ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\F\Feist Raymond E\Feist Raymond E - 7 - Konkláve stínů 3 - Návrat vyhnance.pdb

PDB Name: Feist_Raymond_E-Konklave_stinu_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.10.2006
Modification Date: 29.10.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

R. E. FEIST

NÁVRAT VYHNANCE

EXILES RETURN

„Viděl jsem spoustu podivuhodných věcí, Kašpare," pokračoval Spear, „ale přiznávám, že když mi Magary přišla říct, že poslední hodinu podávala jídlo Amafimu, a já pak vyjdu ven a zjistím, že večeří s tebou, bylo to ze všeho nejpodivuhodnější. Jak ses vrátil a jak můžeš být tak smělý, že si přijdeš do mého podniku?"
„Pravdou je, že jsem netušil, že se z tebe stal hostinský," opáčil Kašpar.
„Tohle není hostinec, je to restaurant. Lucien a jeho žena u mě sloužili v Saladoru. Když válka skončila, poslal jsem pro ně a s mou ženou jsme založili tenhle podnik. „Ukázal na tichou ženu, již Kašpar viděl obsluhovat u stolů. Nyní stála v rohu s dlouhým nožem v ruce. „Ví, kdo jsi, Kašpare, a s potěšením tě rozpáře, jestli ji nechám. Nechtěl bys mi říct nějaký důvod, proč bych neměl?"
„Protože pro tebe mám velmi dlouhý a velmi zvláštní příběh…"

Poděkování

Jako obvykle jsem zavázán těm, kdo vytvořili Midkemii a dovolili mi ji používat. Bez jejich velkorysosti bych možná obracel hamburgery. Steve A, Jone, Anito, Conane, Steve B, Bobe, Richi, April, Ethane a všichni ostatní, kteří jste přispěli, děkuju vám.
Zvláštní poděkování tentokrát patří skupině lidí, kteří mi poskytovali nekonečnou podporu a přátelství prostřednictvím osobní potřeštěnosti: Andymu Abramsonovi, Richardu Spahlovi a Kim a Rayovi McKewonovým.
Nejhlubší náklonnost a uznání náleží dámám: Annah Brealeyové, Jennifer Evinsové, Heather Haneyové, Candace Serbianové, Jennifer Sheetzové, Tami Sullivanové, Rebecce Thornhillové, Amaliyi Weislerové, Elysse Xavierové a zvláště Roseanně Necochiové. Mnoha způsoby jste mi obohatily život. Vaše přátelství si snad ani nezasloužím.
A opět děkuju Jonathanu Matsonovi.
Děkuju své matce, že tu byla.
A nakonec a nejvíc děkuju svým dětem za jejich lásku a krásu; dohánějí mě k šílenství, zatímco mě udržují při zdravém rozumu.

Věnování

Tato kniha je pro Jamese se vší láskou, jakou může otec synovi dát.
Kéž tě vidím, ač pozdě, očistit své jméno a oslavit vše, co je k slávě odsouzeno.
Richard Savage Foster

Kapitola jedna
Zajatec

Jezdci zaútočili.
Kašpar, jenž až do včerejška držel titul vévody Olaského, čekal, řetězy připravené. Před chvílí ho na tuto pustou pláň

přenesl vysoký, bělovlasý mág a zmizel jen s několika stručnými slovy na rozloučenou. Šlechtic poslaný do vyhnanství teď musel čelit blížící se tlupě kočovníků.
Kašpar se ještě nikdy necítil tak plný života. Zazubil se, zhluboka se nadechl a pokrčil kolena. Jezdci se rozestupovali a Kašpar věděl, že ho považují za nebezpečného, i když tu stojí sám, bosý a beze zbraně, pouze s těžkými řetězy.
Jezdci zpomalili. Kašpar jich napočítal šest. Měli na sobě jemu neznámý oděv, volné indigové hávy přes bílé košile přepásané provazem a pytlovité kalhoty zastrkané do černých holínek. Na hlavách měli turbany, z nichž na pravé straně visel volný pruh látky. Kašpar usoudil, že volný konec lze v případě, že vypukne písečná bouře či je třeba zatajit totožnost, rychle přetáhnout přes ústa a nos. Oděv nevypadal na uniformu, spíš na kmenový šat. A jezdci u sebe měli slušnou sbírku zbraní.
Vůdce promluvil jazykem, jemuž Kašpar nerozuměl, ačkoliv na něm bylo cosi povědomého. Kašpar odpověděl: „Asi není šance, že by někdo z vás mluvil olasky?“
Muž, v němž Kašpar poznal vůdce, pronesl něco ke svým společníkům, mávl rukou a čekal. Dva muži sesedli, tasili zbraně a zamířili ke Kašparovi. Třetí za nimi vytáhl kožený řemen, s nímž očividně hodlal svázat nového zajatce.
Kašpar popustil řetězy a nahrbil se, jako by uznával nevyhnutelnost svého osudu. Z jejich chování Kašpar zjistil dvě věci: jsou to zkušení bojovníci - houževnatí, opálení kočovníci, kteří pravděpodobně žijí ve stanech - ne však cvičení vojáci. Jediný pohled mu prozradil vše, co potřeboval, aby se mohl rozhodnout, jak zareagovat. Žádný ze tří mužů dosud sedících v sedlech nevytáhl luk.
Kašpar nechal muže s koženým řemenem přijít blíž a v posledním okamžiku ho kopl do prsou. Muž ze tří pěších představoval nejmenší nebezpečí. Poté se Kašpar rozmáchl řetězy a šermíř napravo, který si myslel, že je mimo Kašparův dosah, dostal plný zásah do obličeje. Bylo slyšet, jak praská kost. Muž se bez hlesu zhroutil.
Druhý šermíř byl rychlý, zvedl meč a cosi zařval - nadávku, bojový pokřik nebo modlitbu k nějakému bohu, to Kašpar nevěděl. Bývalý vévoda věděl jen, že mu zbývají jen asi tři nebo čtyři vteřiny života. Místo aby před útočníkem prchal, vrhl se na něj a tvrdě do něj narazil. Meč proťal jen vzduch.
Kašpar muže zasáhl ramenem do podpaždí a on, jak byl napřažený, mu přeletěl přes rameno. Kašpar zprudka zatlačil a muž se ve vzduchu otočil a tvrdě dopadl na zem. Zřejmě si vyrazil dech a možná i zlomil páteř.
Kašpar spíš vycítil, než uviděl, jak dva lučištníci zvedají luky, a tak se překulil po zemi a vyskočil s mečem nejbližšího muže v ruce. Kočovník s řemenem se pokoušel vstát a tasil meč ve chvíli, kdy kolem něj Kašpar prošel a čepelí naplocho ho zasáhl z boku do hlavy. Muž se opět zhroutil.
Kašpar možná nebyl tak skvělý šermíř jako Spear Sokol, ale většinu svého života se cvičil v šermu, a teď byl ve svém živlu, ve rvačce. Rozběhl se proti třem jezdcům, z nichž dva drželi luky a jeden kopí, jež právě sklopil a pobídl koně patami. Sice to nebyl zkušený válečný oř, ale rozhodně byl výborně vycvičený. Vyrazil jako na dostizích, a Kašpar měl co dělat, aby ho nepodupal. Kopí ho málem zasáhlo do prsou, podařilo se mu však uhnout. Kdyby byl o yard nebo dva dál, pohyboval by se kůň příliš rychle, aby Kašparovi vyšel další manévr, při němž se stočil, natáhl levou ruku, popadl jezdce za zadní část hábitu a strhl ho ze sedla.
Kašpar nečekal, až muž dopadne na zem, využil své setrvačnosti a stočil se až k bližšímu z jezdců, jenž natahoval luk. Kašpar ho chňapl za kotník, škubl dozadu a nahoru a lučištník letěl ze sedla.
Kašpar se obrátil k poslednímu protivníkovi a také, aby se podíval, zda se muži, které shodil na zem, nezvedají. Otočil se dvakrát kolem dokola, než se smířil se situací. Pomalu se narovnal a pustil meč z prstů.
Poslední lučištník klidně poodjel stranou a nyní napnul luk a namířil na Kašpara. Bylo to beznadějné. Pokud nebyl cizinec opravdu mizerný střelec, letícímu šípu se Kašpar nikdy nevyhne.
Muž se usmál a kývl a řekl něco, co Kašpar považoval za »dobré«, načež přenesl zrak na někoho za Kašparem.
Jeden z jezdců, které ztrapnil, Kašpara uhodil zezadu do krku a srazil ho na kolena. Kašpar se pokoušel otočit. Uslyšel cinkat kov a uvědomil si, že se někdo blíží s odhozenými řetězy. Než stačil otočit hlavu, do brady ho zasáhlo železo. Před očima mu vybuchla jasná světla a vzápětí se v bezvědomí zhroutil na zem.

***

Kašpara bolela brada a krk a pobolívalo ho celé tělo. Chvíli byl dezorientovaný, pak si vzpomněl na střet s kočovníky. Zamrkal, jak se snažil projasnit si zrak, a uvědomil si, že je noc. Když se pohnul, ucítil po těle spoustu bolavých míst a usoudil, že když už byl v bezvědomí, jezdci strávili nemálo času tím, že do něj kopali, jak je rozlítil způsob, jímž přijal jejich žádost o kapitulaci.
Považoval za dobré, že nikoho z nich nezabil, protože tím by si nejspíš vysloužil podříznutý krk. Věděl, že šance na to, aby ze střetu vyvázl živý, byla od začátku mizivá. Pokusil se vstát, což i s rukama svázanýma za zády nebylo zrovna snadné. Věděl také, že cvičený bojovník by mohl mít mezi takovýmito lidmi větší naději na přežití než obyčejný rolník či sluha.
Rozhlédl se kolem sebe. Byl přivázaný za stanem. Měl těsně spoutaná zápěstí a řemen byl silným provazem upevněný ke stanovému kolíku. Mohl se pár stop posunout, ale nemohl se postavit. Prohlédl si kolík a zjistil, že by ho asi dokázal vytáhnout, jenže by tím strhl celý stan a věznitelům prozradil, že se hodlá vzdálit.
Byl oblečen v tom, co měl na začátku na sobě. Udělal rychlou prohlídku a usoudil, že nemá nic zlomeného ani vykloubeného.
Seděl a přemýšlel. Instinkty ho zatím nezklamaly. Z toho mála, co viděl za stanem, poznal, že je to malý tábor, možná jen těch šest jezdců s rodinami, možná o něco víc. Ale viděl uvázané koně a podle hrubého odhadu tu na každého člověka byli dva až tři koně.
Za stanem slyšel tiché hlasy. Zaposlouchal se do cizího jazyka. Občas ho nějaké slovo zaujalo.

Jazyky mu odjakživa šly. Jako dědic otcova trůnu se musel naučit vzdělané řeči okolních národů, takže mluvil plynně a bez přízvuku královským jazykem - jazykem Ostrovního království - i jazyky příbuznými olašťtině, majícími původ v roldemštině. Mluvil také bezchybně dvorskou keshanštinou a dokonce si dal tu práci a naučil se trochu quegsky, kterýžto jazyk je variantou keshanštiny a vyvinul se poté, co se Quegské království před více než dvěma staletími odtrhlo od říše Velké Keshe.
Na svých cestách pochytil dialekty a fráze z půl tuctu oblastí oněch cizích států a něco z toho, co nyní slyšel, mu znělo velmi povědomě. Zavřel oči a přestal se soustředit, jen vnímal hovor.
Pak zaslechl slovo: akkáwa. Acqua! Přízvuk byl silný a na jiné slabice, ale byl to quegský výraz pro »vodu«! Mluvili o tom, že se někde zastaví pro vodu. Poslouchal a nechával slova volně plynout, aniž by se jim snažil rozumět, jen si zvykal na rytmus, vzorce a zvuky.
Hodinu tam pouze seděl a poslouchal. Zprvu poznal jedno slovo ze sta. Pak jedno z padesáti. Už byl u jednoho slova z tuctu,když zaslechl blížící se kroky. Zhroutil se na zem a předstíral, že je v bezvědomí.
Přiblížily se dvoje kroky. Jeden muž promluvil tichým hlasem. Kašpar rozeznal slova »dobrý« a »silný«. Následovala rychlá výměna názorů. Pokud mohl Kašpar soudit, jeden muž ho chtěl rovnou zabít, protože by mohl znamenat víc potíží, než za co stál, kdežto druhý tvrdil, že má jistou cenu, protože je silný a dobrý v něčem, pravděpodobně v boji s mečem, protože to byla jediná schopnost, již Kašpar předvedl, než ho přemohli.
Z Kašparovy strany to vyžadovalo veškeré sebeovládání nepohnout se, když do něj kdosi drsně strčil nohou, aby zjistil, zda je opravdu v bezvědomí. Pak muži odešli. Kašpar počkal, dokud si nebyl jistý, že jsou pryč, opatrně se podíval a zahlédl záda mužů obcházejících stan.
Posadil se. Usilovně se soustředil na to, co slyší, a zároveň se pustil do svých pout. Bylo by nebezpečné soustředit se na útěk natolik, že by přeslechl něčí příchod. Věděl, že největší naději na úspěch má první noc, když si všichni budou myslet, že je ještě v bezvědomí. Měl jen velmi málo výhod. Kočovníci určitě dobře znali okolí a byli zkušení stopaři. On měl na své straně pouze překvapení. Byl natolik zkušený lovec, aby věděl, co dokáže mazaná kořist. Potřeboval nejméně hodinový náskok, ale nejdřív se musel zbavit kožených řemenů na zápěstí. Poddal se nerozumné touze pouta vyzkoušet a zjistil, že když se pokusí dát ruce od sebe, jsou pouta těsná, až to bolí. Neviděl na ně, ale na pohmat působila jako surová kůže. Kdyby se mu podařilo navlhčit je, povolila by a třeba by se mu povedlo si je stáhnout.
Po chvíli marného zápasu obrátil pozornost na provaz, na nějž viděl. Měl jen mizivou šanci, že se mu podaří stáhnout provaz z kolíku, aniž by shodil celý stan, ale žádné jiné řešení ho nenapadlo. Obrátil se nejdřív na jednu, pak i na druhou stranu a došel k závěru, že se svázanýma rukama se mu to nepodaří.
Posadil se a čekal. Hodiny ubíhaly a tábor utichal. Zaslechl kroky a znovu předstíral bezvědomí, když ho kdosi přišel zkontrolovat, než se uloží na noc. Minuty se táhly. Konečně si byl jistý, že lidé ve stanu usnuli. Posadil se, prohlédl si oblohu a našel cizí souhvězdí. Jako většina příslušníků národa námořníků se dokázal orientovat podle hvězd na zemi i na moři, ale žádné ze souhvězdí nad sebou nepoznal. Dokud si na hvězdy nad hlavou nezvykne, bude se muset spoléhat na základní orientační schopnosti. Věděl, kde zapadlo slunce, protože si to místo zapamatoval podle spirálové skály v dálce. Což znamenalo, že ví, kde je sever.
Severovýchod byl nejpravděpodobnější směr, jímž ležel jeho domov. Kašpar hodně četl a věděl, kde se vzhledem k Dlasku nalézá kontinent Novindus. Podle toho, kde se na tomto kontinentě ocitl, nejlepší šanci dostat se do Dlaska měl přes místo zvané Město na Hadí řece. Mezi touto zemí a zeměmi na druhém konci světa probíhala jen mizivá obchodní výměna, ale veškerý tento obchod začínal v tomto městě. Odtamtud by se mohl dostat na Ostrovy zapadajícího slunce a dál do Krondoru. Jakmile se ocitne v Ostrovním království, může domů v případě potřeby dojít pěšky.
Byl si celkem jistý, že se mu to nepodaří, ale ať už se mu přihodí cokoliv, ať je to na cestě zpátky domů.
Domů, pomyslel si hořce. Ještě včera byl doma a vládl si svému státu, než ho zajali v jeho vlastní citadele, kde ho porazil bývalý sluha, jehož považoval za mrtvého. Noc strávil v řetězech přemítáním nad zvratem štěstěny, jež ho přemohla, a čekal, že touto dobou už bude viset.
Místo toho mu Spear Sokol, jeho bývalý sluha, dal milost a vykázal ho do této vzdálené země. Kašpar si nebyl jistý, co přesně se v několika posledních dnech přihodilo. Vlastně ho napadlo, zda byl vůbec v posledních letech sám sebou. Když čekal na popravu, slyšel, jak si strážní za dveřmi povídají. Elso Varen, jeho mág-poradce, v bitvě o citadelu padl. Přišel za ním před lety a výměnou za ochranu Kašparovi slíbil velikou moc. Jeho přítomnost byla zprvu jen mírně rušivá a občas poskytl užitečnou radu.
Kašpar se zhluboka nadechl a obrátil pozornost zpátky k získávání svobody. Na rozdíl od mnoha mužů podobné konstituce udržoval své tělo pružné. Vydechl všechen vzduch, nahrbil se, prudce si přitáhl kolena k ramenům, prostrčil hlavu mezi stehny a nohy vtlačil mezi svázané ruce. Cítil, jak šlachy protestují, ale podařilo se mu dostat ruce před sebe.
A málem přitom strhl stan. Stačil si lehnout, takže provaz povolil. Pozorně si prohlížel kolík. Pouta byla opravdu ze surové kůže a on se do nich pustil zuby. Naslinil jednoduchý uzel a žvýkal ho, dokud nepovolil. Dlouho za něj tahal a konečně měl ruce volné.
Ohýbal prsty, třel si zápěstí a opatrně se postavil. Přinutil se dýchat pomalu a zhluboka. Vydal se kolem stanu. Vyhlédl dopředu a zahlédl jediného strážného sedícího zády k ohni na druhém konci tábora.
Kašpar honem uvažoval. Díky létům zkušeností věděl jednu věc: větší škody vznikají z nerozhodnosti než ze špatného rozhodnutí. Mohl by se pokusit hlídku umlčet a získat několik hodin náskok nad pronásledovateli, nebo by mohl prostě odejít a doufat, že ho strážný před úsvitem už nepřijde zkontrolovat. Ať se však rozhodne jakkoliv, musí jednat okamžitě!
Bez vědomého úsilí zamířil směrem ke strážnému. Důvěřoval svým instinktům. Riziko stálo za možnou odměnu. Strážný si broukal jednoduchou melodii, snad aby se udržel vzhůru. Kašpar tiše našlapoval na špičky a dostal se za něj.

Nějaká změna ve světle, když se Kašpar postavil mezi strážného a táborový oheň, tichý zvuk či jen intuice muže přiměly se otočit. Kašpar se rozmáchl vší silou a udeřil muže za ucho. Strážnému se podlomila kolena a rozostřil se mu pohled a Kašpar ho praštil do brady. Muž začal padat a Kašpar ho zachytil.
Když strážného zbavoval pokrývky hlavy a meče, věděl, že se jeho svoboda měří na vteřiny. Muž měl naneštěstí menší nohy než Kašpar, takže mu jeho holínky nebyly k ničemu.
Proklel vojáky, kteří mu po jeho zajetí sebrali boty. Bez nich utíkat nemohl. Neměl dost tvrdá chodidla jako lidé chodící bosky, a třebaže o terénu kolem sebe nic moc nevěděl, zahlédl jen samé kamení. Vzpomněl si na malý háj na kopci daleko na severovýchodě, avšak pochyboval, že by se tam dokázal schovat. Jinak o žádném úkrytu nevěděl. Mezi svým příchodem a střetem s věznitelí neměl čas studovat okolí. Uprchnout se mu podaří jedině v případě, že najde boty a dostane se co nejdál, než se věznitelé probudí. Potřeboval se vyšplhat na skalnatý hřeben nad nimi, kam za ním koně nemohou.
Chvíli jen stál, pak se rychle vydal k největšímu stanu. Meč držel v ruce a opatrně odhrnul stanovou chlopeň. Zevnitř slyšel chrápání. Jako kdyby spáči byli dva, muž a žena. Ve tmě toho moc neviděl, čekal tedy, až se mu zrak přizpůsobí šeru. Po chvíli zahlédl na levé straně stanu třetí tělo, podle velikosti dítě.
Vedle malé truhly, v níž asi bude náčelníkův osobní poklad, zahlédl holínky. Kašpar se pohyboval jako kočka, což bylo na muže tak velkého něco nezvyklého. Tichounce popadl boty a viděl, že by mohly mít vhodnou velikost. Zacouval zpátky k východu. Zarazil se. Svářely se v něm různé pocity. Téměř jistě ho dohoní a chytí, tentokrát možná i zabijí, pokud nezíská nějakou výhodu. Ale jakou? Zatímco nad tím hloubal, ubíhaly vzácné vteřiny, čas, jejž už nikdy nezíská zpátky.
Nerozhodnost nebyla jeho povaze vlastní. Rozhlédl se po stanu a náčelníkovy zbraně našel tam, kde je čekal - hned u válečníkovy ruky. Protáhl se kolem spícího páru a sebral náčelníkovi kočovníků dýku. Byla dlouhá, se širokou čepelí, navržená pouze k tomu, aby muže v boji zblízka rozpárala. Nebylo na ní nic elegantního a Kašpar si vzpomněl na dýky, jaké nosívají kočovníci v keshanské poušti Jal-Pur. Mimoděk ho napadlo, zda nejsou s těmito lidmi nějak spřízněni. Jalpurský jazyk nevycházel z keshanštiny, ale quegština byla dialektem keshanštiny a řeč těchto lidí ji vzdáleně připomínala.
Kašpar popadl čepel a vydal se ven ze stanu. Zadíval se na dítě. V šeru nepoznal, je-li to holčička či chlapec, protože vlasy mělo po ramena a tvář otočenou na druhou stranu. Prudce zarazil dýku do podlážky položené na hlíně. Dítě se sice zavrtělo, ale neprobudilo se.
Kašpar vyšel ze stanu. Rychle se rozhlédl kolem sebe a uviděl, co potřeboval - měch plný vody. Toužebně se zadíval na koně, ale nechal je být. Sice by měl s koněm větší naději na přežití, jenže kdyby se nějakého pokusil nasedlat, určitě by někoho vzbudil, a i když mu varování ve stanu mohlo pomoci, ukrást těmto lidem koně by jeho osud zcela jistě zpečetilo.
Kašpar vyšel z tábora k lesíku a kopcům. Podle toho, co zahlédl před svým zajetím, byla krajina skalnatá a jezdci ho třeba nebudou pronásledovat v příliš drsném terénu. Třeba někam spěchají, nebo je Kašparova zpráva přiměje se zamyslet.
Pokud totiž náčelník nebyl hlupák, pochopí, co Kašpar udělal. Dýka vedle jeho dítěte mu sdělí: »Mohl jsem tě zabít ve spánku i s celou rodinou, ale ušetřil jsem tě, tak mě nech na pokoji.«
Kašpar aspoň doufal, že to bude chápáno takto.

***

Za úsvitu se Kašpar šplhal mezi rozeklanými skalami vysoko v horách. Nad malým hájkem, který zahlédl včera, skoro žádný úkryt nebyl, a on se snažil najít místo, kde by se mohl schovat.
Stále ještě pod sebou viděl tábor, ač stany byly jen tečkami na dně širokého údolí. Shora poznal, že údolím končí rozlehlá pláň ohraničená z této strany pohořím a náhorní plošinou. Na protějším konci údolí se zvedalo horstvo. Sněhem pokryté vrcholky ukazovaly, že cesta přes tyto hory bude obtížná. Voják v něm obdivoval, jak by se místo dalo skvěle bránit, kdyby se někdo rozhodl zbudovat na místě stanového tábora pevnost. Při pohledu na obzor si však uvědomil, že tady není co chránit.
Údolí scházela voda. Stromy, jež míjel, byly neznámého druhu, zakrslé, s černou kůrou, samý trn a k přežití jim očividně stačilo jen minimum vody. Všude, kam se podíval, viděl jen kamení a prach. Údolí dole a brázda mezi kameny mu prozradily, že tudy kdysi tekla řeka. Zemský posuv či změna klimatu způsobily, že řeka vyschla, a nyní mělo koryto jediný účel - umožnit jezdcům rychlejší cestu z jednoho místa na druhé.
Zvuky z dálky mu prozradily, že jeho útěk byl objeven, a tak se jal šplhat s obnovenou silou. Točila se mu hlava a bylo mu slabo. V ústech nic neměl nejméně dva dny, pokud správně počítal čas. Před Speara Sokola ho v řetězech přitáhli v noci a ráno ho vmžiku přepravili sem. Opravdu se musel dostat na druhý konec světa.
Potřeboval si odpočinout a najíst se. V kapse na měchu s vodou našel nějaké sušené maso a suchar, což hodlal pozřít, jakmile mu to čas dovolí, ale prozatím se chtěl dostat co nejdál od kočovníků.
Dorazil na hřeben, přes nějž vedla úzká stezka. Narovnal se a ohlédl se na tábor v dálce. Kočovníci balili stany a maličké tečky, jež považoval za lidi na koních, se pohybovaly pomalu. Nezdálo se, že by ho někdo pronásledoval.
Kašpar chvíli popadal dech a prohlížel si cestu.
Byla širší než zvířecí pěšina. Klekl si a pozorně si ji prohlédl. Někdo ji udupal. Kašpar se po stezce vydal. Mířila od tábora, a on brzy napravo uviděl skalní stěnu, na níž někdo zapracoval nástroji. Skála částečně chránila před sluncem, a tak se posadil, snědl suchar a část sušeného masa. Vypil asi třetinu vody v měchu a odpočíval.
Zřejmě unikl a náčelník jeho zprávu pochopil. Nevyjeli za ním žádní jezdci, do kopců pod ním se nevydali žádní stopaři.

Nikdo ho nepronásledoval.
Vzduch tu byl suchý. Směr odhadl podle vycházejícího slunce. Stezka bývala kdysi vojenská silnice, nyní z nějakého důvodu opuštěná. Okolní krajina byla drsná a nelaskavá, takže nikdo neměl důvod ji zabírat. Možná kdysi cesta sloužila národu, který si už na oblast nečinil další nároky.
Věděl, že ve dne bude hrozné horko, a tak zapátral po nějakém úkrytu. Nikde nic. Rozhodl se držet se chvíli této staré vojenské silnice, protože mu, když nic jiného, poskytovala výhled. Dlouze si lokl a vrátil do měchu zátku. Neměl tušení, kdy najde další zdroj vody.
Útržky hovoru, jež v noci zaslechl, ho dovedly k závěru, že voda dělá jeho bývalým věznitelům starosti. Předpokládal, že zamíří k dalšímu zdroji, a rozhodl se jít po cestě vedoucí rovnoběžně s jejich. Uběhla hodina a on si všiml, že vzdálenost mezi ním a věznitelí roste. Nechávali jít koně krokem, ale putovali po rovině, kdežto on musel obcházet balvany. Silnice byla vždy několik yardů rovná a pak se v ní objevily kameny a díry způsobené pohyby podloží. Jednou musel sešplhat o kus níž, aby mohl obejít sesuv.
V poledne už byl vyčerpaný. Stáhl si košili a ovázal si ji kolem hlavy. Nevěděl, jak to ví, ale vzpomínal si, že jako malému klukovi mu kdosi říkal, že tělo vydrží spáleniny od slunce, pokud má člověk hlavu ve stínu. Napil se vody a žvýkal maso. Bylo tuhé, téměř bez tuku, a velmi slané. Odolal touze napít se víc, byl rozhodnutý dát si jen další doušek po jídle.
Rozžvýkat maso mu chvíli trvalo, ale konečně dojedl a napil se. Seděl a rozhlížel se po okolí.
Byl lovec. Možná ne tak dobrý jako Spear Sokol, ale znal dost ze života v divočině, aby věděl, že je v nezáviděníhodné situaci. Pokud tady vůbec někdy pršelo, tak nepravidelně, protože kromě řídce rostoucích stromů tu žádná jiná vegetace nebyla. Z puklin v kamenech, na nichž seděl, se netlačila tráva, a když nějaký kámen obrátil, na stinné straně nerostl žádný lišejník ani mech. Tato země byla po většinu času suchá.
Sledoval pohledem hřeben, po němž šel, a všiml si, že vede k jihu. Na východě byla jen pustá pláň a na západě vyprahlé údolí. Rozhodl se, že se bude ještě chvíli držet cesty a hledat něco, co ho udrží naživu. Kočovníci mířili k jihu, a i kdyby nevěděl nic jiného, věděl aspoň to, že určitě míří k vodě. A on k přežití vodu potřeboval.
To byl jeho úkol: přežít. Měl mnoho ctižádostivých plánů, hodlal se vrátit do Opardumu, znovu získat olaský trůn a pomstít se proradnému kapitánovi Quentinu Havrevulenovi a Spearu Sokolovi, svému bývalému služebníkovi. Cestou ho cosi napadlo. Ti dva vlastně nebyli zrádci, protože je odsoudil do vězení na ostrově známém jako Pevnost zoufalství, ale ať už to bylo z právního hlediska jakkoliv, měl v úmyslu je oba zabít.
Pravděpodobně bude muset sebrat síly, které mu zůstaly věrné, a opět se zmocnit citadely. Spear nejspíš donutil jeho sestru Talii, aby si ho vzala, a sám usedl na trůn. Havrevulen bude s největší pravděpodobností velet jeho vojsku. Avšak Kašpar najde muže, kteří si vzpomenou, kdo že je právoplatným vládcem Olaska, a až se vrátí k moci, bohatě se jim odmění.
V mysli mu to vřelo, zavrhoval jeden plán za druhým a plahočil se po silnici, ale ať už použije jakýkoliv plán, nejdřív musel překonat několik významným překážek, počínaje tím, že je na špatném konci světa. Což znamenalo, že bude potřebovat loď a posádku, což znamenalo zlato. A aby získal zlato, musí nejdřív vymyslet způsob, jak si ho vydělat nebo ukrást. Což zase znamenalo najít civilizaci nebo to, co na zdejším kontinentu civilizaci zastupovalo. A najít lidi znamenalo, že musí přežít.
Když slunce vystoupilo k nadhlavníku, rozhlédl se kolem sebe a usoudil, že v této chvíli přežití není příliš pravděpodobné. Kam se podíval, nikde se nic nehýbalo, jen obláček prachu v místech, kudy projížděli kočovníci, kteří ho zajali.
Nicméně došel k závěru, že stát na místě mu zaručuje pouze smrt, že prostě půjde, dokud mu budou stačit síly.
Kráčel dál.
Kapitola dvě
Přežití

Kašpar umíral.
Ležel pod převisem a věděl, že se mu krátí čas. Byl na cestě už tři dny a voda mu došla za úsvitu. Točila se mu hlava, byl zmatený a odvrávoral z hřebene do stínu, kde chtěl přečkat vedro.
Jestli do setmění nenajde vodu, zítra ráno už se nejspíš neprobudí. Rty měl rozpraskané a spálený nos a tváře se mu loupaly. Ležel na zádech a nevnímal bolest, jak se mu puchýře na ramenou rozdíraly o kameny. Byl příliš unavený, než aby se nechal obtěžovat bolestí. Počká, dokud se slunce neskloní k západu, a pak se vydá dolů na planinu. Krajina byla jalová a nemilosrdná: zubatá skaliska a spečená hlína všude, kam se podíval. Uvědomoval si, že mág, který ho sem přenesl, mu nedával mnoho nadějí na přežití. Rozhodně ho přenesl na poušť, třebaže se tu nevyskytovaly hromady písku, jež si s tím názvem spojoval.
Těch pár stromů, které minul, bylo suchých a bez života, a dokonce ani pod kameny nebyla žádná vlhkost. Jeden z jeho učitelů mu před lety řekl, že voda se na poušti dá občas najít pod povrchem, ale Kašpar si byl jistý, že v téhle nadmořské výšce to nepůjde. Pokud tudy před věky nějaké řeky tekly, veškerá voda zmizela, a pokud nějaká zůstala, bude právě v průrvách, k nimž měl namířeno, dole pod rozpraskaným povrchem.Zastavil se, aby popadl dech, protože mu docházel. Dýchal sice zhluboka, ale nějak pořád neměl dost vzduchu. Věděl, že je to další příznak jeho neutěšené situace.
Jaktěživ neviděl tak pusté místo. Velké písečné ergy Jal-Puru v severní Keshi mu připadaly exotické, místo proměnlivých tvarů, hotové moře písku. Byl tam jako kluk s otcem a okázalým doprovodem královských sluhů od keshanského říšského dvora, kteří mu byli k službám, uprostřed pohyblivé vesnice z barevných a opulentních stanů.

Zatímco jeho otec lovil legendární jalpurské písečné ještěry, sloužící byli vždycky poblíž s občerstvujícími nápoji - vodou ovoněnou bylinkami či ovocnými šťávami, chytře uchovávanými v bednách nacpaných sněhem z hor. Každou noc se pořádala hostina s chlazeným pivem a kořeněným vínem.
Už pouhá vzpomínka na ty nápoje u něj vyvolávala téměř tělesnou bolest. Zaměřil své horečnaté myšlenky na současné okolí.
Byly tu barvy, avšak nic zajímavého pro oko, jen tvrdý okr, špinavá žlutá, rezavě červená a hnědožlutá smíchaná se šedou. Všechno pokrýval prach a nikde nebyl ani náznak něčeho zeleného či modrého, co by ukazovalo na vodu, třebaže na severozápadě si všiml jakéhosi mihotání, což mohl být odraz vody v horkém vzduchu.
V horkých krajích Keshe lovil jen jednou, ale zapamatoval si vše, co slyšel. Keshané byli potomci lovců lvů, kteří se potulovali po travnatých pláních kolem jezera Nekonečná hlubina, a jejich tradice přetrvaly celá staletí. Starý průvodce Kulmaki Kašparovi radil: „Sleduj ptáky při západu slunce, mladý pane, protože poletí k vodě.“ Poslední dva dny Kašpar marně pátral po obzoru, nezahlédl však ani ptačí brk.
Jak tak ležel vyčerpaný a dehydratovaný a chvílemi upadal do bezvědomí, hlavou mu táhla směs horečnatých snů, vzpomínek a iluzí.
Vzpomínal si, když ho jako malého chlapce vzal otec na lov. Poprvé směl doprovázet muže. Lovili kance a Kašpar jen stěží udržel těžký kančí oštěp. Když jeho otec ulovil první dva kance, šel Kašpar těsně vedle něj. Potom se ocitl sám proti dalšímu zvířeti a zaváhal. Prase před širokou hlavicí Kašparovy zbraně uhnulo. Malý Kašpar se ohlédl a v otcových očích zahlédl nesouhlas. Okamžitě se za kancem vrhl do křoví, aniž by dbal varování vrchního lovčího.
Než ho muži stačili dohonit, Kašparův kůň zahnal kance do houštiny, kde se kňour otočil proti pronásledovateli. Kašpar udělal špatně vše, co mohl, ale když otec a ostatní dorazili, vítězoslavně stál nad zmítajícím se zvířetem a nevšímal si šrámu na noze.
Pýcha, jíž Kašpar v otcových očích spatřil, přes káravá slova ohledně unáhleného činu, chlapce poznamenala na celý život. Nikdy se nebát. Věděl, že bez ohledu na cokoliv je třeba se rozhodnout beze strachu, jinak je vše ztraceno.
Vzpomínal si na den, kdy mu do klína spadla vláda, a on jen němě stál, držel za ruce svou malou sestřičku a kněží přikládali pochodně k pohřební hranici. Když k nebi začal stoupat kouř a popel, mladý vévoda Olaský si opět sliboval, že bude jednat neohroženě a chránit svůj lid, jako by čelil tomu kanci.
Někde cestou se všechno pokazilo. Jak hledal pro Olasko místo na slunci, jaksi se to změnilo v bezostyšnou ctižádost. Kašpar se rozhodl, že se potřebuje stát králem Roldemu. Byl osmý v řadě na nástupnictví, takže bude stačit jen několik nehod a předčasných úmrtí a on bude moci sjednotit všechny rozhádané státy východu pod vlajkou Roldemu.
Jak tu tak ležel a přemýšlel, objevil se znenadání jeho otec, a Kašpara napadlo, že asi zemřel a otec ho přišel doprovodit do síně smrti, kde Lims-Kragma převáží jeho život a vybere mu místo v kole pro další otočku.
„Neříkal jsem ti, ať dáváš pozor?“
Kašpar se pokoušel promluvit, ale jen ochraptěle šeptal. „Cože?“
„Ze všech slabostí, které člověka sužují, je ješitnost ta nejnebezpečnější, protože dokáže změnit moudrého muže v hlupáka.“
Kašpar se posadil a jeho otec zmizel. Ve stavu, v jakém byl, netušil, co to zjevení znamenalo, třebaže mu něco říkalo, že je důležité. Neměl čas nad tím hloubat. Věděl, že do západu slunce nemůže čekat, protože jeho život se teď počítá na minuty. Škobrtal dolů na pláň, od šedých a okrových skal se odráželo horko, a on klopýtal přes ostré úlomky kamení kdysi ohlazeného vodou.
Vodou.
Viděl věci, které nebyly skutečné. Věděl, že otec je mrtvý, ale jeho duch jako by pochodoval před ním.
„Příliš jsi důvěřoval lidem, kteří ti říkali, co sis přál, aby byla pravda, a neposlouchal jsi ty, kteří se ti snažili říkat pravdu.“
Kašpar v duchu křičel: „Ale byl jsem obávanou silou!“ Ta slova z něj vyšla jen jako nesrozumitelné chrčení.
„Strach není jediným nástrojem diplomacie a vlády, synu. Věrnost se rodí z důvěry.“
„Důvěry!“ vykřikl Kašpar a jeho chrčivé supění jako by slovo vydráplo z vyprahlého hrdla. „Nikomu nesmíš důvěřovat!“ Zastavil se a málem přepadl, když na otce namířil obviňující prst. „To jsi mě naučil ty!“
„Mýlil jsem se,“ odvětilo zjevení smutně a zmizelo.
Kašpar se rozhlédl kolem sebe. Mířil zhruba směrem, kde zahlédl to mihotání. Klopýtal dál, vždycky zvedl jednu nohu a položil ji před druhou. Pomalu urazil polovinu vzdálenosti, pak další polovinu poloviny.
V duchu dál znovu prožíval události z dětství a pád svého režimu. Zjevila se mu jakási mladá žena, na jejíž jméno si nevzpomínal, pomalu s ním chvíli šla a zase zmizela. Kdo to byl? Vzpomněl si. Dcera jednoho kupce, dívka, která mu připadala krásná, ale otec mu zakázal se s ní stýkat. „Ty se oženíš ze státních důvodů,“ uslyšel. „Klidně si ji vezmi do postele, jestli musíš, ale ty hloupé představy o lásce pusť z hlavy.“
Dívka se vdala za někoho jiného.
Moc rád by si vzpomněl na její jméno.
Vrávoral dál, několikrát upadl, ale silou vůle se znovu zvedl. Ubíhaly minuty, hodiny, dny, netušil, jak je to dlouho. Cítil, jak z něj vyprchává život, a jeho mysl se skládala do sebe.
Zamrkal, věděl, že den pohasíná. Byl v malé rokli a sestupoval níž.
Pak to uslyšel.
Ptačí zpěv. Jen takové vrabčí pípání, ale byl to pták.
Kašpar se vytrhl z otupělosti a zamrkal znovu. Snažil se projasnit si zrak, pak to pípání zaslechl zas. Naklonil hlavu na stranu, zaposlouchal se a uslyšel to potřetí.
Vrávoral po zvuku a nedbal na zrádný terén. Spadl, ale zachytil se stěn rokle.

Pod nohama se mu objevila tuhá tráva a on si toho všiml: pokud tu roste tráva, musí být dole voda. Nikde sice žádnou neviděl, ale zahlédl stromy. Dral se dál, až mu došly síly a on padl na kolena a pak na břicho.
Ležel, jen lapal po dechu a na tvářích cítil vlhká stébla. Chabě zatahal za trávu a zaryl prsty do volné hlíny. Vespod cítil vlhkost. Z posledních sil se zvedl na kolena a tasil meč. Napadlo ho, že kdyby ho jeho starý učitel šermu viděl, jakým způsobem používá čepel, určitě by ho čekal pořádný výprask, ale rychle tu představu zavrhl a zarazil meč do hlíny. Kopal. Používal meč jako zahradník rýč.
Tahal a škubal z posledních sil a téměř hystericky udělal do země pořádnou díru. Hrabal jako jezevec noru. Pak to ucítil. Vlhký pach následovaný kapkami vlhkosti na čepeli.
Strčil ruku do jámy a nahmátl bláto. Odhodil meč a pustil se do toho holýma rukama. Konečně ponořil prsty do vody. Byla blátivá a chutnala po jílu, ale mohl ležet na břiše a pomalu nabírat vodu do dlaní. Zvedl dlaň k vyprahlým rtům a pil. Po nějaké době si vetřel vodu do šíje a obličeje, ale hlavně pil. Neměl tušení, jak dlouho mu to trvá. Nakonec se zhroutil, udeřil se hlavou o zem, oči se mu obrátily v sloup a opustilo ho vědomí.

***

Pták opatrně ozobával semínka, jako by cítil nebezpečí. Kašpar ho tiše pozoroval z prolákliny o několik stop dál, schovaný za řadou trnitých keřů. Pták - nějaká slepice, druh nepoznal - naklovl semínko, zvedl ho v zobáku a polkl.
Kašpar se už vzpamatoval natolik, že se odplazil do stínu a opouštěl ho, jen aby se napil ze své provizorní studny. Vody bylo pokaždé méně a malá zásoba brzy dojde docela. Před polednem se rozhodl, že se vydá hlouběji do rokle, aby se podíval, kam vede, a našel si další vhodné místo, kde by mohla být voda.
Za soumraku našel ten strom. Neznal jeho jméno, ale plodil ovoce s tuhou slupkou. Několik plodů srazil a zjistil, že když prosekne slupku, je dužina docela jedlá. Chuť nebyla nic moc, ale byl zoufalý. Snědl několik soust, a přestože ho sužoval hlad, chvíli počkal.
Ovoce zřejmě nebylo jedovaté. Snědl ještě kousek, pak ho zachvátily křeče. Ovoce možná jedovaté nebylo, ale pro žaludek znamenalo zátěž. Nebo měl možná žaludek po třech dnech půstu zchoulostivělý.
Vždycky měl zdravou chuť k jídlu a nikdy nezažil větší hlad, než když kvůli lovu či plachtění vynechal oběd. Členové otcovy domácnosti si často trpce stěžovali, když pokračoval v tom, co dělal, a jeho pobavila představa, jak by zareagovali na jeho současné postavení. Smích ho přešel, neboť si uvědomil, že už nejspíš budou všichni mrtví.
Pták se přiblížil.
Kašpar nasypal semínka až k pasti, kterou vyrobil z materiálů, jež měl po ruce. S námahou spletl tuhá vlákna získaná z jakéhosi kaktusu. Tento trik mu ukázal jeho keshanský průvodce. Vytrhl trn a prudce škubl, čímž získal ostrý hrot s dlouhým vláknem. „Přírodní jehla i s nití," vysvětloval průvodce. Tahal dál a nakonec získal vlákno dvakrát delší než jeho ruka. Byl celý poškrábaný a popíchaný, svědectví jeho odhodlání získat šňůru z místních rostlin s větvemi pokrytými trny.
Zůstat potichu a bez pohybu, zatímco se pták přibližoval k pasti, vyžadovalo od Kašpara veškerou sílu vůle. Už zapálil malý ohýnek, který zahrnul, než ho bude moci rozdmýchat, a při představě pečené slípky se mu sbíhaly sliny v ústech.
Pták si ho nevšímal a věnoval se semenu. Pokoušel se prozobnout tvrdou skořápku a dostat se k měkčímu jádru. Když se mu to povedlo, přešel k dalšímu semínku. Kašpar zaváhal, zmocnily se ho pochybnosti. Nesmírně se bál, že pták nějak unikne a on na tomto opuštěném místě zemře hladem.
Upřímné pochybnosti ho téměř ochromily, málem o ptáka přišel. Slípka vyhodila semínko do vzduchu a to přistálo kousek od ní, právě tak daleko od pasti, až se polekal, že opravdu uteče. Když ale zatáhl za šňůru, past spadla přímo tam, kam chtěl. Pták třepetal křídly a kdákal, jak se snažil z trnité klece uniknout. Kašpar přetrpěl další škrábance, když klec zvedl a sáhl pro ptáka.
Rychle mu zakroutil krkem, a ještě cestou k ohni začal škubat peří. Špičkou meče ptáka vykuchal, což bylo dost složité. Teď si přál, aby si byl nechal dýku, místo aby ji použil jako varování pro náčelníka kočovníků.
Pták byl konečně připravený a napíchnutý na rožni a Kašpar jím spokojeně otáčel nad ohněm. Nemohl se dočkat, až bude hotový. Křeče v žaludku měl spíš z nedočkavosti než z čehokoliv jiného.
Celý život si pěstoval přísnou disciplínu, ale nesníst nedopečeného ptáka byla zatím jeho nejtěžší zkouška. Znal však nebezpečí hrozící z nedopečeného masa. Jedna otrava jídlem v mládí zanechala nesmazatelné vzpomínky.
Konečně usoudil, že je pták hotový, a honem se do něj pustil, ač si při jídle popálil rty a jazyk. Skončil příliš rychle, snědl všechno maso i tu trošku tuku, jež na sobě hubená slípka měla. Bylo to nejlepší jídlo, co si pamatoval, ale jen u něj povzbudilo chuť k jídlu. Rozhlédl se kolem sebe, jako by čekal, že najde dalšího ptáka čekajícího, aby se mohl nechat chytit a sníst.
Pak zahlédl toho chlapce.
Vypadal nanejvýš na sedm nebo osm. Na sobě měl doma tkanou kytli a sandály, obojí pokryté prachem. Měl nesmírně krásnou tvář a vážný výraz, tmavě plavé vlasy a Kašpara si prohlížel velkýma, světle modrýma očima.
Kašpar se dlouho nepohnul. Chlapec se nakonec otočil a utekl.
Kašpar za ním vyrazil, jenomže byl zesláblý hladem a únavou. Poháněl ho pouze strach, že chlapec upozorní otce nebo muže ze své vesnice, a ačkoliv se Kašpar nebál živé duše, věděl, že na nějaký boj s více než jedním mužem je příliš slabý.
Kašpar se snažil neztratit chlapce z dohledu, ale dítě brzy zmizelo mezi skalami. Kašpar je sice sledoval, ale po chvíli šplhání se mu zatočila hlava. Zakručelo mu v žaludku, musel si odříhnout. Posadil se, poplácal se po břiše a ve chvíli závratí se zasmál nad tím, jak asi vypadá. Od jeho zajetí v citadele v Olasku uplynulo kolik? Šest, sedm dní? A už cítil žebra. Hladovění si vybralo svou daň.

Přinutil se ke klidu a zapátral po okolí. Mezi šlechtici ve východním království byl nadaným stopařem. Na pár věcí byl marnivě pyšný, ale stopování a lov mezi ně nepatřily. Byl v tom prostě dobrý. Na kamenech zahlédl rýhy, a když vyšplhal nahoru, spatřil cestu.
Stejně jako prve stará silnice, i tahle cesta byla starověká, postavená kdysi dávno pro vozy a žebříňáky, ale nyní ji používala jen zvířata a občas nějaký člověk. Chlapcovy stopy mířily pryč a on se po nich vydal.
Pobavila ho představa, že jediný další šlechtic, jenž se mu jako lovec vyrovnal, byl Spear Sokol, muž, který ho svrhl a sebral mu vše, co mu bylo drahé. Zastavil se, aby popadl dech. Něco bylo špatně: motala se mu hlava a myšlenky se mu toulaly. Těch pár plodů a malý pták ho jen udržely naživu. Roztoulané myšlenky ho rozptylovaly stejně jako neustálý hlad a špína.
Potřásl hlavou, aby si ji pročistil, a pokračoval v chůzi. Snažil se být ostražitý a zamyslel se nad Spearem Sokolem. Jeho skutky byly pochopitelně ospravedlnitelné, neboť Kašpar ho zradil. Vycítil, že se mladý šlechtic Ostrovního království začíná líbit jeho sestře. Osobně mu byl Sokol sympatický a obdivoval jeho šermířské i lovecké umění. Na chvíli se zarazil. Poněkud ho zmátlo, že si nemůže vzpomenout, proč si vlastně ve svém plánu na zavraždění vévody Rodoskiho z Roldemu vybral jako oběť právě Sokola. Tenkrát mu to připadalo jako dobrý nápad, ale teď si říkal, jak vlastně k tomuto názoru přišel. Sokol byl schopný služebník a jako bonus zaměstnával toho prohnaného starého vraha Amafiho. Byli obávaný pár a od začátku mu prokazovali dobré služby. On se ale rozhodl hodit veškerou vinu za úklady o Rodoskiho život na Sokola.
Kašpar zakroutil hlavou. Od odchodu z Olaska několikrát pocítil, jak se v něm cosi mění, a nešlo jen o to, že musel čelit obtížné situaci. Po chvíli mu došlo, že to byl jeho přítel Leso Varen, kdo naznačil, že Spear Sokol by mohl znamenat hrozbu.
Kašpar zamrkal, uvědomil si, že se přestává soustředit. Musel najít toho kluka, než vyvolá poplach. Nikde nebyly ani stopy po lidech, a tak usoudil, že se hoch možná zatoulal hodně daleko od domova. Soustředil se na chlapcovy stopy a sledoval je. Stále zrychloval krok.
Čas ubíhal a slunce postupovalo po obloze. Asi po půl hodině ucítil kouř. Cesta ho dovedla k průsmyku a za ním opět stoupala kolem vysoké skály, za níž Kašpar zahlédl hospodářství. V ohradě byly zavřené dvě kozy a v dálce se popásalo pár krav, zvláštní plemeno s dlouhými rohy a bílou srstí s hnědými skvrnkami. Okusovaly trávu na zelené louce. Za nízkou budovou z hlíny s doškovou střechou se ve vánku vlnily celé dva akry obilí. Kašpar usoudil, že to bude kukuřice, i když jistý si nebyl. A před budovou byla studna!
Rychle k ní dorazil a vytáhl vědro na dlouhém provaze. Voda byla čistá a chladná a on se dosyta napil.
Když konečně spustil vědro zpátky do vody, zahlédl ve dveřích domku ženu. Chlapec vykukoval za ní. Žena na Kašpara mířila kuší. Tvářila se odhodlaně, vraštila čelo, mhouřila oči a zatínala zuby. Řekla něco stejným jazykem, jaký používali kočovníci. Nepochybně to bylo varování.
Kašpar promluvil quegsky v naději, že třeba pozná pár slov nebo aspoň z jeho tónu odhadne jeho záměry. „Neublížím vám, řekl pomalu a vrátil meč do pochvy. „Ale musím se podívat, co máte k jídlu. „Naznačil, že jí, a ukázal na dům.
Žena cosi vyštěkla a naznačila mu kuší, ať vypadne. Kašpar byl natolik dobrý lovec, aby věděl, že na ženu chránící potomky je třeba si dávat obzvláštní pozor.
Pomalu se přibližoval a pomalu mluvil. „Nechci ti ublížit. Jenom se potřebuju najíst. „Zvedl ruce dlaněmi nahoru.
Pak ho zasáhla vůně. Uvnitř se něco vařilo a Kašpara vůně málem zabolela - teplý chleba! A guláš nebo polívka!
Klidně prohlásil: „Jestli se brzo nenajím, jsem mrtvý, ženská. Takže jestli mě chceš zabít, tak to udělej hned, ať to mám za sebou!“
Zachránily ho reflexy, protože okamžik předtím, než stiskla spoušť, zaváhala. Kašpar se vrhl doleva a šipka prolétla místem, kde před chvílí stál. Udělal kotoul, vyskočil a zaútočil.
Jakmile žena poznala, že minula, zvedla kuši jako palici. Zasáhla Kašpara do ramene, jak se kolem ní dral do domu.
„Zatraceně!“ zařval, popadl ji rukama kolem pasu a strhl ji na podlahu.
Chlapec rozzlobeně vykřikl a začal do Kašpara bušit. Byl malý, ale silný, a Kašpar ty rány cítil. Ležel na vzpírající se ženě a pevněji držel ruku, v níž svírala kuši. Tiskl, až žena vykřikla a zbraň pustila. Pak měl stěží dost času vyhnout se ráně do hlavy těžkou pánví, kterou se rozmáchl chlapec.
Chňapl chlapce za zápěstí, zakroutil, a chlapec vykřikl a pánev pustil. „Nechte toho!“ zaječel Kašpar.
Vytáhl meč a ukázal na ženu. Chlapec strnul hrůzou.
„Tak dobrá,“ pokračoval Kašpar quegsky. „Ještě jednou: neublížím vám.“ Pak okázale odložil meč. Prošel kolem ženy, zvedl kuši a podal ji chlapci. „Na, kluku, běž ven najít tu šipku a zkus kuši znovu natáhnout. Jestli už mě musíš zabít, tak to klidně zkus znovu.“
Pomohl ženě na nohy a prohlížel si ji. Byla hubená a kostnatá, ale kdysi bývala hezká, než vlivem tvrdého života předčasně zestárla. Nepoznal, jestli jí je třicet nebo čtyřicet, a tvář měla opálenou do tmavohněda. Oči však měla jasně modré a svůj strach ovládala. Tiše řekl: „Dones mi jídlo, ženo.“ A pustil ji.
Chlapec se nepohnul. Když se Kašpar ohlédl, jen držel kuši v ruce. Chatrč měla jedinou místnost a jeden kout byl oddělený závěsem, aby měla žena na spaní trochu soukromí. Z místa, kde seděl, zahlédl Kašpar její rohož na spaní a malou truhličku. Další rohož byla svinutá pod stolem. Byly tu dvě stoličky, vedle otevřeného ohniště, na němž se v kotlíku vařil guláš, stála kredenc. A z pícky byl právě vytažen chleba. Kašpar popadl ještě teplý bochník. Utrhl si kus a nacpal do úst. Pak se posadil na stoličku, vzhlédl k neochotné hostitelce a poznamenal: „Mrzí mě, že se chovám tak neotesaně, ale špatným manýrům dávám přednost před smrtí hladem.“
Když konečně začal vnímat chuť toho, co žvýká, usmál se. „Je moc dobrý.“ Ukázal na kotlík a dodal: „Dám si i trochu guláše.“
Žena zaváhala, než přistoupila k ohništi. Nandala guláš do misky, postavila ji před Kašpara a podala mu dřevěnou lžíci.

Kašpar kývl a řekl: „Děkuju.“
Žena poodstoupila a chlapce přitáhla k sobě. Kašpar jedl guláš, a než požádal o přídavek, nehybný párek si prohlédl. Quegština očividně moc nefungovala, jenomže to byl nejbližší jazyk tomu, jímž mluvili kočovníci. Ukázal na sebe. „Kašpar.“
Žena nezareagovala. Kašpar tedy ukázal na ně a zeptal se: „Jména?“
Žena možná byla vyděšená, ale nebyla hloupá. „Jojanna,“ odpověděla.
„Joyanna,“ zopakoval Kašpar.
Opravila ho. „Jojanna,“ a on za »y« zaslechl hrdelní »h«.
„Johanna,“ zkusil to znovu a ona kývla jako by to stačilo.
Ukázal na chlapce.
„Jorgen,“ zněla odpověď.
Kašpar přikývl a chlapcovo jméno zopakoval. Začal si nandávat další guláš a došlo mu, že jim nejspíš snědl skoro celou večeři. Podíval se na ně a nalil obsah misky zpátky do kotlíku. Spokojil se s dalším kusem chleba a ukázal na ně. „Jezte.“ Pokynul jim, ať se posadí ke stolu.
„Jezte,“ zopakovala žena a on si uvědomil, že je to stejné slovo, jen s jiným přízvukem. Kývl.
Žena opatrně dovedla chlapce ke stolu a Kašpar vstal a přešel ke dveřím. Objevil prázdné vědro, které obrátil a posadil se na ně jako na provizorní stoličku. Chlapec ho pozoroval vážnýma, modrýma očima a žena po něm pokukovala, zatímco chlapci chystala jídlo.
Když se oba posadili, promluvil Kašpar: „Jojanno, Jorgene, jmenuju se Kašpar, a ještě před několika dny jsem byl jedním z nejmocnějších lidí na druhém konci světa. Dostal jsem se do tohoto neutěšeného stavu, ale přes svůj zanedbaný zevnějšek jsem to, co jsem říkal.“
Nechápavě se na něj dívali. Kašpar se zasmál. „Dobře. Nemusíte se učit quegsky. Já se potřebuju naučit váš jazyk. „Plácl do vědra, na němž seděl, a řekl: „Vědro.“
Žena i její syn mlčeli. Kašpar vstal, ukázal na vědro a zopakoval to. Pak ukázal na ně a znovu na vědro. „Jak tomu říkáte?“
Jorgen pochopil a sdělil mu to. Nepodobalo se to žádnému jazyku, jaký kdy Kašpar slyšel. Zopakoval slovo po Jorgenovi a chlapec kývl. „Dobře, to je začátek,“ prohlásil bývalý vévoda Olaský. „Večer už se třeba domluvíme natolik, abych vás přesvědčil, že mi nemáte ve spánku podříznout krk.“
Kapitola tři
Hospodářství

Kašpar se probudil na podlaze malé chýše.
Spal přede dveřmi, aby Jorgen nebo jeho matka neutekli. Zvedl se na lokti a zadíval se do ranního šera. Bylo tu jen malé okénko vedle komína a ve světnici byla pořád tma.
Chlapec i žena byli vzhůru, ale jen nehybně leželi na rohožích. „Dobré ráno,“ pozdravil Kašpar a posadil se. Zabavil jim kuši i veškeré ostré nástroje, o nichž usoudil, že by mohly způsobit vážné zranění, a naskládal je na hromádku mimo jejich dosah. Věřil, že by ho jeho instinkty lovce a válečníka probudily, pokud by se mu některý z jeho neochotných společníků pokoušel ublížit, takže se dobře vyspal.
Vstal brzy a vrátil nástroje na správná místa. Ženu čekala práce. Zbytek předchozího odpoledne a večer ukazoval Kašpar na různé předměty a ptal se na jejich jména. Pomalu odhaloval tajemství nového jazyka. Naučil se dost, aby došel k závěru, že jejich dialekt je spjatý se starou keshanštinou, jíž se před několika staletími mluvilo kolem Hořkého moře. Kašpar studoval historii říše stejně, jako musel každý synek ze šlechtického rodu, a nejasně si vzpomínal na zmínky o náboženské válce, která zahnala keshanské uprchlíky na západ. Někteří z nich zřejmě museli přistát poblíž.
Kašpar měl ucho na jazyky, jen si teď přál, aby se byl víc věnoval quegštině - odnoži téhož keshanského dialektu, jímž mluvili předkové těchto lidí. Nicméně kdyby se tu rozhodl zůstat, zvládl by to.
Kašpar se podíval na chlapce a řekl: „Můžeš vstát.“
Chlapec se zvedl. „Můžu ven?“
Kašpar si uvědomil, co řekl špatně, a opravil se. „Myslel jsem, že můžeš vstát, ale jestli potřebuješ jít ven, tak si poslož.“
Přes Kašparovo dosavadní chování Jorgen čekal, že ho ztluče nebo zabije, a Jojanna čekala, že ji znásilní. Ne že by nebyla dostatečně přitažlivá takovým tím ošlehaným způsobem, ale Kašpar měl odjakživa raději povolné ženy - vyhýbal se dokonce i těm, které povolnost hrály kvůli jeho bohatství a moci.
Žena vstala a odhrnula závěs. Chlapec si sroloval rohož a zašoupl ji pod stůl. Kašpar se posadil na stoličku a ona si klekla k zahrnutému ohni, rozfoukala uhlíky a přiložila. „Potřebuješ dřevo?“ zeptal se Kašpar.
Kývla. „Dopoledne nějaké nasekám, až podojím krávu. Minulý týden jí tele zabila horská kočka.“
„Obtěžuje vás?“
Neporozuměla jeho otázce, a tak ji zopakoval jinak: „Vrací se ta kočka pro další telata?“
„Ne,“ odvětila.
„Dříví naštípu,“ slíbil Kašpar. „Kde je sekera?“
„V…“ Výraz nepoznal a požádal ji, ať ho zopakuje. Pak mu došlo, že je to divně vyslovené keshanské slovo pro »kůlnu«. Zopakoval ho a dodal: „Jídlo si odpracuju.“
Žena se zarazila, kývla a jala se připravovat snídani. „Není chleba,“ upozornila ho. „Peču ho večer.“
Kašpar jen mlčky naklonil hlavu. Oba věděli, proč večer chleba nenapekla. Ustrašeně seděla a čekala, až po ní skočí,

zatímco on opakovaně kladl divné či nesmyslné otázky, jak se co jmenuje.
„Neublížím ani tobě, ani chlapci," sdělil jí pomalu. „Jsem tu cizinec a potřebuju se to naučit, jestli mám přežít. Budu pracovat za jídlo."
Zarazila se a podívala se mu do očí. Jako by ji konečně přesvědčil, kývla. „Jsou tu nějaké šaty, které patřily mému…" Opět slovo, jemuž nerozuměl.
Přerušil ji. „Komu?"
Zopakovala a připojila: „Mému muži. Jorgenovu otci."
Takže místní výraz pro manžela. „Kde je?"
„Nevím," odpověděla. „Před třemi..." Znovu nové slovo, ale nenamáhal se ji přerušovat. Později zjistí, jestli myslela dny, týdny či měsíce. „... odešel na trh. Už se nevrátil." Její hlas zůstával klidný a tvář bez výrazu, ale Kašpar zahlédl lesk v jejích očích. „Hledala jsem tři..." Opět slovo, jemuž neporozuměl. „Pak jsem se vrátila, abych se postarala o Jorgena."
„Jak se jmenuje?"
„Bandamin."
„Dobrý muž?"
Kývla.
Kašpar už nic neříkal. Věděl, že určitě přemýšlí o tom, co by se asi stalo, kdyby byl Bandamin doma, když se tu objevil on. „Jdu naštípat dříví," prohlásil Kašpar.
Vyšel ven a v kůlně vedle hromádky dřeva našel sekeru. Uviděl Jorgena, jak krmí slepice, a zamával mu. Ukázal na zmenšující se hromádku a podotkl: „Brzo budu potřebovat další."
Kluk přikývl, rychle ze sebe něco vysypal a ukazoval na stromy na druhé straně louky. Kašpar zavrtěl hlavou a pronesl: „Nerozumím. Mluv pomaleji."
Bylo jasné, že Jorgen mu taky nerozumí. Kašpar tedy napodobil, jak chlapec rychle mluví, a promluvil pomaleji.
Hoch se rozzářil, jak pochopil, a řekl: „Pokácíme tam strom."
Kašpar kývl. „Později."
Ještě byl zesláblý po tom, co za poslední dny vytrpěl, ale podařilo se mu naštípat dost dřeva, aby oheň mohl hořet celý týden.
Když do bedny u ohniště donesl poslední náruč naštípaného dříví, Jojanna se ho zeptala: „Proč jsi tady?"
„Protože potřebuju vodu a jídlo, abych přežil."
„Ne tady u nás," upřesnila. „Myslím tady..." Mávla rukou, jako by naznačovala větší oblast. „Jsi..." několik slov, kterým nerozuměl, „zdaleka, správně?"
„Cizinec. Ano, hodně zdaleka." Posadil se na stoličku. „Je těžké to vysvětlit bez..." Zarazil se. „Neznám slova," přiznal nakonec, „ale až se to naučím, povím ti to."
„Pravdu?"
Chvíli se jí díval do očí. „Povím ti pravdu," slíbil.
Neřekla nic, jen se na něj dívala. Pak kývla a vrátila se k práci do kuchyně.
Vstal. „Půjdu pomoct klukovi."
Vyšel ven a zahlédl Jorgena, jak míří na louku. Zastavil se, protože si uvědomil, že nemá tušení, co je třeba udělat. V Olasku vlastnil statky, na nichž pracovali nájemci, ale nejblíž k nim byl, když kolem projížděl na koni. Měl matné tušení, co se na nich pěstuje, ale vůbec netušil, jak se to dělá. Zasmál se a vydal se za chlapcem. Usoudil, že je čas rychle se to naučit.

***

Pokácet strom bylo obtížnější, než Kašpar čekal, vzhledem k tomu, že pouze jednou předtím viděl, jak se to dělá, a to byl malý kluk. Strom málem spadl na Kašpara, a když Jorgena přešlo první leknutí, zplna hrdla se rozesmál.
Kašpar osekal větve a rozsekal kmen na menší kusy, jež svázal řemeny, aby je mohl přivázat za koně. Zjistil, že jediný kůň zmizel spolu s Jorgenovým otcem, a tak si zahrál na koně a přes vlhkou louku táhl kládu k domu. Nebylo to jednoduché, kláda za ním jen neochotně poskakovala.
Zastavil se, aby popadl dech, a řekl Jorgenovi: „Tam mi to připadalo jako dobrý nápad."
Chlapec se zasmál. „Říkal jsem ti, že jsme ji měli naštípat a odnosit domů polena."
Kašpar nevěřícně zakroutil hlavou. Nechat se setřít od kluka. Něco takového mu bylo natolik cizí, že ho to zároveň pobavilo i podráždilo. Byl zvyklý, že se mu všichni klaní, nemluvě o tom, že by ho snad kritizovali. Znovu se napřel do postroje. „Kdyby mě teď viděl Spear Sokol a ta jeho banda, váleli by se smíchy po zemi."
Ohlédl se na Jorgena, jenž se nepokrytě bavil, a zjistil, že chlapcovo veselí je nakažlivé. Rozesmál se taky. „Měl jsi pravdu. Vrať se pro sekeru, naštípáme to rovnou tady."
Jorgen odběhl. Kašparovi se nelíbila představa, že musí několikrát přejít přes louku, ale bez koně se dřevo jinak přepravit nedalo. Protáhl se a sledoval chlapce, jenž běžel pro sekeru a vědro s vodou.
Kašpar byl na statku už osmý den. Pro chlapce a jeho matku původně děsivá situace se poměrně brzy uklidnila. Kašpar stále spával u dveří, ale přestal na noc sbírat případné zbraně. Vybral si místo tak, aby měla Jojanna ve světnici co nejvíc soukromí, a navíc bylo bezpečné. Každý, kdo by se pokusil projít dveřmi, musel nejdřív doslova přejít přes Kašpara.
Kašpar toho pořád ještě moc nevěděl o okolí hospodářství, ale nepochyboval, že v údolí příliš bezpečno nebude. Bandité a bandy nájezdníků tu nebyli cizí, nicméně statek byl dost daleko od staré silnice - té, po níž sem Kašpar přišel

- že na něj narazil jen málokdo.
Kašpar se znovu protáhl a těšil se, jak se mu do svalů vracejí síly. Věděl, že za ty tři dny bez jídla a vody hodně zhubl, a neustálé práce v hospodářství ho také připravovaly o váhu. Bývalý vévoda Olaský měl široká ramena a rád dobře jedl a pil nejlepší víno. Teď musel nosit šaty ztraceného Bandamina, protože jeho kalhoty mu padaly z boků. Nechal si růst vousy, které dosud nosíval pečlivě zastřižené, protože tu neměl břitvu, zrcadlo ani nůžky. Každé ráno, než se opláchl ve vědru, zahlédl svůj odraz a málem se nepoznával - byl opálený, zarostlý tmavým plnovousem a s pohublými tvářemi. Nebyl tu ještě ani dva týdny, jak bude vypadat za měsíc? Nechtěl na to ani pomyslet. Chtěl se od těchto lidí naučit co nejvíc a odejít, protože jeho budoucnost jistě neležela v sedlačení, ať už pro něj měl osud schováno cokoliv. Přesto si říkal, jak to asi Jojanna zvládne, až je opustí.
Jorgen se mu pokoušel pomáhat, ale bylo mu teprve osm a často ho odlákaly chlapecké záliby. Mezi jeho povinnosti patřilo podojit krávu, jež přišla o tele, sypat slepicím, prohlížet ploty a další drobné práce, jaké může zvládnout malý kluk.
Jojanna přejala co nejvíc z manželových povinností, ale spoustu toho prostě nezvládla. I když byla pořádný dřič, ani ona nemohla být na dvou místech zároveň. Přesto Kašpar žasl, jak je vynalézavá. Vstávala před úsvitem a spát chodila až dlouho po západu slunce, aby zajistila, že hospodářství bude fungovat stejně, jak ho zanechal její manžel.
Kašpar měl na svých panstvích stovky nájemců a nikdy ani nepomyslel na jejich lopotu, vždycky bral jejich práci za danou. Nyní jejich život konečně ocenil. Jojanna a Jorgen si ve srovnání s většinou olaských sedláků žili dobře, protože jim jejich pozemek patřil, měli malé stádo a vypěstovali dost obilí na prodej. Když však Kašpar porovnal jejich situaci se svým bývalým životem, uvědomoval si, že žijí v téměř naprosté chudobě. O kolik chudší byli sedláci v jeho státě?
Jeho státě, pomyslel si trpce. Obrali ho o jeho zděděná práva, a on dostane vše zpátky, nebo při pokusu to získat zemře.
Jorgen se vrátil se sekerou a Kašpar se jal sekat kládu na menší kusy.
Po chvíli se kluk zeptal: „Proč to nerozštípneš?“
„Cože?“
Jorgen se zakřenil. „Ukážu ti to. „Odběhl do kůlny a vrátil se s kovovým klínem. Vrazil užší konec klínu do záseku a přidržel ho. „Udeř vší silou tupým koncem sekery,“ přikázal Kašparovi.
Kašpar se podíval na sekeru a všiml si, že tupý konec je těžký a plochý, skoro jako kladivo. Obrátil topor v ruce, rozmáchl se a zarazil klín do dřeva. Jorgen se smíchem odtáhl ruku a zatřepal jí. „Vždycky mě z toho brní prsty!“
Kašpar do klínu ještě třikrát praštil a kláda se s uspokojivým prasknutím podélně rozštípla.
„Každý den se naučíš něco nového, stačí jenom dávat pozor,“ zamumlal si pro sebe.
Kluk se na něj zmateně zadíval. „Cože?“
Kašpar si uvědomil, že promluvil rodnou olašštinou, a tak větu co nejlépe zopakoval místní řečí a chlapec kývl.
Kašpar rozštípal i zbytek kmene a zbývající polena nasekal na polínka. Jednoduchá práce ho překvapivě uklidňovala. Později ho sužovaly zlé sny, zvláštní obrazy a podivné pocity. Útržky věcí, na něž si stěží vzpomínal, ale které ho trápily. Nejpodivnější na těch snech byly podrobnosti, jež mu ve skutečném životě unikly. Jako by se díval sám na sebe a poprvé se viděl v nejrůznějších situacích. Obrazy pocházely z večeře s dvorem, kdy vedle něj seděla jeho sestra, z rozhovoru s vězněm v jedné z temnic pod citadelou, ze vzpomínky na něco, co se stalo, když byl sám. Nejvíc ho trápilo, jak se cítil, když se probudil, jako by to vše právě prožil, ale tentokrát jeho pocity neodpovídaly těm, jaké si pamatoval před snem.
Třetí noc měl zvláště živou snovou vzpomínku na rozhovor s Leso Varenem v mágových soukromých komnatách. Místnost páchla krví a lidskými výkaly a podivnými puchy z věcí, jež mág s oblibou míchal a pálil. Kašpar si rozhovor dobře pamatoval, protože tehdy poprvé mu Varen navrhl, že by měl zauvažovat nad tím, jak odstranit osoby stojící mezi ním a roldemskou korunou. Kašpar si také vzpomínal, jak se mu ta představa líbila.
Ze sna se však probudil se silnou nevolností při vzpomínce na zápach v místnosti. Když tehdy Varena navštívil, ani si ho neuvědomoval, smrad mu v nejmenším nevadil. A přece se dnes ráno vymrštil, lapal po dechu a málem vzbudil Jorgena.

***

Kašpar Jorgena žádal, ať prostě říká, co mu slina na jazyk přinese, a chlapcovo neustálé tlachání ho seznamovalo s místní řečí. Začínal v ní být docela zběhlý, ale byl také znechucený. Přes všechny své dobré vlastnosti byli Jorgen s Jojannou prostí sedláci, kteří o velkém světě za jejich hospodářstvím a vesnicí několik dní cesty na severozápad od nich nevěděli vůbec nic. Ve vesnici prodávali dobytek a obilí a Bandamin byl podle místních měřítek zřejmě považován za poměrně zámožného.
Vyprávěli mu o velké poušti na severovýchodě, ovládané rasou nazývanou Jeshandové. Ti se nepodobali kočovníkům, kteří se pokusili zajmout Kašpara. To byli Bentu, přitáhli sem z jihu za časů Jojannina otce. Kašpar si spočítal, že to muselo být za války, která skončila porážkou vojska Smaragdové královny u Přízračného hřebenu v západním království Ostrovního království. Olaští špehové nasbírali co nejvíc informací ještě za časů Kašparova děda a některé útržky bylo možné vytáhnout z agentů pracujících v Království a v Keshi, ale z toho, co Kašpar četl, poznal, že větší část příběhu nebyla nikdy zaznamenána.
Určitě však věděl, že žena známá jako Smaragdová královna se vynořila odněkud z dálného západu tohoto kontinentu a vytáhla do dobyvačné války proti nejrůznějším městským státům, vytvořila obrovské vojsko - k němuž podle některých zpráv patřili i obří ještěří lidé - a sebrala flotilu jen proto, aby mohla vtrhnout do Ostrovního království.

Ačkoliv nebylo jasné, proč se tohle všechno stalo, a vzdorovalo to veškeré konvenční vojenské logice, stalo se to. Krondor skončil v troskách a znovuvybudování západního království nebylo dokončeno ještě ani o třicet let později.
Kašpara při štípání dříví napadlo, že by o tom cestou přes Novindus mohl zjistit něco víc. Podíval se na chlapce. „Jen tam tak nestůj," nakázal mu. „Posbírej to dřevo. Sám to všechno neunesu."
Chlapec cosi dobromyslně zabručel a odnesl, co mohl: slušnou náruč třísek na podpal. Kašpar si naložil polínka. „Co bych dal za koně a vůz," povzdechl si.
„Otec si vzal koně, když... odjel," poznamenal Jorgen a námahou funěl.
Kašpar už pochytil pár výrazů pro čas a už zjistil, že chlapcův otec odjel tři týdny před jeho příchodem. Bandamin vedl býčka do vesnice Heslagnam, kde ho chtěl prodat hostinskému. Pak hodlal nakoupit nějaké věci pro hospodářství.
Jojanna s Jorgenem se do vesnice vydali, když se neukázal už třetí den, a tam se dozvěděli, že Bandamina nikdo neviděl. Muž, vůz i býček prostě zmizeli někde mezi statkem a Heslagnamem.
Jojanna o tom nechtěla mluvit, i po dvou měsících pořád doufala, že se manžel vrátí. Kašpar to nepovažoval za příliš pravděpodobné. V oblasti neměli moc zákonů. Teoreticky mezi zdejšími obyvateli platila úmluva, občas prosazovaná Ješandy, kočovníky na severu, že nikdo nemá obtěžovat poutníky a ty, kdo se o ně starají. Původ této úmluvy byl ztracen v šerém dávnověku, ale stejně jako mnoho dalších věcí, i ona zmizela jako kouř ve větru, když zemi zničilo vojsko Smaragdové královny.
Kašpar si odvodil, že statek je poměrně bohatý v dobytku i obilí, protože Bandaminův otec patřil k těm nemnoha schopným mužům, jimž se podařilo vyhnout násilnému odvodu do vojska Smaragdové královny. Kašpara mezery ve znalostech rozčilovaly, ale z toho, co Jojanna vykládala, si poskládal jakýs takýs obrázek nedávných událostí.
Jojannin tchán se schoval, zatímco mnoho dalších bylo přinuceno dát se k vojsku pro bitvu na druhé straně pohoří na jihozápadě - Sumanu, podle Jojanny. Podařilo se mu sehnat kusy dobytka zatoulané z opuštěných statků a našel i nějaké osivo a semena zeleniny. Objevil vůz a koně a po několika měsících dorazil do tohoto údolíčka, kde založil statek, jejž zdědil Bandamin.
Kašpar naskládal dřevo do bedny za chýší a vydal se přes louku pro další. Unavenému chlapci navrhl: „Co kdyby ses šel podívat, jestli máma nepotřebuje pomoc?"
Jorgen kývl a odběhl.
Kašpar se za ním chvíli díval, než hoch zmizel za rohem. Uvědomil si, že ho dosud ani nenapadlo stát se otcem. Předpokládal, že ten den přijde, až se bude muset oženit a zplodit dědice, ale nikdy nepřemýšlel o tom, co být otcem vlastně znamená. Do této chvíle. Chlapci jeho táta velice scházel. Kašpar to viděl. Říkal si, zda se Bandaminovo zmizení někdy vysvětlí.
Začal skládat dříví a přiznal si, že život na statku je mnohem namáhavější, než tušil. Přesto je bohové umístili na kolo života v určitém postavení, a i kdyby se vrátil na olaský trůn, těžko mohl ožebračit pokladnu tím, že by každému sedlákovi koupil koně a vůz. Rozesmál se, jak to bylo všechno absurdní, a protáhl si bolavá ramena.

***

Kašpar vzhlédl od jídla. „Musím odejít," prohlásil.
Jojanna kývla. „Čekala jsem, že k tomu brzy dojde."
Kašpar dlouho jen mlčel a Jorgen přebíhal pohledem od jednoho dospělého k druhému. Kašpar byl poslední tři měsíce v domě stálým hostem, a i když si z něj chlapec utahoval, že o základech sedlačení ví houby, vyplnil mu prázdnotu po otci.
Jenomže Kašpar měl na starosti víc věcí, než byl jeden chlapec ze vzdálené země, třebaže si zvykl na jeho společnost. Naučil se od těchto lidí všemu, čemu mohl. Zdejší řečí mluvil celkem dobře a pochopil hodně z Jojanniných zvyků a víry. Neměl důvod zůstávat, zato měl mnoho důvodů odejít. Několik měsíců strávil jen pár mil od místa, kam ho přenesl bělovlasý mág, a dosud mu zbývalo překonat polovinu světa.
Jorgen konečně promluvil. „Kam půjdeš?"
„Domů."
Jorgen chtěl něco říci, ale po kratším zaváhání se jen zeptal: „Co budeme dělat?"
„To, co děláme vždycky," odvětila Jojanna.
„Potřebujete koně," řekl Kašpar. „Pšenice bude brzy zralá a kukuřici už je třeba sklízet teď. Potřebujete koně, aby dovezl vůz na trh."
Jojanna kývla.
„Budete muset prodat nějaký dobytek. Kolik kusů?"
„Za dva bych měla dostat slušeného koně."
Kašpar se usmál. „V jednom se vyznám, a to jsou koně. „Opomněl se zmínit, že jeho zkušenosti pocházejí z oblasti válečných ořů, loveckých koní a štíhlých mimochodníků pro sestru, nikoliv tahounů pro hospodářství. Přesto by měl poznat kulhání, z kopyt by vycítil hnilobu a dokáže odhadnout povahu.
„Budeme muset do Mastaby."
„To je kde?"
„Dva, tři dny cesty pěšky za Heslagnamem. Dobytek můžeme prodat tam, obchodník by mohl mít i koně na prodej," pronesla hluše.
Kašpar po zbytek večeře mlčel. Věděl, že se Jojanna bojí zůstat opět sama. Neudělala mu žádnou nabídku a on se spokojil s tím, že nechal věci tak, jak byly. Celé měsíce neměl ženu a ona byla takovým drsným způsobem přitažlivá, ale stísněné prostředí spolu s obavami o Jorgena je přimělo spát každý jinde.

Jojanna střídavě marně doufala, že znovu uvidí manžela, a pak po něm truchlila, jako by už byl mrtvý. Kašpar věděl, že za pár dalších měsíců by ho přijala na Bandaminovo místo natrvalo. To byl další důvod, proč chtěl odejít hned.
„Třeba tam najdeš dělníka, který by ti tu mohl pomoct."
„Třeba," opáčila nevzrušeně.
Kašpar zvedl dřevěný talíř a odnesl ho k vědru se špinavým nádobím. Až do chvíle, než šli spát, všichni mlčeli.
Kapitola čtyři
Vesnice

Kašpar, Jojanna a Jorgen se ploužili po staré silnici.
Šli už dva dny. Kašpar si dosud neuvědomil, jak únavné je chodit někam pěšky. Celý život používal koně, kočáry a rychlé lodě. Vlastně pěšky musel chodit jedině během lovu, nebo když se vydal na procházku do palácové zahrady. Ujít více než míli vedle mírné kobyly bylo nejen únavné, ale také nudné.
Ohlédl se na Jorgena. Chlapec kráčel za dvěma plahočícími se býčky. Dlouhým klackem je usměrňoval, kdykoliv chtěli uhnout ze silnice a popást se - ne že by tu bylo rostlinstva nadbytek, ale býčci by zřejmě nejraději prozkoumali každý lístek, pokud by je Jorgen nehlídal.
Kašpar by chtěl jít rychleji, nicméně se smířil se situací. Byl opěšalý a sám, až na Jojannu a jejího syna, a bez ochrany, potravin a zkušeností v nepřátelské zemi. Z toho mála, co mu Jojanna vykládala, pochopil, že oblast se dosud nevzpamatovala ze spouště, jakou tu napáchalo vojsko Smaragdové královny, třebaže od těch strašlivých událostí už uběhlo celé jedno pokolení.
Statky a vesnice znovu rychle ožily, i když většina mužů byla pryč. Starci se protloukali z ruky do huby, dokud mladí nevyrostli natolik, aby se poženili a povdávali a měli další děti.
Nedostatek pořádku přetrvával, celá generace synů vyrostla bez otců a mnozí byli úplní sirotci. Tam, kde kdysi řídce obydlené země ovládala řada městských států, nyní vládl chaos. Tradiční úmluvy nahradil zákon vojenských pánů a loupežných baronů. Kdokoliv vedl největší gang, stal se místním šerifem.
Jojannina rodina přežila jen díky poměrné izolovanosti. Místní vesničané věděli, kde jejich hospodářství leží, ale jen málokterý poutník na ně kdy narazil. Kašpar si život zachránil jen díky tomu, že Jorgen hledal ztracené ptáky. Jinak mohl klidně zemřít hlady jen několik hodin od místa plného jídla.
Cestou Kašpar na západě zahlédl pohoří, na východě se krajina svažovala a v dálce přecházela v hnědou poušť. Kdyby byl zůstal zajatcem Bentu, skončil by jako otrok. A kdyby si svůj útěk naplánoval špatně, nejspíš by zahynul ve vyprahlé pustině mezi horami a řadou kopců, na jejichž hřebenech vedla stará silnice.
V dálce zahlédl jakési mihotání. „To je řeka?"
„Ano, to je Hadí řeka," odpověděla Jojanna. „Za ní leží Žhnoucí písky."
„Víš, kde leží Město na Hadí řece?" zeptal se.
„Daleko na jihu u Modrého moře."
„Takže musím jít po proudu," usoudil Kašpar.
„Pokud si tam přeješ být, pak ano."
„Já si přeju být doma," zabručel Kašpar hořce.
„Pověz mi o svém domově," požádal Jorgen.
Kašpar se po něm ohlédl. Chlapec se usmíval. Podráždění ho však rychle přešlo a ke svému překvapení si uvědomil, že má chlapce rád. Věděl, že jako vládce Olaska se bude muset oženit, aby zplodil legitimního dědice, ale nikdy ho nenapadlo, že by mohl mít děti skutečně rád. Rád by věděl, zda ho měl rád jeho otec.
„Olasko je stát námořníků," začal Kašpar. „Naše hlavní město Opardum stojí na útesech. Je to přístav, který se dá bránit, ale zároveň je velmi rušný. Na východním pobřeží je velké -" uvědomil si, že nezná místní výraz pro kontinent -" velké místo zvané Triagia. Z citadely -" Podíval se na ně a poznal, že ani Jojanna, ani Jorgen se nad keshanským slovem netváří nechápavě, „- z citadely jsou vidět nádherné východy slunce nadlmořem. Na východě je rovina a podél řeky je mnoho statků docela podobných tomu vašemu..."
Nějakou dobu jim vyprávěl o své vlasti a Jorgen se v jedné chvíli zeptal: „Co jsi dělal? Totiž, nejsi sedlák."
„Byl jsem lovec," odpověděl Kašpar, protože to už chlapci sdělil, když boural poraženého býčka, aby mohli maso pověsit do kůlny - a vzpomínal na jeskyně s dveřmi, kam doma ukládali rychle se kazící potraviny. „A byl jsem taky voják. Cestoval jsem."
„Jaké to je?" chtěl vědět Jorgen.
„Jaké je co?"
„Cestování."
„Takovéhle. Hodně chození nebo dlouhá plavba na lodi nebo jízda na koni."
„Ne," namítl Jorgen se smíchem, „já myslel, jaká jsou cizí místa?"
„Některá jsou jako ty Žhnoucí písky," vysvětloval mu Kašpar," ale jiná jsou celou dobu chladná a deštivá..." Vyprávěl o státech kolem Královského moře a o zajímavých a barvitých věcech, jež tam viděl. Bavil je, dokud nedorazili na hřeben a neuviděli Heslagnam.
Kašpar očekával něco více prosperujícího a byl zklamaný. Největším domem byl očividně hostinec, jednoposchoďová, poněkud sešlá dřevěná budova s neuvěřitelně bílou střechou. Z jediného komína stoupal kouř a za hostincem byly dokonce vidět stáje a velký dvůr. Další dvě budovy vypadaly na krámy, ale scházely jim štíty oznamující druh prodávaného zboží. Kašpar netušil, co se ve vesnici jako Heslagnam dá či nedá koupit.
Jojanna přikázala Jorgenovi, aby býčky zahnal na dvůr za hostincem, a s Kašparem vstoupili do šenku.

Vnitřek na Kašpara udělal ještě menší dojem. Komín a krb byly z kamenů neodborně slepených maltou a byl tu špatný vzduch. Šenk byl cítit jídlem, potem, rozlitým pivem a dalšími tekutinami, plesnivou slámou a dalšími, méně identifikovatelnými pachy.
Šenk byl prázdný, jen jakýsi chlap odkudsi zezadu přinášel soudek. Postavil ho na zem a zvolal: „Jojanno! Nečekal jsem tě ještě aspoň týden."
„Prodávám dva býčky."
„Dva?" opáčil muž a otíral si ruce do mastné zástěry. Měl tlustý krk, široká ramena a obrovské břicho a při chůzi se kolébal. Na předloktí měl jizvy, které byly vidět díky vyhrnutým rukávům, a Kašpar v něm poznal bývalého námořníka či žoldnéře. Věděl, že pod vrstvou špeku je dost svalů, aby se před ním měl raději na pozoru.
Muž si při rozhovoru s Jojannou prohlížel Kašpara. „Já ani žádného nepotřebuju. Čtvrtka mi ještě visí v chladírně a krásně zraje. Jednoho bych tě možná zbavil, ustájil bych ho vzadu a porazil příští týden, ale dva vzít nemůžu."
„Sagrine, tohle je Kašpar," představila muže Jojanna. „Pracuje u nás za stravu, zaskakuje za Bandamina."
„To bych čekal," ucedil muž s ošklivým úsměvem.
Kašpar nechal urážku stranou. Hostinský vypadal jako rváč, a třebaže se Kašpar nikoho nebál, žádné trable ani nevyhledával. Zamlada viděl příliš mnoho svých přátel zbytečně umírat v soubojích, než aby věřil, že vyvolávat potíže přináší užitek.
„Jestli se vám hovězí nehodí, zkusíme to ve vedlejší vesnici," prohlásil Kašpar a podíval se na Jojannu.
„To bude Mastaba."
„Počkej chvilku," vyhrkl Sagrin a přetřel si vousatou bradu. „Nemám moc peněz ani zboží. Co chcete?"
„Koně," odpověděl Kašpar. „Dva."
„Koně!" zopakoval Sagrin se smíchem. „To byste klidně mohli mít jejich váhu ve zlatě. Před pár měsíci tudy prošli bentuští otrokáři a dva moje koupili, pak se v noci vrátili a ukradli zbývající tři."
„Kdo ještě tady kolem prodává koně?" vyptával se Kašpar.
Sagrin si přejel rukou přes bradu, jako by přemýšlel. „V Mastabě určitě žádný nenajdete," usoudil. „Možná po řece."
„Víš, že cesta po řece je nebezpečná i pro ozbrojené muže, Sagrine!" namítla Jojanna. „Snažíš se nás vyděsit, abys dostal lepší cenu!" Obrátila se ke Kašparovi. „Nejspíš lže, že v Mastabě žádní koně nejsou."
Otočila se k odchodu, ale Sagrin ji popadl za ruku. „Počkej, Jojanno! Mně nikdo do lhářů nadávat nebude, ani ty ne!"
Kašpar nezaváhal. Chytil Sagrina za ruku a zaryl palec do nervu pod palcem druhého muže. Strčil do něj, a když to Sagrin ustál, popadl ho za špinavou halenu a zatáhl. Sagrin chvíli klopýtal, ale pak se zapojily jeho staré rváčské reflexy. Při pádu se překulil a vyskočil připravený na boj.
Kašpar, místo aby zaútočil, klidně poodstoupil. „Než uděláš krok, máš můj meč na krku," podotkl jen.
Sagrin viděl, jak sebevědomě Kašpar stojí s mečem stále u boku. Chvíli váhal, nakonec ho ale bojechtivost přešla.
„Omlouvám se, že jsem tak vyletěl," řekl s úsměvem. „Akorát že to byly tvrdý slova."
Jojanna si mnula ruku, kde ji stiskl. „Tvrdá možná, Sagrine, ale už ses mě i Bandamina pokoušel převézt."
„To je jenom obchod," namítl mohutný hostinský a zvedl ruce dlaněmi nahoru. „Tentokrát to ale je pravda. Starej Balyoo měl jednu kobylu navíc, ale holka zchromla, ani pro hříbě se nehodila, takže ji už nejspíš porazil. Jinak je těžší najít tu koně než pivo zadarmo."
„A co mula?" zeptal se Kašpar.
„Ty chceš jezdit na mule?" užasl Sagrin.
„Ne, chci, aby tahala vůz a orala," vysvětlil mu Kašpar a podíval se na Jojannu.
„Kelpita má mulu, kterou by nejspíš prodal za cenu býčka," zadumal se Sagrin a ukázal na bar. „Dejte si něco k pití, já se ho skočím zeptat."
Jojanna kývla. V té chvíli vstoupil do šenku Jorgen a Sagrin cestou ven chlapci prohrábl vlasy. Jojanna obešla bar a nalila sobě a Kašparovi pivo a Jorgenovi vodu.
Kašpar se díval, jak si sedají ke stolu, a pak se k nim připojil. „Dá se mu věřit?"
„Většinou," odtušila Jojanna. „Snažil se nás oblafnout, ale jak říkal, je to jenom smlouvání."
„Kdo je Kelpita?"
„Kupec, kterému patří ty dva velké domy naproti přes silnici. Obchoduje dole po řece. Má vozy a muly."
„O mulách toho moc nevím, ale ve vojsku -" odmlčel se „- ve vojsku, u kterého jsem chvíli sloužil, je používali místo koní k tahání těžkých nákladů. Vím, že umí být tvrdohlavé."
„Já ji donutím pracovat!" kasal se Jorgen s mladistvým elánem.
„Kolik takový býček stojí?"
„Jak to myslíš?" Jojanna se na Kašpara podívala, jako by mu nerozuměla.
„Ještě nikdy jsem býčka neprodával. „Kašpar si uvědomil, že má jen matné tušení o tom, co věci stojí. Jako vévoda nikdy za nic neplatil z vlastního měšce. Zlato u sebe nosil jen kvůli sázkám, do nevěstinců nebo aby mohl někoho odměnit za dobrou službu. Podepisoval dokumenty s rozpočty pro celou citadelu, ale neměl tušení, kolik jeho správce platí místním kupcům za sůl, hovězí a ovoce. Nevěděl, jaké potraviny pocházejí z daní z jeho vlastních statků. Nevěděl ani, co stojí kůň, pokud nepocházel ze zvláštního chovu a nesloužil jako dar pro jednu z jeho dam či to nebyl jeho vlastní válečný oř. Rozesmálo ho to.
„Co se děje?"
„Nevím toho spoustu," přiznával Kašpar a víc to neupřesnil. Jojanna se na něj upřeně zadívala. „Ve vojsku všechno zařizují jiní lidé - kvartýrmajstři, komisaři, proviantáci. Já se jenom ukázal a objevilo se jídlo. Když jsem potřeboval jet, dostal jsem koně."
„To musí být hezké," prohlásila Jojanna a z jejího výrazu bylo jasné, že mu nevěří ani slovo.

Kašpar se zamyslel nad tím, co vlastně ví o cenách přepychových věcí, a zeptal se: „Kolik by tady takový býček stál ve stříbře nebo měďácích?“
Jorgen se rozesmál. „On si myslí, že máme peníze!“
„Ticho!“ štěkla jeho matka. „Běž ven a najdi si něco užitečného na práci. Nebo si aspoň hraj, ale hlavně běž ven.“
Chlapec s bručením odešel.
„My tady peníze moc často nevídáme,“ vysvětlovala Jojanna. „Nikdo je tu nerazí. A po válce -“ Nemusela upřesňovat, které válce. Všechny zmínky o »válce« se týkaly tažení Smaragdové královny. „No, po válce se objevila spousta falešných peněz, měďáků natřených stříbrem a olověných plíšků pokrytých zlatem. Sagrin občas nějaké dostane od poutníků, takže má zkušební kámen a vážky, aby poznal pravé od falešných, ale jinak hlavně směňujeme nebo občas pro sebe navzájem něco uděláme. Kelpita si sepíše, co je ochotný dát za býčka, a pak se rozhodne, jestli by za to stála mula. Možná bude chtít oba býčky.“
„Určitě bude chtít oba,“ prohlásil Kašpar. „O to ale při vyjednávání jde, ne?“
„On má, co chceme, a býček se mu zas tak moc nehodí. Nemůže toho sníst najednou víc.“
Kašpar se zasmál a Jojanna se usmála. „Pak ho prodá Sagrinovi a ten ho porazí a připraví, a Kelpita tady bude jíst zadarmo, což jemu udělá radost a rozčílí to jeho ženu. Nemá ráda, když pije moc piva.“
Kašpar čekal, aniž by to nějak komentoval. Znovu ho napadlo, že olaští rolníci musejí vést podobný život. I v Olasku jsou určitě manželky kupců zahořklé, když jejich muži vypijí příliš mnoho piva, bývalí vojáci vlastní upadající hostince a malí kluci ze statků hledají někoho, s kým by si mohli hrát. Pomyslel si, že prostě nemůže znát jednoho každého z nich. Stěží znal polovinu pracovníků své domácnosti v citadele, natož aby je znal jménem. Přesto by si měl dávat pozor, jaký druh lidí u něj hledá ochranu. Přepadla ho nečekaná vlna smutku. Jak málo mu na nich záleželo. Před očima mu proletěl proud obrazů podobných snům, jaké se mu poslední dobou zdávaly.
„Co se stalo?“ zeptala se Jojanna.
Kašpar se po ní ohlédl. „Cože?“
„Úplně jsi zbledl a oči máš zvlhlé. Co se stalo?“
„Nic,“ odpověděl překvapivě chraplavým hlasem. Ztěžka polkl a dodal: „Jen jsem si na něco vzpomněl.“
„Na válku?“
Kašpar pokrčil rameny a jen mlčky přikývl.
„Bandamin taky býval voják.“
„Vážně?“
„Ne jako ty,“ vyhrkla. „Jako mladý sloužil u místní domobrany se svým otcem. Snažili se zajistit, aby se tady dalo žít.“
„Očividně odvedli dobrou práci.“
„Ani nevím,“ pokrčila rameny tentokrát Jojanna. „Pořád se tu objevují banditi a nájezdníci. Bentuští otrokáři chytají svobodné muže a odvádějí je na jih. Prodají je nějakému bohatému sedlákovi nebo mlynáři nebo, pokud je dobrý válečník, odvedou ho do Města na Hadí řece na hry.“
„Jak daleko je to Město na Hadí řece?“
„Ve člunu několik týdnů. Pěšky to trvá ještě déle. Vlastně ani nevím. Tam chceš jít?“
„Ano,“ ujistil ji Kašpar. „Musím se vrátit domů a k tomu potřebuju loď a jediné lodě, které plují do mé domoviny, jsou tam.“
„Je to dlouhá cesta.“
„To jsem pochopil,“ odvětil bezvýrazně.
Sagrin se za hodinu vrátil. „Kelpita udělá tohle...“ Vysvětlil jim výměnu nějakého zboží hned, osiva později a jakýsi obchod s kupcem ve vedlejší vesnici. Jojannu to zřejmě uspokojilo.
„Přidej pokoj na noc včetně večeře a jsme dohodnutí,“ prohlásil Kašpar.
„Platí!“ Sagrin tleskl. „Máme pečenou kachnu a guláš a dneska ráno jsem napekl chleba.“
Když odcházel do kuchyně, Jojanna Kašparovi pošeptala: „Moc nečekej, Sagrin neumí vařit.“
„Jídlo je jídlo a já mám hlad,“ namítl Kašpar.
„Pořád ale nemáš koně,“ upozornila jej Jojanna.
Kašpar pokrčil rameny. „Nějakou cestu si najdu. Třeba na řece narazím na člun.“
„Nebude to snadné.“
„Proč?“ podivil se Kašpar a šel si nalít pivo, zatímco Sagrin pracoval v kuchyni.
„Povím ti to u večeře. Teď bych měla zajít pro Jorgena.“
Kašpar kývl a napil se piva. Muž může dopadnout mnohem hůř než se oženit se ženou jako Jojanna a mít syna jako Jorgen, pomyslel si, rozhlédl se po ubohém šenku a připojil: Ale taky mnohem lépe.

***

Kašpar se probudil jako první. Jojanna a Jorgen spali na palandách sloužících jako lůžka a Kašpar ležel na slamníku na zemi.
Něco ho vyrušilo. Pozorně se zaposlouchal. Koně!
Popadl meč a seběhl dolů. Sagrin už čekal v šenku se starým mečem v ruce. Kašpar mu ukázal, ať se postaví za dveře, a sám spěchal k oknu.
Napočítal pět jezdců. Motali se kolem a klábosili. Jeden ukázal na hostinec a druhý zavrtěl hlavou a natáhl ruku k cestě. Měli těžké pláště, ale Kašpar z jejich oděvu viděl dost, aby poznal, co jsou zač: vojáci.
Po chvíli se všichni obrátili a odjeli k severu.

„Jsou pryč," poznamenal Kašpar.
„Kdo to byl?" zeptal se Sagrin.
„Vojáci. Měli jezdecké holínky. Na halenách jsem viděl pruh, ale barvu jsem nepoznal - bílý nebo možná žlutý. Měli stejné meče, ale žádné luky ani štíty. Na hlavě měli turbany s peřím."
„Zatraceně," zaklel Sagrin. „Museli se vydat do Mastaby, ale vrátí se."
„Kdo to je?"
„Na jihu ve městě Delga - teda pokud se tomu dá říkat město - žije bandita, který si říká muboyský rádža. Tohle jsou jeho muži. Tvrdí, že mu patří celé území mezi Delgou a Hadím jezerem, a obsazuje města a vesnice. Ten všivák taky vybírá daně."
„A nabízí ochranu?" chtěl vědět Kašpar.
„Jistým způsobem," připustil Sagrin. „Chrání nás před jinými odpadlíky a bandity v okolí, aby nás mohl dohola obírat sám."
„Vláda stojí peníze," podotkl Kašpar.
„Já se bez vlády klidně obejdu," zabručel Sagrin.
„Najdi dost lidí s meči, kteří s tebou budou souhlasit, a třeba ho přesvědčíš. Těch pět, které jsem viděl, by nejspíš dokázalo zvládnout celou vesnici bez další pomoci."
„Máš pravdu," přiznal Sagrin a ztěžka se posadil na židli. „V těchto končinách mě považují za válečníka. Několik sedláků má sílu, ale nejsou cvičení vojáci. To, co vím, znám jenom díky tomu, že když jsem byl malý kluk, můj otec vytvořil domobranu a bojovali jsme se spoustou takových hrdlořezů." Ukázal na jizvy na svých rukou. „Nemyl se, ty jsem si poctivě vysloužil, Kašpare. Ale jsem už starý. Bojoval bych, ale vím, že bych nevyhrál."
„Ten rádža nebude první bandita, který založil královskou dynastii. Tam, odkud pocházím -" Zarazil se a místo toho dodal: „Jestli dokáže zajistit pořádek a bezpečí lidí jako Jojanna a Jorgen - ženy a děti - je to dobré, ne?"
„Asi ano. Co se má stát, stane se. Ale vyhrazuju si právo na stížnosti."
„Klidně si poslož," zasmál se Kašpar.
„Zůstaneš s Jojannou?" zeptal se Sagrin a Kašpar pochopil, jak to myslí.
„Ne. Je to dobrá žena a doufá, že se její manžel v pořádku vrátí."
„Těžko. Jestli ještě žije, tak nejspíš dře někde v dole nebo na statku nějakého bohatého kupce na jihu nebo bojuje v aréně ve Městě na Hadí řece."
„V každém případě mám jiné plány," prohlásil Kašpar. „Rozhodně mezi ně nepatří stát se sedlákem."
„Za nic takového jsem tě nepovažoval. Voják?"
„Jistou dobu."
„Vsadím se, že i něco jiného," zabručel Sagrin. Zvedl se a dodal: „Klidně můžu začít. Slunce vyjde za hodinu a já už teď těžko znovu usnu, zvlášť když musím spát s mečem v ruce."
Kašpar kývl. „Rozumím."
Už věděl, co musí udělat. Musí se vydat na jih. Tam je muž, který shromažďuje vojsko, a ať si říká jakkoliv, bude mít koně.
Kašpar potřeboval koně.
Kapitola pět
Voják

Kašpar mlčky čekal.
Krčil se za nízkým keřem, zatímco kolem projížděla patrola. Za týden, co opustil Jojannin statek, potkal už dvě jiné. Jelikož toho o zdejších lidech věděl málo, rozhodl se, že se jim zatím bude vyhýbat. Obyčejní vojáci mívají sklon nejdřív použít zbraň a teprve pak se ptát, a Kašpar nechtěl skončit mrtvý, v zajetí nebo násilím odvedený k vojsku.
Odchod z hospodářství byl obtížnější, než čekal. Zvlášť Jorgena zřejmě rozrušila vyhlídka, že s matkou opět zůstane sám. Na druhou stranu jim mula usnadní těžké práce a Kelpitův syn byl ochoten přijít na pomoc během sklizně, takže Jojanna nepřijde o obilí.
Kašpara napadlo, jak by asi dopadli, kdyby se tu neobjevil. Snažili by se o všechno postarat a neměli by ani dost dřeva, ani mulu. Přesto bylo loučení těžší, než předpokládal.
Před několika dny obešel vesnici, která vypadala jako stanoviště místních hlídek, a domluvil si práci na statku u silnice za stravu. Jídlo bylo chudé a k pití mu nabídli jen vodu, ale on byl přesto vděčný. Vzpomněl si na bohaté hostiny, typické pro jeho dvůr, ale rychle tu vzpomínku zahnal. Za středně propečený biftek, misku nakládané zeleniny - speciality jeho kuchaře - a láhev dobrého ravensbergského vína by klidně někoho zabil.
Když se ujistil, že jezdci jsou pryč, vrátil se na silnici. Stará, rozbitá silnice byla dál na jih v poněkud lepším stavu. Na mnoha místech byly vidět nedávno prováděné opravy.
Když prošel zatáčkou, zahlédl v dálce velké město. Okolní krajina byla mnohem zelenější. Ať už muboyský rádža udělal cokoliv, území kolem svého sídelního města zpacifikoval do té míry, že sedlákům se zase dařilo. Silnici lemovala hospodářství a v kopcích byly sady. Časem se třeba tento mírumilovnější aspekt projeví i v oblasti, kde žili Jorgen s Jojannou. Rád by si myslel, že chlapec má naději na lepší život.
Když se přiblížil k městské bráně, zahlédl svědky drsné spravedlnosti. Byla tu vystavena asi desítka mrtvol v různém stupni rozkladu a na kůlech bylo naraženo půl tuctu hlav. Muži byli přivázaní na dřevěné kříže, »ukřižování« se tomu říkalo quegsky. Kašpar slyšel, že to je zvlášť ošklivý způsob smrti, kdy tělo nedokáže zabránit hromadění vody v plicích a člověk se utopí ve vlastní šťávě.

U brány čekal oddíl vojáků. Byli oblečení stejně jako jezdci před Sagrinovým hostincem, jen neměli pláště a ty legrační pokrývky hlavy. Tihle měli kovové přilby s kroužkovými chrániči na krku.
Jeden se přiloudal před Kašpara. „Co pohledáváš v Delze?“
„Jenom tudy procházím, mám namířeno na jih.“
„Máš divný přízvuk.“
„Nepocházím odsud.“
„Čím se živíš?“
„Teď jsem lovec. Býval jsem voják.“
„Nebo jsi možná bandita.“
Kašpar si muže prohlížel. Byl hubený, nervózní, a měl ve zvyku dívat se na lidi svrchu. Měl slabou bradu a zašedlé zuby. Ať měl jakoukoliv hodnost, v Kašparově vojsku by to dotáhl nejvýš na kaprála. Znal ten typ: namyšlený a ne dost bystrý, aby si uvědomil, že dál už se nikdy nedostane. Aniž by se Kašpar urazil, usmál se. „Kdybych byl bandita, tak bych musel být náramně špatný bandita. Jediné, co bych za svou námahu mohl ukázat, by byl tento meč, šaty, co mám na sobě, boty a důvtip.“
Voják chtěl promluvit, ale Kašpar ho předešel. „Jsem poctivý člověk a jsem ochotný pracovat.“
„Myslím, že rádža dneska žádný žoldnéře nepotřebuje.“
Kašpar se pousmál. „Říkal jsem, že jsem byl voják, ne žoldnéř.“
„Kde jsi sloužil?“
„Na místě, o kterém jsi určitě nikdy neslyšel.“
„Tak běž a nedělej potíže. Dám si na tebe pozor.“ Pustil Kašpara dál.
Kašpar kývl a prošel bránou. Delga byla první skutečné město, jež tu navštívil, a měla víc stop civilizace, než dosud ve zdejších osadách viděl. Hostince u brány byly zchátralé a zpustlé stejně jako ten Sagrinův, což se dalo čekat. Lepší hostince třeba budou poblíž ke kupecké čtvrti. Kašpar šel dál, až narazil na tržiště, které v tuto odpolední hodinu přímo praskalo ve švech. Delga měla všechny známky blahobytné společnosti a lidé byli zřejmě spokojení.
Kašpar celý život studoval vládnutí, protože se narodil jako vládce. Viděl dost hlupáků, šílenců a neschopných lidí, aby mu to nadosmrti vystačilo, a četl o mnoha dalších. Věděl, že základem silného státu je obyvatelstvo a daně se dají zvyšovat jen do určité míry. Kašparovy intriky byly zčásti určeny k tomu, aby se co nejvíc snížila potřeba otevřeného vojenského střetu, což je vždycky nákladný podnik, který nesmírně zatěžuje lid.
Ne že by Kašparovi příliš záleželo na blahu jeho lidu - do setkání s Jojannou a Jorgenem o neutěšené situaci prostého plebsu ani nepřemýšlel - ale záleželo mu na blahobytu státu jako celku, což znamenalo udržovat spokojenou situaci. Lidé z Delgy bez ohledu na cokoliv nevypadali vyčerpaně či ustaraně. Podle toho, jak se tvářili, si nedělali přílišné starosti s tím, že vládní špehové či daňoví úředníci uvidí předváděné přepychové zboží. Trh byl bouří barev a zvuků a jen kypěl činností. Občas zaslechl odpočítávání peněz či cinkání měšce, z čehož usoudil, že pod rádžovou vládou se vracejí i kovové peníze.
Na první pohled to vypadalo, že tento vládce má podporu svého lidu. Tržištěm procházeli muži v jiném stejnokroji a sledovali, zda se někde neděje nějaké darebáctví. Kašpar je považoval za konstábly či městskou hlídku. Jednomu se podíval do očí. Byl to mohutný chlap se zjizveným obličejem a krkem. Muž se zastavil, ale Kašpar pohledem neuhnul a zamířil k němu. Muž měl modrou halenu, ale místo kalhot zastrkaných do vysokých jezdeckých holínek měl plandavé kalhoty, které mu holínky téměř překrývaly. Meč měl kratší a místo přilby plstěný klobouk se širokou krempou.
„Dobré odpoledne,“ pozdravil Kašpar.
„Cizinec,“ poznamenal muž stroze.
„Soudím, že jsi konstábl.“
„Soudíš správně.“
„Říkal jsem si, kde bych tady mohl najít práci.“
„Jsi obchodník?“
„Jsem zkušený lovec a voják,“ pokračoval zdvořile Kašpar.
„Jestli přineseš nějakou zvěřinu, můžeš ji prodávat v hostincích, ale rádža žádné žoldnéře nepotřebuje.“
Kašpar s pocitem, že stejný rozhovor už vedl, to nerozváděl. „A co nádeničina?“
„V karavanseráji vždycky hledají ty, kteří budou zvedat žoky nebo bedny. „Ukázal k jihu. „Hned za městem. Ale dneska už jdeš pozdě. Všechny najímají za úsvitu.“
Kašpar mu kývnutím poděkoval a vydal se do města. Okamžitě ho zarazilo, kolik věcí je tu jiných a kolik stejných jako v Olasku. Lidé se oblékali jinak a používali jiný jazyk a dialekty. I když si myslel, že řeč už dobře zná, došlo mu, že byl zvyklý jen na Jojannin a Jorgenův přízvuk. Tohle bylo slušně velké město, které se stále rozrůstalo. Prošel kolem stavby a viděl ochotně pracující muže. Celé místo mu připadalo důvěrně známé.
Dorazil k bráně a zjistil, že v karavanseráji je opravdu klid. Jak ho varoval konstábl, většina denních prací už byla hotová. Přesto se mohl aspoň zeptat. Šel od jedné karavany ke druhé a po několika rozhovorech pochopil, jak to tu funguje. Zjistil, že karavana vyráží na jih jedna asi za týden a majitel mu poradil, ať se před odjezdem vrátí, že by dostal místo strážného, ale do té doby mu nemohl nic nabídnout.
Slunce už pomalu zapadalo a Kašpar byl unavený a hladový. S jídlem toho moc udělat nemohl, ale aspoň si mohl najít místo na spaní, když bude opatrný. Bylo horko, třebaže jaro teprve začínalo - pokud mohl soudit podle ročních dob na opačném konci světa. Noci by mohly být chladnější, ale ne příliš studené.
Narazil na pár dělníků sedících kolem ohně a zeptal se, zda se k nim může připojit. Muži přitakali, a tak si lehl za dva dělníky, kteří se bavili o věcech, jež si mohl jen představovat: o vesnicích, jejichž jména slyšel poprvé v životě, o řekách protékajících cizí krajinou a o dalších věcech, které jim byly důvěrně známé, Kašparovi však byly zcela cizí. Poprvé od

příchodu na tento kontinent si přál, nejen aby mohl zničit Speara Sokola a ty, kdo ho zradili, ale aby se mohl prostě vrátit domů.

***

Vozy hrkotaly po staré silnici. Byla to drsná jízda, ale byla to jízda. Kašpar byl rád, že nemusí jít pěšky. Celý týden se dřel, vykládal a nakládal vozy za mizernou mzdu - stěží mu to stačilo na jídlo. Ještě víc zhubl a musel si koupit pásek, aby mu nespadly kalhoty.
Příjem si vylepšoval hraním v kostky s jinými dělníky, ale štěstí ho opustilo a teď mu zbývalo jen pár měďáků. Aspoň měl nějaké měďáky a každé zlepšení byla výhoda. Vytrval. Ačkoliv to pro něj byl těžký týden, ostatní lidé takhle trpěli celý život. Pro Kašpara byla typickým znakem ztráta nadějí. Pro nádeníky byl každý den bojem o přežití. Zítřek se o sebe postará sám.
Kašpar byl netrpělivý i odevzdaný zároveň. Nejraději by každý den urazil co největší vzdálenost, aby se mohl co nejrychleji vrátit domů a vyřídit si účty, ale věděl, že cesta bude nějakou dobu trvat, a ta doba závisela na mnoha faktorech, jež sám nemohl nijak ovlivnit.
Cesta drsnou pustinou, než našel Jorgena s matkou, byla jen tělesným utrpením, ale týden strávený dřinou v karavanseráji byl nejhorším týdnem jeho života. Ukázalo mu to takovou úroveň lidské bídy, jakou nikdy za svůj život plný výsad nezažil.
Zjistil, že Válka, jak se tady bojům říkalo, proběhla, když byl Kašpar ještě malý kluk. Ostrovní království porazilo vojska Smaragdové královny v bitvě u Přízračného hřebenu, když se Kašpar teprve dostal z plínek. Ale vliv Války tu byl cítit ještě po desetiletích.
Mnoho dělníků byli potomci lidí vyhnaných z domova postupující hordou. Nepřítel sebral každého schopného muže a dal mu na vybranou: buď bojovat, nebo zemřít. Ženy pochytali jako děvky, kuchařky a dělnice, a dokonce i některé mladší chlapce přinutili sloužit u trénu.
Tisíce dětí osiřely a nikdo se o ně nestaral. Slabší děti zemřely, ty, které přežily, zdivočely a neznaly žádnou rodinu kromě tlup banditů, ani věrnost kromě věrnosti k místnímu náčelníkovi lupičů.
Zavést na takové místo řád bude vyžadovat chytrost nejnadanějších vládců, pomyslel si Kašpar. Věděl, že kdyby tento úkol dostal na starost, začal by stejně jako muboyský rádža: upevnil by svou moc v jedné oblasti, rozšiřoval sféru vlivu a vliv měnil v nadvládu. Mladý rádža tím možná stráví většinu života, než bude muset čelit organizované opozici ze severu.
Kašpar prožil týden mezi nosiči a vozky a oni mu odpovídali na otázky, z nichž se hodně dozvěděl o okolí. Na východě tekla Hadí řeka a za ní se táhla pustina ovládaná kočovnými Ješandy. Ty zřejmě nezajímalo, co se děje na tomto břehu řeky. Ale za Hadí řekou vládli neomezeně a dokonce i na vojsko Smaragdové královny silně dotírali. Kašpar četl zprávy z války v otcových archivech a vzhledem k ohromnému vojsku Smaragdové královny předpokládal, že Ješandové musí mít mohutnou jízdu, aby se zachránili před zničením.
Na západě se zvedalo pohoří Sumanu a za ním se táhla travnatá pláň sahající až k řece Vedra a řádce malých městských státečků. Tato přírodní bariéra chránila rádžu před střety na západě. Na jihu drželi území další méně významní šlechtici a samozvaní vládcové, ale podle toho, co se povídalo, už rádža skoro vyhrál válku s jedním ze svých sousedů.
Dál na jihu na pobřeží Modrého moře stálo Město na Hadí řece, o němž toho zdejší lidé moc nevěděli. Kdysi ovládalo celé území až k Hadímu jezeru a ovládala ho rada domorodých klanů. Víc toho Kašpar nezjistil. Ale tam kotvily lodě i z takové dálky jako Ostrovy zapadajícího slunce, jižní keshanská města a občas i z Quegu a z Království. Což pro Kašpara znamenalo cestu domů. Tam tedy měl namířeno, válka neválka.
Vozy pokračovaly v cestě a Kašpar neustále sledoval obzor pro případ, že by se nečekaně vynořily trable. Nepovažoval to za příliš pravděpodobné, protože čím dál na jih od Muboye se dostávali, tím mírumilovněji krajina působila. Aspoň dokud nenarazili na válku.
Kašpar seděl vzadu na voze. Jediné, co mohl kromě obzoru pozorovat, bylo spřežení koní táhnoucí vůz jedoucí za nimi a kysele se tvářící Kafa, mrzutý starý vozka, který pokud už vůbec promluvil, nikdy neřekl nic pěkného.
Vozka vozu, na němž se vezl Kašpar, byl užvaněný chlapík jménem Ledanu. Kašpar ho ignoroval, protože z něj slova padala úplně bezduše. Kašpara už ticho přestávalo bavit a usoudil, že by Ledanuovo žvanění chvíli zvládl, pokud v záplavě slov najde nějaké užitečné informace.
„Pověz mi, Ledanue, o tom dalším městě."
„Ach! Kašpare, příteli," vyhrkl mužík toužící udělat na nováčka dojem svými zkušenostmi. „Simarah je úžasné místo. Jsou tam hostince a bordely, lázně a herny. Je velice civilizované."
Kašpar se usadil a přetrpěl proud podrobností o podnicích, které Ledanuovi připadaly v každé dříve zmíněné kategorii nejzajímavější. Kašpar si uvědomil, že žádné užitečné informace, jako rozmístění vojáků, politické zřízení oblasti, vztahy se sousedními městy a podobné věci, nejspíš nezíská. Mohlo se mu ale hodit, když se dozví něco o tom místě, protože to bude jeho nový domov, dokud nedokáže vymyslet, jak se přesunout dál na jih.

***

Kašpar se opřel o dveře a čekal, jestli se dnes ráno někdo objeví, aby si najal nějaké dělníky. Lidé hledající nádeníky už tradičně přicházeli před východem slunce do malé tržnice poblíž severní brány Simarah. První týden po příjezdu do Simarah našel Kašpar práci každý den a mzda byla lepší než v Muboyi.
Válka zatím nevypukla naplno, ale na jihu docházelo k pohraničním šarvátkám mezi Muboyou a říší někoho, kdo si říkal

král Sasbatabaský. Verbovali tu vojáky, a protože žold byl poměrně slušný, většina dělníků se chápala zbraní. Kašpar měl proto práci pořád. Znovu se mu začalo dařit i v hazardu, takže měl dost peněz v měšci, aby se uživil ještě týden, i kdyby už žádnou další práci nesehnal. Mohl si také dovolit pokoj - spíš jen díru pod schody - v místním hotýlku. Jedl prostou krmi a nepil, díky čemuž měl každý večer o něco víc peněz než ráno.
Doufal, že se objeví další karavana mířící dál na jih a že ho zaměstnají jako stráž, ale během střetu se Sasbatabaským králem všechny zásoby a zboží na jih odcházelo výhradně se silným vojenským doprovodem. Kašpar při čekání začínal být netrpělivý.
K tržnici se přiblížili tři muži a všichni dělníci s nadějí vyskočili. Kašpar tyto tři už v minulých dnech viděl. První dva dohromady najímali pokaždé asi dva tucty mužů, ale třetí se vždycky zdržel a pozorně si dělníky prohlížel, jako by hledal nějakou zvláštní vlastnost, a nakonec odešel sám.
„Potřebuju tři sběrače! Jenom zkušené sadaře!“ zavolal první.
„Potřebuju pořádné svaly! Musím přeložit náklad. Deset mužů!“ ohlásil druhý.
Třetí však jen prošel kolem mužů běžících se představit prvním dvěma najímatelům a přistoupil ke Kašparovi. „Hej, ty,“ řekl. Měl zvláštní přízvuk. „Už jsem tě tu párkrát viděl. „Ukázal na meč po jeho boku. „Umíš to používat?“
Kašpar se usmál a nebyl to přátelský úsměv. „Kdybych neuměl, stál bych tady?“
„Potřebuju muže, který se umí ohánět mečem a také další věci.“
„Jaké věci?“
„Umíš jezdit?“
Kašpar si svého případného zaměstnavatele prohlédl a uvědomil si, že je nebezpečný. Ať už mu chtěl nabídnout cokoliv, nejspíš to bude protizákonné, a pokud ano, mohl by na tom Kašpar slušně vydělat. Chvíli se muži díval do obličeje a nenašel tam nic příjemného. Měl úzký nos a oči příliš blízko u sebe. Vlasy měl naolejované a zčesané dozadu, zuby zažloutlé a nerovné. Šaty měl z dobrého sukna, i když prostého střihu, a Kašparovi neuniklo, že jeho dýka má slonovinovou rukojeť. Nejpozoruhodnější však bylo, jak se tvářil - unaveně a ustaraně zároveň. To, co potřeboval, bude nepochybně nebezpečné, což by mohlo znamenat dobrou odměnu. Kašpar si otázku promyslel a odpověděl:
„Jezdím dobře, líp než většina ostatních.“
„Nedokážu zařadit tvůj přízvuk. Odkud jsi?“
„Z různých míst, většinou hodně daleko odsud, ale teď jsem přišel ze severu, z Heslagnamu a Mastaby.“
„Ty nejsi z jihu?“
„Ne.“
„A nevadí ti boj?“
Kašpar chvíli mlčel, jako by zvažoval odpověď. Věděl, že pokud dostane i koně, práci přijme v každém případě. Do Simarah už se v životě nechtěl vrátit. „Jestli se ta práce týká boje, nejsem žoldnéř. Ale jestli se ptáš, jestli umím bojovat, když musím, tak ano, umím.“
„Pokud všechno půjde podle plánu, budeš muset jenom dobře jezdit, příteli. „Kývl na Kašpara, ať jde za ním. Cestou prohodil: „Jmenuju se Flynn.“
Kašpar se prudce zastavil. „Kinnoch?“
Flynn se otočil a promluvil jazykem Ostrovního království. „Vychechton. A ty?“
„Já jsem z Olaska.“
Flynn se rozhlédl kolem sebe a královským jazykem pronesl: „To jsme oba daleko od domova, Olaskoňane. Možná je to způsob bohů, jak nám oběma opatřit, co potřebujeme, protože pokud se šeredně nepletu, ty jsi do tohoto bohy zapomenutého kouta světa nepřišel z vlastní vůle. Pojď za mnou.“
Muž jménem Flynn spěchal uličkami zchátralejší částí kupecké čtvrti a pak zabočil do dlouhé boční uličky. Kašpar zachovával bezvýraznou tvář a snažil se zachovat klid, ale srdce mu prudce bušilo. Flynn bylo příjmení jednoho z jeho učitelů, když byl ještě malý kluk. Pocházel z Kinnochu, což byl kraj dávno zabraný Ostrovním královstvím. Obyvatelé si ale zachovali kulturní identitu a stále mluvili jazykem své komunity. Kašpara jeho učitel naučil několik vět, aby zvědavému chlapci udělal radost, ale i to by ostatní příslušníci klanu považovali za zradu. Kinnoští byli vyhlášení bojovníci, básníci, lháři a zloději, se sklony k alkoholismu, výbuchům vzteku a záchvatům žalu, ale pokud si tento muž našel cestu do tohoto bohy zapomenutého kouta, mohl by vědět i to, jak se vrátit zpátky do civilizace.
Flynn vešel do skladiště, kde byl průvan, prach a tma. Uvnitř Kašpar zahlédl další dva čekající muže. Flynn ustoupil na bok a kývl a ti dva bez varování tasili meče a zaútočili.
Kapitola šest
Příležitost

Kašpar odskočil doprava.
Než útočník stačil zareagovat, Kašpar také vytáhl meč, rozpřáhl se a z otočky muži sekl po zádech.
Flynnova čepel úder zastavila skutečně na poslední chvíli. „Dost! Viděl jsem dost!“ zařval Flynn královským jazykem.
Kašpar couvl a druzí dva muži udělali totéž. Flynn rychle vrátil meč do pochvy. „Odpusť, příteli, ale musel jsem se přesvědčit, jak dobře umíš s tím mečem zacházet.“
„Řekl jsem, že to umím.“
„A já poznal ženy, které tvrdily, že mě milují, ale taky to nebyla pravda,“ opáčil Flynn.
Kašpar meč jen sklonil, do pochvy ho zatím nevrátil. „Zřejmě máš problém s důvěrou.“
Flynn přikývl a s trpkým úsměvem poznamenal: „Jsi všímavý. Odpusť mi, ale musel jsem si být jistý, že jsi neustále ve střehu. Mládenci by tě nezabili, jen trochu posekali, kdyby ses nedokázal ubránit.“

„Kvůli té tvé zkoušce se z tvého přítele málem stal mrzák," zabručel Kašpar a ukázal na šlachovitého muže s plavými vlasy po ramena, jehož Kašparova poznámka rozhodně nepobavila. Neřekl nic, jen přimhouřil modré oči a kývl na Flynna.
Třetí muž byl hromotluk s býčí šíjí a celý porostlý chlupy krom plešatějícího temene. Zasmál se, připomínalo to psí štěkot. „Byl to dobrý manévr."
Kašpar zvedl obočí. „Jestli mě neklame sluch, jsi Kinnočan."
„Všichni jsme z Království," poznamenal blonďák.
„Já ne," namítl Kašpar," ale byl jsem tam."
Oba muži se pátravě zadívali na Flynna. „On je z Olaska," vysvětlil jim.
„Tak to jsi ještě dál od domova než my!" zabručel blonďák.
„Já jsem McGoin, on je Kenner," představil sebe a kamaráda vazoun.
„Já jsem Kašpar."
„Jsme tedy spříznění duchové, muži ze severu."
Kenner moudře kývl. „Jak jste se sem dostali?" zeptal se Kenner.
„Ty první," pobídl ho Flynn.
Kašpar usoudil, že nejlepší bude neprozradit jim svou pravou totožnost. Mohli by ho považovat za lháře, nebo by tuto informaci mohli v budoucnu využít ve svůj prospěch a jeho neprospěch. A hlavně došel k závěru, že na jeho předchozí hodnosti teď stěží záleží. Byl na špatné polovině světa a svého titulu i panství byl zbaven. Později jim to třeba prozradí, až si vyposlechne jejich příběh.
„Vlastně nic zajímavého. Na špatnou stranu světa mě přenesl jeden mág, který je dost mocný, aby dokázal přesouvat lidi, co ho rozčílí. Jednu chvíli jsem byl v Opardumu a vzápětí stojím u Heslagnamu a míří ke mně půl tuctu Bentuů."
„Ty jsi unikl bentuským otrokářům?" užasl McGoin.
„Ne," odtušil Kašpar. „Nejdřív mě chytili, utekl jsem jim až pak."
Flynn se zasmál. „Buď v sobě taky máš něco magického, nebo jsi natolik slušný lhář, abys mohl být Kinnočan."
„Tu čest jsem neměl," podotkl Kašpar.
„Mágové," poznamenal Kenner. „To je hotové prokletí."
„Tenhle rozhodně byl," přiznal Kašpar. „Ale stejně mě mohl zanést nad oceán a nechat mě se utopit."
„Pravda," přitakal Flynn.
„Teď vy."
„My jsme obchodníci z Port Vykor," začal Flynn.
Kašpar okamžitě poznal, že lže. Pravděpodobnější bylo, že jsou piráti z Ostrovů zapadajícího slunce.
„Byli jsme konsorcium, které dal dohromady jeden kupec z Krondoru, Milton Prevence se jmenoval. Když jsme dorazili do Města na Hadí řece, ocitli jsme se uprostřed klanové války. Dokonce jsme ani nemohli přistát, protože o kontrolu nad přístavem se praly dva klany. Tak jsme se otočili a hledali místo k přistání. „Ukázal na své společníky. „Na začátku nás bylo třicet."
Kašpar kývl. „Několik kupců a kolik stráží?"
Flynn zavrtěl hlavou. „Žádné. Jsme obchodníci, ale všichni se o sebe umíme postarat. McGoin začínal jako tovaryš u výrobce plsti a přešel do obchodu s vlnou. Pak došlo na oděvy, a hedvábí, které můžeš nakoupit tady dole, je nejlepší na světě, dokonce lepší než z Keshe. Kenner se zase specializuje na koření, čím vzácnější, tím lepší. Já zase dělám do klenotů."
Kašpar kývl. „Snadno se to přepravuje a nezabere to moc místa, tedy kromě hedvábí."
„Ale je lehké," podotkl McGoin. „Můžeš jím nacpat podpalubí a loď se nepotopí ani o yard hlouběji."
„Co se vlastně stalo?"
Vyprávění se ujal Kenner. „Měli jsme dvě možnosti. Mohli jsme zamířit na západ do města Maharta, kde probíhá obchod po řece Vedře. Hodně exotického zboží, ale taky spousta mazaných obchodníků a míň výhodných smluv."
„A ta druhá možnost?" otázal se Kašpar.
„Tam, kde se Hadí řeka stáčí k východu a blíží se k pobřeží, je jedno místo. Od pobřeží k řece to je jen necelý týden chůze, takže jsme si ani nevzali koně - až bychom je potřebovali, prostě bychom si je koupili. Na řece je městečko Šingáziho přístaviště. Býval to malý obchodní přístav, ale teď se tam dá sehnat loď."
„To jsme tedy udělali," dodal McGoin. „Najali jsme si člun a vydali se proti proudu. Říkali jsme si, že narazíme na zboží, jaké žádný Ostrovan ještě nikdy neviděl."
Flynn se zasmál. „Mluv o té zatracené božské pýše. Nejsme žádní zbabělci, Kašpare, ale na začátku nás bylo třicet a všichni jsme se o sebe uměli postarat. Jenže čím dál na sever jsme se dostali, tím šílenější všechno bylo."
„Jak dlouho tu jsi, Kašpare?" zeptal se McGoin, čímž přerušil vyprávění.
„Šest, sedm měsíců. Nějak jsem ztratil přehled."
„Jak daleko na sever ses dostal?" chtěl vědět Flynn.
„Do Mastaby."
„Tak to ses k Hadímu jezeru ani nepřiblížil," prohlásil Flynn. „Tam je to země nikoho. Jsou tam kočovníci -"
„Ješandové. Ano, slyšel jsem o nich."
„Ti nikomu nedovolí usadit se u jezera, ale jsou tam i další lidé. Na jih od jezera se zvedá pohoří Sumanu, a tam jsme -"
„Začni na začátku, Flynne," vybídl jej McGoin.
Flynn se zhluboka nadechl, jako by se připravoval na dlouhý příběh. „V Šingáziho přístavišti jsme našli říční člun, slušně postavený, se širokým kýlem a mělkým ponorem. Takový, který můžeš v případě potřeby odrážet bidlem nebo přetahovat lanem. Kapitán nám vysvětlil, že až do Malabry daleko na severu nejsou žádné přístavy, nicméně člun nám

prodal. Několik z nás mělo zkušenosti s říčními čluny, takže jsme si věřili, že než dorazíme do Malabry, budeme to mít hezky v ruce. Shodli jsme se, že Prevence bude velitel celé expedice a jistý Carter bude cestou do Malabry kapitánem člunu.
Plavba do Malabry nám trvala tři měsíce. Na začátku vypadalo všechno dobře. Pak jsme narazili na špatné počasí a museli jsme se uchýlit na břeh. O několik dní později jsme narazili na bandity. Ti nás pět dní sledovali na koních, zatímco my se snažili udržet uprostřed řeky. Tři muže zastřelili šípy, než to vzdali."
„Měli jsme to tušit," zavrčel Kenner. „Nenašli jsme jedinou slušnou příležitost k obchodování a už jsme přišli o tři muže. Měli jsme to tušit..."
„Ale pokračovali jsme dál," ujal se slova opět Flynn. „Než jsme dopluli do Malabry, zemřeli další dva na horečku." Odmlčel se, jako by se rozpomínal. „Zprvu se nám vedlo dobře. Zřídili jsme si obchodní stanici ve skladišti jako tohle. Jazyk nebyl těžký, protože mezi námi bylo pár chlapů, co umělo quegsky, a ty dva dialekty jsou si podobné. Asi v té době se všechno začalo -" Podíval se na své společníky, jako by je žádal o pomoc.
„Někteří z místních začali přicházet s věcmi na prodej," vysvětloval McGoin. „Měli jsme dost zlata - podle měřítek Království to bylo slušné jmění, ale tady přímo královský poklad. Asi sis všiml, že jim tu scházejí kovové peníze. Zřejmě dosud platí za válku, ve které bojoval můj otec. Ale věci, které přinášeli... zprvu jsme je považovali za - jakže se tomu říká?" podíval se na Kennera.
„Artefakty."
„Jo, to je ono. Z nějaké dávno mrtvé civilizace - ty věci byly vážně hodně staré."
„Jaké věci?" zeptal se Kašpar, jehož příběh zaujal.
„Nějaké masky, jaké nosí kněží v chrámech při slavnostech, ale podobné jsme nikdy neviděli. Hlavy zvířat a dalších stvoření - ani nevím, co to bylo. A šperky, spousty šperků. Některé byly celkem obyčejné, ale jiné kousky..." Pokrčil rameny.
„Obchoduju s klenoty celý život, Kašpare," ozval se Flynn. „Viděl jsem obyčejné cetky i kousky vhodné pro královnu Ostrovů, ale některé z těch tady!"
„Proč chtěli prodat tak cenné věci za zlato?"
„Představ si sedláka, který má náhrdelník v ceně své celoživotní dřiny - ale nemůže ho prodat, obchodovat s ním, ani ho sníst - klidně by to mohl být kýbl hlíny," poznamenal McGoin. „Avšak pytel peněz může utrácet postupně a celá léta nakupovat vše potřebné."
„Takže jsme všechny ty šperky nakoupili," prohlásil Flynn.
„Pověz mu o tom prstenu," pobízel jej Kenner.
Kašpar se rozhlédl po skladišti a uviděl prázdné pytle naskládané na hromadu. Došel k nim a udělal si pohodlí. „Přinesli nám i nějaké prsteny," řekl Flynn. „Některé byly ze zlata, ale většina ne. Některé měly zasazené drahokamy a několik jich bylo opravdu kvalitních, ale většinou to byly jen kroužky z nějakého obyčejného kovu s podivnými značkami."
„Budu hádat. Kouzelné prsteny?" Kašpar se snažil, aby to neznělo příliš opovržlivě.
Flynn se ohlédl na své společníky, a když kývli, sáhl do váčku u pasu a jeden prsten vyndal. V šeru přímo zazářil. Kašpar vstal, prsten si od Flynna vzal a prohlédl si ho. Byl z nějakého matného kovu, docela podobného cínu, jenomže tenhle kov zářil. „Zkusil si ho někdo nasadit?" zeptal se Kašpar.
„Greer to zkusil," odpověděl Flynn. „Nasadil si ho a chvíli se zřejmě nic nedělo. Pak najednou v noci napadl a zavraždil Castitase. McGoin ho musel zabít, aby on nezabil nás ostatní. Zkusil jsem to taky, abych přišel na to, co se přihodilo Greerovi, ale po nějaké době jsem začal mít vidiny. Od té doby ho nikdo nenosí."
„Proč jste ho nezahodili?"
„Slyšel jsi někdy o Hvězdně?"
Kašpar o něm slyšel, přesto zavrtěl hlavou. Usoudil, že bude lepší hrát si na nevědomého - bude-li se vydávat za obyčejného člověka, nemůže vypadat příliš světaznale. „Nemůžu sloužit."
„Je to ostrov uprostřed Velkého hvězdného jezera na hranici mezi Keshí a Královstvím. Žije tam komunita mágů, velmi mocných -"
„A bohatých," přisadil si McGoin.
„- a bohatých," souhlasil Flynn. „Prodáme prsten jim."
Kašpar se rozhlédl po skladišti. „Něco mi říká, že je toho víc než jen jeden prsten. Podívejte, jestli jsem to pochopil správně, bylo vás třicet schopných kupců, kteří si přivezli dost zlata, abyste vy tři, pokud jste se rozhodli vyřídit ty ostatní, nemuseli do smrti pracovat, správně?"
„Bylo to menší bohatství," připustil Kenner.
„Takže vy nejste vrahové, jen mazaní obchodníci, a teď máte zboží, které stojí za víc?"
Všichni tři kývli.
„Existuje tedy důvod, proč si nenajmete bandu žoldnéřů na ochranu, neodjedete na jih a nenajmete si loď na cestu domů."
Všichni tři se po sobě dívali, až konečně promluvil Flynn. „K tomu jsme se právě dostávali. Ten prsten je jenom cetka. Chci říct, že musí mít nějakou zvláštní vlastnost, když kvůli němu dva muži umřeli, ale za tuhle námahu nestojí. Je v tom něco jiného."
Flynn ukázal na druhý konec skladiště a všichni se tam vydali. Stál před nimi vůz, obyčejný povoz, jaké Kašpar vídal v ulicích svého města. Na voze leželo něco pokrytého naolejovanou plachtou a podle velikosti Kašpar už tušil, co to může být. Flynn vyskočil na vůz a plachtu odhrnul.
Bylo to tělo, alespoň Kašpar si to myslel, mohla to být i prázdná zbroj. Ať to bylo cokoliv, nic podobného dosud neviděl.

Kašpar vylezl nahoru k Flynnovi a odhrnul plachtu ještě víc. Pokud to byla zbroj, nebyly na ní žádné spoje. Byla černá, s matně zlatými proužky kolem krku, ramen, zápěstí, stehen a kotníků. Kašpar si klekl a sáhl si. Věc byla kovová, ale povrch byl dokonale hladký. Ať patřila komukoliv, musel být vysoký, vyšší než Kašpar, a ten měl šest stop a dva palce.
V Opardumu si Kašpar od mistrů zbrojířů z Roldemu koupil nejlepší zbroj v celém východním království, ale tomuhle se zdaleka nevyrovnala.
„Sekni do toho," vybídl jej Flynn a seskočil na zem, aby měl Kašpar dost místa. Kašpar se narovnal, vytáhl meč a zlehka ťal do chrániče ramene. Čepel odskočila, jako kdyby narazila do tvrdé gumy. Kašpar si zase klekl.
„Je někdo uvnitř?" zeptal se.
„Nikdo neví," odpověděl Kenner. „Nepřišli jsme na způsob, jak sundat přílbu nebo kteroukoliv jinou část."
„Vypadá divně," poznamenal Kašpar pomalu.
Přílba byla jednoduchá, připomínala šikmo odseknutý válec s hranami zaoblenými tak, že od ramene k temeni byla zcela hladká, bez jediné hrany či výstupku. Vpředu byla nepatrně smáčknutá a shora měla kapkovitý tvar. Po stranách byla křídla, ale tvora s takovýmito křídly Kašpar ještě nikdy nelovil. Vypadala jako krkavčí, avšak stáčela se dozadu, sledovala přílbu a měla blány jako křídla obrovského netopýra - žádný normální netopýr to však nebyl. Vidět umožňovala dlouhá škvíra. Kašpar se pokusil nahlédnout dovnitř.
„Není tam nic vidět," podotkl McGoin. „Jerrold u toho dokonce přidržel pochodeň a málem mu chytily vlasy."
„Něco uvnitř je: sklo nebo křišťál, něco dost tvrdého, že to zastaví i dýku," dodával Kenner.
Kašpar se narovnal. „Rozhodně to je jedinečná věc. Proč to ale chcete tahat až na druhý konec moře do Hvězdna? V okolí musí být někdo, kdo za to slušně zaplatí."
„Nepochybně je to kouzlo," prohlásil Flynn. „A tady je mágů skutečně pomálu." Zadíval se na své dva přátele a připojil: „Nejdřív jsme se snažili kupce najít, ale rychle nám došlo, že tahle země je příliš chudá. Mohli bychom vzít, co jsme získali, a vrátit se domů. Se zlatem a s tím, co jsme nakoupili, bychom si mohli žít velmi pohodlně."
„My ale nejsme zloději," zabručel Kenner. „Měli jsme partnery a někteří měli rodiny. Mohli jsme každé z nich dát menší podíl ze zisku, ale jak by jim to nahradilo ztrátu otce nebo manžela?"
„Věděli přece, že cesta sem je nebezpečná," namítl Kašpar.
„Ano, ale já mám ženu a tři syny," řekl McGoin, „a chtěl bych vědět, že kdyby tam na severu pohřbili mě, jeden z mých společníků se vrátí domů a dá mojí vdově dost, aby to jí a synům vystačilo."
„Ušlechtilé názory," poznamenal Kašpar a seskočil z vozu. „Co dál?"
Flynn Kašparovi podal meč. Byl černý stejně jako zbroj, a když se Kašpar dotkl jílce, jako by mu rukou projela slabá vibrace. „Cítíš to?" zeptal se ho Flynn.
„Ano," přiznal Kašpar a černý meč vrátil. Byl lehčí, než čekal, ale ta vibrace ho poněkud zneklidnila.
Flynn přistoupil ke zbroji. „Teď se dívej," vyzval Kašpara, vyndal zase z váčku prsten a přidržel ho u kovu. Prsten se okamžitě jasně rozzářil. „Není pochyb, že zbroj je kouzelná. Tohle to, myslím, potvrzuje."
„Přesvědčivě," souhlasil Kašpar. „Ale co to má společného se mnou?"
„Potřebujeme dalšího muže," vysvětloval Flynn. „Že jsi ze severu a taky se chceš vrátit do Království je skvělé. Chtěli jsme si jen najmout chytrého šermíře, který by se s námi vydal do Města na Hadí řece - doufali jsme, že klanová válka už skončila." Položil Kašparovi ruku na rameno. „Ale, jak jsem říkal, možná nám tě bohové poslali do cesty z nějakého důvodu, protože muž, jenž s námi půjde z vlastní vůle, je lepší než najatý šermíř. Jsme ochotní z tebe udělat rovnocenného partnera."
Kašpar už chtěl něco namítnout, nicméně si to nakonec rozmyslel. McGoin přikývl.
„To je velkorysé," podotkl Kašpar.
„Ne," zarazil ho Flynn. „Než budeš souhlasit, musíš vědět všechno. Ne všichni naši mládenci zemřeli předtím, než jsme našli tuhle věc." Ukázal na vůz. „Rolník, který nás k tomu dovedl, se jí nechtěl ani dotknout, jakmile ji odkryl, odmítl se k ní vůbec přiblížit. Našli jsme dost, abychom si mohli žít jako králové, takže když jsme naložili naše čtyři vozy, zamířili jsme na jih. Ale než jsme se dostali k tvému Heslagnamu, zůstalo nás jen šest a měli jsme už jenom jeden vůz. Cestou jsme opustili celou královskou pokladnici."
Kašparovi se to nelíbilo. „Někomu se nezdálo, že odvážíte to tělo nebo zbroj nebo co to je."
„Očividně. Přes den na nás nikdy nezaútočili, ani když jsme odpočívali ve vesnici nebo ve městě, ale v noci, když jsme byli sami na silnici, se děly věci."
„Jednou v noci Fowler McLintoc jen tak z ničeho nic zemřel. Neměl na sobě ani škrábnutí," přisadil si Kenner.
„A Roy McNarry si šel jednou večer ulevit a už se nevrátil. Hledali jsme ho celý den a nenašli po něm ani stopy," dodával McGoin.
Kašpar se zasmál, krátce, něco mezi pobavením a soucitem. „Proč jste prostě ten zatracený krám nenechali ležet a nevzali zbytek?"
„Když nám došlo, že chtějí to tělo, bylo už příliš pozdě. Už jsme ostatní tři vozy opustili. Posbírali jsme nejlepší drahokamy - jsou támhle v tom pytli - a většinu šperků a ostatních cenných artefaktů jsme ukryli. Našli jsme jeskyni, označili jsme si ji a prostě to tam nechali. Koně jsme cestou prodali na jídlo a nakonec se dostali až sem. Každý týden však někdo zemřel."
„Váš příběh mě zrovna neláká, abych s vámi jel."
„Já vím, ale představ si tu odměnu!" opáčil Flynn. „Mágové za to zaplatí královsky, a víš proč?"
„Jsou zvědaví," pravil Kašpar suše.
„Myslím, že jsi vzdělaný člověk, protože královským jazykem mluvíš jako šlechtic, a přitom jsi z Olaska," poznamenal Flynn.

„Dostalo se mi vzdělání," připustil Kašpar.
„Znáš příběh o Trhlinové válce?"
„Vím, že asi před sto lety zaútočilo vojsko z jiného světa magickou trhlinou a téměř dobylo Ostrovní království."
„Je toho víc," prohlásil Flynn. „Spousta věcí se do kronik nedostala. Něco jsem se dozvěděl od dědečka - ten sloužil jako markytán v bitvě u Sethanonu - a jsou v tom draci a starodávná magie."
„Ušetři mě dědových povídaček, Flynne, a přejdi k věci."
„Slyšel jsi někdy o Dračích vládcích?"
„Nemůžu sloužit," odtušil Kašpar.
„Byla to rasa starověkých válečníků, kteří žili na tomto světě před lidmi. Byli tu dokonce ještě před elfy. Byli to dračí jezdci, kteří ovládali mocná kouzla. Během Válek Chaosu je rozdrtili bohové."
„To je teologie, ne historie," namítl Kašpar.
„Možná, a možná ne. Ale kněží nás to učí jako doktrínu, a i když ve svatých textech žádné zmínky o Dračích vládcích nejsou, v legendách přežívají dodnes. Jen se na to podívej, Kašpare! Jestli to není Dračí vládce rovnou ze své starodávné hrobky, tak nevím, co by to mohlo být. Ale vsadím se, že mágové z Hvězdna to budou chtít zjistit a zaplatí za to."
„Potřebujete tedy čtvrtého muže, aby vám pomohl dopravit tohle na sever a pak z Port Vykor do toho vašeho Hvězdna, kde budete od mágů žádat odměnu?"
„Správně," souhlasil Flynn.
„Jste blázni," vyhrkl Kašpar. „Měli jste to nechat v jeskyni a raději vzít poklad."
Kenner, McGoin a Flynn se po sobě podívali. Nakonec tiše promluvil Kenner. „Zkoušeli jsme to. Prostě to nešlo."
„Co tím myslíš, že to nešlo?"
„Zkoušeli jsme udělat, co jsi právě říkal, ale když jsme jeskyni uzavřeli, neurazili jsme ani půl míle a už jsme se museli vrátit. Pak jsme tam nechali všechno zlato a ostatní zboží a vzali tuhle věc."
„Jste blázni," zopakoval Kašpar. „Jel bych s vámi za koně a cenu plavby lodí do Království, ale pak už vám nemůžu nic slíbit. Dali jste mi spoustu důvodů odmítnout." Zarazil se. „Vlastně řeknu ne rovnou, abych si ušetřil potíže."
„Dobře. Tak zkus odejít," vybídl jej Flynn.
„Jak to myslíš?" zeptal se ho Kašpar.
„Nebudeme ti bránit," uklidnil ho Flynn. „Tak jsem to nemyslel."
Kašpar muže obešel. Když dorazil k vratům, obrátil se. „Přeju vám hodně štěstí, pánové, a doufám, že se jednou společně napijeme v nějaké krčmě v Království, i když o tom pochybuju. Tohle vypadá na podnik odsouzený k nezdaru a s tím já nechci mít nic společného, děkuju pěkně."
Otočil se, otevřel vrata a pokusil se jimi projít.
Nešlo to.
Kapitola sedm
Rozhodnutí

Kašpar náhle zaváhal.
Chtěl projít vraty, avšak něco ho přimělo počkat. Ohlédl se. „Tak dobře, promyslím si to."
Flynn kývl. „Najdeš nás tady, ale pozítří už musíme vyrazit."
„Proč?" chtěl vědět Kašpar.
„Nevím," přiznal Flynn. „Prostě nemůžeme zůstat příliš dlouho na jednom místě."
„Však to pochopíš," slíbil mu Kenner.
Kašpar setřásl touhu zůstat a vyšel ze skladiště.
Proplétal se dopoledním davem a našel si lacinou hospodu, kde se pivo ještě dalo pít. Málokdy pil před obědem, ale dnes udělal výjimku. Utratil víc, než si mohl dovolit, ale už věděl, že se k Flynnovi a ostatním stejně připojí. Ne kvůli tomu nesmyslnému magickému nátlaku, nýbrž proto, že sám chtěl. Tihle muži mu pomůžou dostat se blíž k domovu za šest měsíců, než by sám dokázal za dva roky. Nebyl námořník a musel by pracovat celé měsíce, aby si našetřil na cestu lodí, a navíc lodí plavících se mezi Novindem a Triagií nebylo mnoho. Pouhá plavba na Ostrovy zapadajícího slunce by ho přišla na dvě stě zlatých - poloviční roční výdělek zkušeného olaského řemeslníka. Ne, takhle aspoň získá koně a cestu lodí do Království. Odtamtud už domů dojde pěšky, bude-li muset. Dopil pivo a vrátil se do skladiště, kde na něj čekala trojice mužů. „Jdeš s námi?" zeptal se ho Flynn.
„Do Port Vykor," odpověděl Kašpar. „Potom uvidíme. Chci koně a dost zlata na slušné ubytování a jídlo cestou a zaplatit plavbu ze Saladoru do Opardumu. Zbytek svého zlata si můžete nechat. Souhlasíte?"
„Souhlasíme," přitakal Flynn. „Teď bychom se měli připravit, vyrážíme zítra za rozbřesku. Na jih odjíždí karavana se zásobami pro vojsko, a i když se k nim oficiálně přiblížit nemůžeme, pojedeme za nimi. Tak se nám vyhnou banditi."
„Dobře. Ale nejdřív musíme koupit rakev," řekl Kašpar.
„Proč?" podivil se Kenner.
„Protože tady lidé své mrtvé pohřbívají, nespalují je, takže rakev pod plachtou bude přitahovat menší pozornost než to... tohle." Ukázal na vůz. „Můžete takhle dojet až do Města na Hadí řece, ale pochybuju, že se dostanete přes celníky v Port Vykor. Zesnulý společník, kterého odvážíte k odpočinku domů - kde vlastně v Království pohřbívají mrtvé?"
„Nahoře kolem Kvestorovy Vyhlídky, myslím."
„To půjde," souhlasil Kašpar. Podíval se na své nové společníky. „Jestli dojedeme až do Města na Hadí řece, budeme muset něco peněz utratit za šaty. Vy, pánové, musíte vypadat víc jako kultivovaní obchodníci než jako bandité a

loupežníci.“
McGoin si přejel dlaní přes pětidenní strniště. „Máš pravdu, Kašpare.“
„Spíte tady?“
Flynn a ostatní kývli. „Cestou jsme se pokoušeli spát v hostinci, ale nejde to. Zjistíš, že se pořád budíš a ujišťuješ se, že ta věc je v pořádku.“
„Občas dvakrát i třikrát za noc,“ dodal Kenner.
„Teď už spíme pod vozem,“ dodal McGoin.
„Vy tři si klidně spěte tady, když musíte, ale já si dám horkou koupel, čisté šaty a noc v dobrém hostinci. Dej mi peníze, Flynne.“
Flynn vylovil několik stříbrňáků a podal je Kašparovi. „Uvidíme se za svítání.“
Kašpar odešel ze skladiště a poprvé si pořádně prohlédl město. Našel krejčího a koupil si novou halenu, kalhoty a spodní prádlo a také kabát a nový plstěný baret s kovovou sponou s falešným rubínem. Pak našel nejlepší lázně ve městě - které se ovšem zdaleka nevyrovnaly skvělým lázeňským domům opardumským.
Cítil se osvěžený a plný sil. Najal si pokoj v hostinci za hlavním náměstím a objevil svolnou šenkýřku, která za ním přišla jen po krátkém přemlouvání, když jí skončily povinnosti.
Hodinu poté, co usnul spokojeným spánkem, se Kašpar s trhnutím probudil. Zmateně se rozhlížel kolem sebe. Pomalu si uvědomil, kde je, a obrátil se, aby si prohlédl spolunocležnici. Byla hezoučká, asi devatenáctiletá, a pro své povolání zcela typická: chudá holka, která doufá, že si najde bohatého manžela, nebo aspoň za své pozornosti získá dostatečně velkorysý dárek. Jen čas ukáže, zda skončí vdaná, nebo v nevěstinci.
Kašpar si znovu lehl, ale spánek se nevracel. Převracel se a snažil se vyčistit si hlavu, avšak pokaždé, když začal podřimovat, v duchu zahlédl vůz se svým znepokojivým nákladem.
Nakonec vstal, oblékl se a nechal dívce trochu stříbrňáků. Pokud měl Flynn pravdu, bude mít peněz dost.
Právě tiše otevíral dveře, když se dívka probudila. „Odcházíš?“ zeptala se ospale.
„Musím časně vstávat,“ odvětil Kašpar a zavřel za sebou dveře.
Opatrně procházel temnými ulicemi, neboť věděl, že touhle dobou tudy nechodí právě zákona dbalí lidé. Konečně dorazil ke skladišti a otevřel dveře. Kenner byl vzhůru, druzí dva spali.
Kenner k němu tiše zamířil. „Věděl jsem, že se vrátíš před svítáním,“ prohodil.
Kašpar odolal touze odpovědět rýpnutím, a jen se zeptal: „Proč jsi vzhůru?“
„Jeden z nás je vždycky vzhůru. S tebou to teď bude lepší. Kolik je hodin?“
„Asi dvě hodiny po půlnoci,“ řekl mu Kašpar.
„Tak si vezmi další tři hodiny a potom vzbuď McGoina. „Kenner si zalezl pod vůz, přetáhl přes sebe pokrývku a usnul.
Kašpar si našel bednu, posadil se na ni a hlídal. Kenner usnul hned, takže Kašpar zůstal sám jen se svými myšlenkami. Odolal nutkání vylézt na vůz a zvednout plachtu. Odmítal uvěřit, že ho sem přivedl nějaký nadpřirozený nátlak. Byl tu z vlastní vůle.
Vzpomínal na minulost a proklínal všechny mágy a kouzelné věci. Byla to příliš velká shoda okolností, ale nechtěl si připustit, že existuje osud, nebo že ho sem dovedli bohové. Nebyl ničí pěšec. Společnost mágů ho těšila, ale Leso Varen byl zároveň i jeho rádce. A třebaže mnoho jeho rad Kašpara odpuzovalo, výhody zdaleka přesahovaly nevýhody. Varen byl vlivný, možná nejvlivnější rádce u Kašparova dvora, avšak konečné rozhodnutí bylo vždy jen na Kašparovi, on dával rozkazy, co se má udělat a co ne.
Při vzpomínce na příchod Leso Varena mu mysl zaplavily temné vzpomínky. Mág se jednoho dne objevil u dvora jako prosebník žádající o místo ke krátkému odpočinku. Prostý, neškodný kouzelník. Rychle se však v Kašparově domácnosti uchytil a v jisté chvíli se Kašparův náhled na věci změnil.
Byla vždy na prvním místě jeho ctižádost, přemítal Kašpar, nebo měla mágova slova větší moc?
Zahnal tyto nevítané myšlenky. Cokoliv, co mu připomínalo domov a všechno, co ztratil, v něm vyvolávalo jen hořkost. Raději začal uvažovat o tom, co říkal Flynn.
Srovnával si všechno v hlavě. Třebaže se kupci z Triagie do Novindu nevydávali často, nebylo to nic neslýchaného. A bylo dokonale vysvětlitelné, že se taková skupinka objevila tady a hledala kolem Královského moře doposud neslýchané bohatství. Že on i tito muži dorazili sem do městečka a zjistili, že je pojí stejný zájem, bylo sice nepravděpodobné, nicméně to stále byla jen shoda okolností.
Kromě toho osud neměl co dělat s tím, kam ho bělovlasý mág přenesl. Rozhodně existovala vysoká pravděpodobnost, že Kašpar prvních pár minut nepřežije. Jak mohla organizace či nějaká vyšší moc vědět, že unikne a přežije v divočině? Určitě ho nikdo nehlídal. Kašpar se dlouho nemohl smířit s tím, že tady Flynna potkal.
Vstal a tiše přecházel sem a tam. Celá situace mu začínala jít na nervy. Tuze nerad by si přiznával, že ho ovlivňuje něco jiného než sobeckost. Jako mnoho mužů v jeho postavení, i on chodil na bohoslužby - obětoval v chrámech a účastnil se bohoslužeb při významných svátcích - ale to bylo z povinnosti, nikoliv z přesvědčení. Žádný Midkemian by rozhodně nepopřel existenci bohů. Existovalo příliš mnoho příběhů ze spolehlivých zdrojů, svědčících o přímém zásahu toho či onoho boha. Kašpar si však byl téměř jistý, že takové všemocné bytosti mají příliš mnoho práce samy se sebou, než aby se věnovaly jemu.
Zadíval se na vůz a tiše přistoupil k věci pod plachtou. Plachtu zdvihl a zadíval se na černou přilbu. Působila rozhodně děsivě. Kašpar na ni sáhl, zpola čekal nějaké známky života - vibrace - ale dotkl se jen chladného kovu, třebaže se nepodobal žádnému kovu, jaký znal. Ještě chvíli si postavu prohlížel, než ji zase zakryl.
Vrátil se ke krabicím, posadil se a snažil se potlačit nepříjemný pocit, jaký v něm pohled na neživou věc vyvolal. Konečně si uvědomil, co mu dělá starosti. Když se díval na tu zbroj, mrtvolu či co to bylo, instinkt mu říkal, že to není mrtvé. Jen si to tu leželo. A čekalo.

***

Kašpar si dlouho povídal s jemedarem velícím eskortě karavany, za níž jeli. Vzhledem k důstojníkově věku Kašpar předpokládal, že jemedar bude odpovídat hodnosti poručíka v olaské armádě. Havildar, který jel po mládencově boku, byl určitě otrlý starý seržant, jaké najdete v každém vojsku.
Ke konci rozhovoru jemedar - Rika se jmenoval - souhlasil, že Kašparovi a jeho přátelům dovolí sledovat zpovzdálí karavanu, aniž by byli její oficiální součástí. Prohlédl si rakev, ale netrval na tom, aby mu ji otevřeli. Očividně nepovažoval čtyři cizince za hrozbu pro svých třicet mužů.
A tak Kašpar seděl na slušném, byť nijak výjimečném valachovi, který nejspíš dalekou cestu do Města na Hadí řece zvládne bez potíží - pokud bude dost odpočívat a bude mít dost žrádla a vody. Kenner měl tmavého hnědáka a McGoin s Flynnem jeli na voze. Byl to prostě pevný vůz navržený spíš pro mezky či voly než pro koně, přesto byl docela rychlý.
Flynn Kašparovi ukázal obsah druhé truhly na voze a Kašpar musel přiznat, že obdivuje jejich odhodlání rozdělit zisky mezi rodiny zesnulých společníků. Zlato a ostatní předměty v truhlici by tři muže více než zabezpečily na celý život.
Něco na celém podniku však Kašparovi dělalo starosti. Ačkoliv se usilovně snažil sám sebe přesvědčit, že všechno je jen shoda náhod, byť navýsost nepravděpodobná, nakonec došel k závěru, že něco není v pořádku.
V blízkosti Leso Varena měl stejně divný pocit - stejný pocit odtažitosti, jako by na svůj život nahlížel z dálky. Tentokrát si však plně uvědomoval, co se děje.
Jeho tři společníci možná měli pravdu a zbroj - jak na tu věc začal myslet - měla nějakou moc nad lidmi, kteří s ní přišli do styku. Možná bude muset jet až do Hvězdna, aby se jí zbavil. Ať se stane cokoliv, byla to jen jedna část dlouhé a namáhavé cesty, ale mohl by se tak dostat blíž ke svému cíli, než ještě před týdnem doufal.
V poledne si s Kennerem vyměnili místa s Flynnem a McGoinem a přesedli na vůz. S vojáky na dohled nepotřebovali stráže, ale oba jezdci byli nervózní a neustále se rozhlíželi kolem sebe.
„Bojíte se, že nás někdo sleduje?“ zeptal se Kašpar nakonec.
„Pořád,“ odpověděl Kenner, aniž by to nějak rozváděl.

***

Přes ozbrojené stráže o sto metrů dál na silnici se čtyři muži střídají na hlídce u vlastního ohně. Kašpar si vytáhne třetí hlídku: dvě hodiny v nejtemnější noci.
Zkouší všechny triky, jež zná, aby se udržel vzhůru. Naučil ho tomu otec první rok, co pobýval u olaského vojska. Bylo mu právě jedenáct.
Nedíval se do ohně, neboť věděl, že by ho to uchvátilo, upoutalo jeho pohled, takže by pak ve tmě nic neviděl. Místo toho neustále pohyboval očima, aby ho imaginární tvary nedoháněly k panice. Občas se zadíval na ubývající měsíc na obloze, aby se mu oči neunavily pohledem do prázdna.
Po hodině si všiml pohybu u vozu, v šeru stěží viditelného. Rychle došel k vozu a na kraji světla vrhaného ohněm znovu cosi zahlédl. Upřel zrak na to místo a řekl: „Vstávejte!“
Ostatní tři muži se probudili.
„Co se děje?“ zeptal se Flynn.
„Něco tam je, hned za hranicí ohně.“
Jeho společníci okamžitě vylezli zpod vozu a rozestoupili se. Zbraně měli připravené. „Kde?“ zjišťoval Kenner.
„Támhle.“ Kašpar ukázal na místo, kde zahlédl jakousi postavu.
„Kašpare, pojď se mnou,“ přikázal mu Flynn. „Neztrácejte nás z dohledu a hlídejte nám záda,“ nařídil druhým dvěma.
Oba muži pomalu postupovali s tasenými meči. Když dorazili na místo, kam prve Kašpar ukazoval, nic nenašli. „Mohl bych přísahat, že jsem tu něco viděl,“ zavrčel Kašpar.
„To je v pořádku,“ uklidňoval ho Flynn. „Jsme na to zvyklí. Lepší je být v bezpečí, než neudělat nic.“
„Tohle se už stalo?“
Flynn se vrátil k ohni a řekl: „Stává se to často.“
„Viděli jste, kdo to byl?“ chtěl vědět Kašpar.
„Jenom stín.“
„To je v pořádku.“ McGoin si zalezl zpátky pod vůz.
„Proč?“ zeptal se Kašpar.
„Protože to není nic vážného,“ vysvětlil mu McGoin. „Když vidíš, co to je... pak je to vážné.“
„Co je vážné?“ otázal se Kašpar ostatních, kteří si už zase šli lehnout.
„Rád bych věděl, co to bylo,“ podotkl Kenner.
„To nedává smysl,“ namítl Kašpar.
„Ne, to nedává,“ souhlasil Flynn. „Dávej pozor a za hodinu mě vzbuď.“
Zbytek noci uběhl klidně.

***

Když dorazili do městečka Nabundy, hlídka doprovázející karavanu se jela ohlásit zdejšímu veliteli. Jemedar dobromyslně zamával Kašparovi a jeho společníkům, kteří se vydali do města.

„Musíme někam postavit vůz," prohlásil Flynn, „a pak půjdeme něco zjistit o tom, jak to vypadá na jihu."
Najít vhodné místo pro vůz jim zabralo skoro celý den, protože všechna skladiště byla plná. Nakonec se spokojili s koutem ve veřejné stáji a zaplatili trojnásobek obvyklé ceny.
Nabunda překypovala lidmi, jež přitáhla válka. Byli tu ženy vojáků a markytánky a lidé, kteří vojáky považovali za dychtivé zákazníky či snadnou kořist - zloději, šarlatáni a krejčí - a všichni se snažili jeden druhého přetrumfnout.
„Tahle pohraniční šarvátka zřejmě brzy přeroste v pořádnou válku," poznamenal Kašpar, když se dostali do přeplněného šenku.
„Jak to poznáš?" podivil se Flynn.
Přistoupila k nim postarší, nicméně stále přitažlivá šenkýřka a převzala jejich objednávku. Když odešla, McGoin poznamenal: „Přece jsi říkal, že nejsi žoldnéř."
„Nejsem, ale býval jsem voják," odvětil Kašpar. „Většinu života jsem vlastně prožil u olaského vojska."
„Proč jsi odešel?" chtěl vědět Kenner.
Kašpar nechtěl prozrazovat zbytečně moc podrobností. „Prohrávali jsme válku," řekl jen. „Ale viděl jsem dost bitev, abych se v tom vyznal. A taky poznám lidi, kteří obvykle využívají války, aby si vystlali vlastní hnízdečko." Ukázal do rohu, kde se hrály karty. „Neznám tu hru, ale vsadím se, že ji svolal ten chlap zády ke zdi, a taky se vsadím, že používá vlastní balíček."
Kašpar ukázal na další malou skupinku mužů v obyčejných šatech, jež se sešla v druhém rohu. „Stejně jako se vsadím, že tihle pánové jsou kupci jako vy. Krejčí, jehož klienti - jako náš mladý jemedar Rika - chtějí, aby jim uniformy padly, nebo švec, který se specializuje na jezdecké holínky, jaké by se líbily i generálovi. Možná je mezi nimi i dráteník, protože v předvečer bitvy bude svým mužům vařit mnoho manželek a jejich hrnce potřebují vyspravit." Ohlédl se na své přátele. „Ano, tohle vypadá na pořádnou válku."
Flynn se zatvářil ustaraně. „Cesta na jih by mohla být obtížná."
„Divil by ses," opáčil Kašpar. „Válka znamená zmatek a ze zmatku se vynořují příležitosti."
Dorazilo jídlo a všichni se odmlčeli.

***

Ve městě nebyly žádné volné pokoje, a tak se čtveřice vrátila do stájí. Stájník už tvrdě spal na seníku a ani příchod čtyř mužů ho nevzbudil.
„To je mi hlídač," poznamenal Kenner, když se ostatní tři uložili pod vozem.
Kašpar rychle usnul, ale neustále ho budil pocit hrozícího nebezpečí, třebaže se nedostavily žádné sny. Pak vedle sebe vycítil cizí osobu a otevřel oči. Zbroj stála nad ním. V tmavé přilbě hrozivě svítily zlé, rudé oči. Kašpar znehybněl.
Postava ve zbroji náhle popadla černý meč a rozpřáhla se na Kašpara.
Kašpar se posadil a praštil se přitom hlavou o dno vozu, až se málem sám zbavil vědomí. Zatmělo se mu před očima. Zaječel a sápal se po svém meči.
Kdosi ho popadl. „Co se děje?" křičel Flynn.
„To byl jenom sen, člověče," uklidňoval ho Kenner.
Kašpar zamrkal, jak měl oči po ráně do hlavy plné slz, a uviděl nad sebou klečet Flynna, jenž si vzal první hlídku. Kenner dosud ležel vedle něj.
Kašpar vylezl zpod vozu a rozhlížel se kolem sebe. Podíval se i pod plachtu. „Mohl bych přísahat -" mumlal si pro sebe s rukou položenou na rakvi.
„My víme," poznamenal Flynn.
„Ten sen se nám zdál všem," dodával McGoin, „jako kdyby ta zbroj ožila."
„Všem?"
„Postupně ano," pravil Kenner. „Brzy tě začne strašit."
„Jestli můžeš, tak jdi zase spát," poradil mu Flynn.
„Ne," odmítl Kašpar a třel si bouli na hlavě. „Vezmu si i zbytek tvé hlídky. Dvě hodiny po půlnoci probudím McGoina."
Flynn se nehádal a nechal Kašpara hlídat déle. Kašpar se snažil vzpamatovat ze sna, protože byl velice živý. Starosti mu dělalo, co ucítil, když se dotkl rakve. Na kratičký okamžik mu zavibrovala pod prsty stejně jako předtím černý meč.
I když potom probudil McGoina, nemohl Kašpar usnout.
Kapitola osm
Velitel

Strážný jim naznačil, že mají zastavit.
Flynn odbočil s vozem ke straně. Jezdec dojel až k nim. Byl to subedar, což by v olaském vojsku odpovídalo staršímu kaprálovi nebo podporučíkovi. Muži z jeho patroly sesedli a ukryli se kolem úzké soutěsky v nízkém kopci za balvany, křovím a stromy.
„Cesta je uzavřená," sdělil jim subedar. „Narazili jsme na oddíl sasbatabských vojáků, kteří okupují vesnici."
„Vyženete je?" zeptal se Kašpar.
„Mám rozkaz ukázat se jim, stáhnout se, poslat zprávu a počkat na posily."
„Opatrný přístup," připustil Kašpar při pohledu na otrhanou hlídku pod subedarovým velením. „Vzhledem k tomu, jak unaveně vaši muži vypadají, je nejspíš správný."
„Jsme v boji už měsíc," zabručel subedar a očividně mu nebylo do řeči. „Jestli chcete na jih, budete to muset objet."

„Žádná lepší možnost mě nenapadá," podotkl Flynn a začal obracet vůz.
Jeli k severu teprve několik minut, když je minul velký oddíl kavalerie. Flynn zastavil vůz na kraji silnice a čekal, až jezdci projedou, aby mohl pokračovat v cestě.
Vesnice Higara, kterou projížděli přede dvěma hodinami, nyní vypadala jako vojenský tábor. Strážní zaujali postavení u silnice a vozu si nevšímali, ale Kašpar věděl, že daleko nedojedou. Uprostřed vesnice muži právě vykládali vůz se zásobami a bylo zřejmé, že vesnický hostinec byl změněn ve velitelství.
„Zdá se, že rádža se rozhodl udělat něco s tím, co subedar a jeho muži objevili," poznamenal Kašpar.
Flynn a ostatní kývali na souhlas.
„O vojácích toho moc nevím," prohlásil Kašpar," ale tohle vypadá na pořádně velké vojsko."
Kašpar ukázal k severu. „Podle toho, jak velký je támhle ten oblak prachu, bych řekl, že je hodně velké. Hádám, že sem míří nejméně celý pluk."
Pokoušeli se pokračovat nenápadně v cestě, ale jakmile odbočili na jihovýchodní silnici, přehradil jim cestu oddíl vojáků.
„Kam si myslíte, že jedete?" zeptal se drsně vyhlížející subedar.
Kašpar dojel až k němu a sesedl. „Jen se snažíme dojet do Města na Hadí řece a vyhnout se vašim vojákům, kteří se očividně chystají k útoku."
„Tak oni se chystají k útoku, co?" opáčil voják. „Jak vás to napadlo?"
Kašpar se podíval kolem sebe a zasmál se. „Myslím, že se sem blíží pěší pluk. Přichází za třemi jízdními setninami, které jsem tudy viděl nedávno projíždět. To je dostatek informací."
„Co máte na voze?"
„Rakev," odpověděl Kašpar. „Jsme cizinci ze země za Zeleným mořem a snažíme se sehnat loď, abychom mohli přítele pohřbít doma."
Seržant, aspoň podle Kašparova názoru, obešel vůz a stáhl plachtu. „Museli jste ho mít hodně rádi, že ho taháte přes půl světa, abyste ho mohli šoupnout do země. Tady kolem je spousta hlíny." Prohlédl si rakev a dodal: „Zítra nebo pozítří tu bude i spousta těl." Vylezl na vůz a uviděl za kozlíkem truhlu. „Co je to?"
„Jsme kupci," vysvětloval Kašpar," a tohle je náš výdělek."
„Otevřete to," rozkázal subedar.
Flynn po Kašparovi vrhl zoufalý pohled, ale Kašpar prohlásil: „Nemáme co skrývat."
Flynn mu podal klíč a otevřel truhlu.
„Tohle je hotové bohatství," vykřikl subedar. „Jak mám vědět, že jste k němu přišli poctivě?"
„Nemáš důvod myslet si něco jiného," namítl Kašpar. „Kdybychom byli bandité, těžko bychom se ten poklad pokoušeli provézt přes bojiště. Spíš bychom se vydali na sever, chlastali a kurvili se!"
„Na tom možná něco je, ale to už není můj problém. Na tohle se musí podívat můj velitel."
Nechal všechny sesednout a dvěma strážným nařídil, ať vůz odvezou do stáje. Když všichni čtyři společníci stáli před ním, vybídl je, aby šli s ním. Odvedl je do hostince, kde bylo zřízeno velitelství, a nechal je stát v koutě. Poslechli ho.
Subedar si promluvil s nižším důstojníkem a poté s vyšším.
Výše postavený voják měl zaprášenou, ale drahou halenu zdobenou zlatými šňůrami na límci a manžetách. Na hlavě měl bílý turban s jasně červenými koňskými žíněmi upevněnými stříbrnou sponou uprostřed. Vousy měl úhledně zastřižené ve stylu, jaký před lety nosil sám Kašpar. Přivolal si poutníky k sobě.
„Subedar mi ohlásil, že se vydáváte za kupce," pravil.
„My jsme kupci, můj pane," řekl mu Kašpar dostatečně uctivě.
„Na poctivé obchodníky vypadáte dost drsně."
Kašpar se mu podíval do očí. „Hodně jsme toho zažili. Když jsme začínali, bylo nás třicet -" Kašpar se opomněl zmínit o svém pozdějším příchodu. „- a nyní jsme jen čtyři."
„Hmm, zjevně se vám podařilo nashromáždit značnou kořist."
„To není kořist, můj pane, ale poctivý výdělek," ohradil se Kašpar, stále klidný a přesvědčivý.
Velitel si ho dlouho prohlížel, než řekl: „Jste cizinci, což svědčí ve váš prospěch, protože si neumím představit, že by ten pitomec, král Sasbatabský, byl tak pitomý, aby se pokoušel použít čtyři cizince s vozem, rakví a hromadou zlata jako špehy."
„Ne, věřím vám prostě proto, že nemám čas zjišťovat, jestli jste kupci, nebo zločinci. To má na starosti místní konstábl. Já musím přijít na to, jak provléknout nit uchem jehly."
Kašpar se zadíval na stůl, na němž ležela mapa. Viděl dost vojenských map, aby dokázal situaci okamžitě posoudit. „To zúžení na silnici o dvě míle dál je jako dvoubřitý meč."
„Umíš dobře posoudit situaci, cizinče. Býval jsi voják?"
„Ano."
Velitel si ho pozorně prohlédl. „Důstojník?"
„Velel jsem," řekl mu k tomu Kašpar.
„Tu soutěsku jsi viděl?"
„Viděl. Takové místo bych chtěl bránit, ne na něj útočit."
„Jenomže problém je, že my se potřebujeme dostat na druhou stranu."
Kašpar nežádal o dovolení, prostě se otočil k mapě. Chvíli ji studoval. „Kavalerii můžeš rovnou odvelet. V téhle situaci není k ničemu, leda bys chtěl, aby ti jezdce oddělali po dvojicích, až budou projíždět tou soutěskou."
Velitel si přivolal mladšího důstojníka. „Pošli jezdce ke kavalerii, ať se stáhne do vesnice. A nech vpředu kurýrní oddíl."

„Když tak vám radím," připojil ještě Kašpar, „tak lidi, kteří drží tu soutěsku, vypadali, že nejmíň měsíc neviděli teplé jídlo."
„Znají situaci."
S pohledem na mapu Kašpar podotkl: „A pokud můžu já požádat o radu, podaří se nám po jihovýchodní silnici tu válku obejít?"
Velitel se zasmál. „Zdaleka. Ta silnice vás nakonec dovede k Hadí řece. Odtamtud už můžete jet lodí, ale v dnešní době je to nebezpečné." Povzdechl si. „Za dědových časů udržovalo Město na Hadí řece pořádek na stovky mil kolem. Místní vládci také pomáhali, jen občas došlo k nějaké půtce. Tenkrát mohl kupec putovat v podstatě kamkoliv a bez doprovodu, ale dnes vám radím, abyste cestu odložili, pokud si ovšem nenajmete oddíl žoldnéřů, a ti se v této zemi velmi těžko hledají."
„Všichni nosí vaše barvy?" usmál se Kašpar.
„Nebo sasbatabské." Probodl Kašpara a jeho společníky hrozivým pohledem a dodal: „Kdybyste byli trochu zajímavější, na místě bych vás násilím zverboval." Zvedl ruku. „Ale prozatím se spokojím s další radou. Ocenil bych nezaujatý pohled. Podívej se na tu mapu a pověz mi, jak bys to vyřešil."
„Pokud nebudu znát rozmístění sil obránců a jaké mají zdroje, budu jen hádat."
„Předpokládejme tedy, že ve vesnici asi hodinu jízdy na jih od soutěsky je dost vojáků. Nepřítel má ve skalách kolem a v lesích za soutěskou několik setnin lučištníků."
Kašpar si mapu dlouho prohlížel, než řekl: „Obešel bych je."
„A nechal si je v zádech?"
„Proč ne?" Ukázal na jedno místo na mapě. „Tady je takové hezké, široké údolíčko, že? Tři dny cesty na západ odsud?" Jel prstem po čáře. „Nechal bych tu dost mužů, aby dělali hluk a zmátli zvědy, které by tam nepřítel mohl vyslat, a pak bych poslal několik oddílů pěchoty rovnou do soutěsky s trubkami a vlajícími vlajkami a zakopal bych se tam. Ať to vypadá, že je chcete vyhladovět. Zatímco je pěchota zaměstná, poslal bych ty tři setniny kavalerie včetně všech jízdních lučištníků, jaké vyštracháte, na západ. Pěchotu bych umístil sasbatabským mužům za záda do lesů a kopců a projel vesnicí. Místo aby vás drželi v pasti, budou v ní lapení lučištníci a vesnice bude vaše."
„To není špatný plán. Vůbec není špatný. Jak se jmenuješ?"
„Kašpar z Olaska." Kašpar se obrátil. „Toto jsou mí společníci. Flynn, Kenner a McGoin. Pocházejí z Ostrovního království."
„A ten nešťastník na voze?"
„Bývalý vůdce naší výpravy, Milton Prevence."
„Ostrovní království? Myslel jsem, že to je bájná země," podivil se velitel. „Já se jmenuju Alenburga a jsem brigádní generál."
Kašpar se mu zlehka uklonil. „Rád tě poznávám, generále Alenburgo."
„Pochopitelně," odtušil velitel. „Někteří z mých důstojníků by vás všechny pověsili, jen aby se vámi nemuseli dál zabývat."
Mávl na svého subedara. „Odveďte tyto muže do toho domu na rohu a zamkněte je tam."
Flynn chtěl něco říci, ale Kašpar ho posunkem umlčel. „Na jak dlouho?" zeptal se generála.
„Dokud neposoudím, jestli ten váš bláznivý plán přece jen nemá něco do sebe. Odpoledne vyšlu zvědy, a jestli půjde všechno dobře, do týdne všichni poputujeme zase na jih."
Kašpar kývl. „Jestli to příliš nevadí, rád bych nám zařídil jídlo sám."
„Nevadí, ale ušetři si námahu. Ve vesnici není žádné přebytečné jídlo. Můj provianťák zabral všechno, co se dá nacpat do kotle. Nemusíte se ale bát, nakrmíme vás. Zvu vás na večeři."
Kašpar se uklonil a se svými přáteli odešel za subedarem. Ten je odvedl do malého domku hned za návsí. „U dveří a oken budou stráže, pánové, tak se tu usaďte. Jídlo vám doneseme."
Kašpar zavedl ostatní dovnitř a prohlédl si provizorní vězení. Byl to malý domek se dvěma místnostmi: kuchyní a ložnicí, s malou zahrádkou a studnou. Všechno jedlé bylo ze zahrady vytrháno a spíž byla prázdná. Když v druhém pokoji uviděl Kašpar jen dvě postele, řekl: „Dneska se uložím na podlaze. Budeme se střídat."
„Asi nemáme na vybranou," usoudil Flynn.
„Ne, ale možná ještě budeme mít štěstí," zazubil se Kašpar.
„Jak to myslíš štěstí?" podivil se Kenner.
„Jestli nás generál Alenburga nepověsí, mohl by nás doprovodit na půl cesty k Městu na Hadí řece. Vojsko je lepší ochrana než banda žoldnéřů."
McGoin sebou praštil na postel a zavolal: „Když myslíš, Kašpare."
Kenner se posadil na židli mezi krb a stůl ve světnici a zeptal se: „Vzpomněl si někdo na karty?"

***

Po třech nocích se večeře s generálem a jeho štábem opravdu uskutečnila. Alenburgův štáb tvořilo pět mladších důstojníků, starší poradce a nadplukovník. Z generála se vyklubal skvělý hostitel. I když jídla na pořádnou hostinu rozhodně nebylo, chutnalo lépe než příděly na cestě, a třebaže neměli víno, bylo tu dost piva, a generálův provianťák dokázal z mála ingrediencí, jež měl k dispozici, vytvořit nejrůznější pokrmy.
Po jídle generál požádal Kašpara, aby se zdržel, a Flynna s ostatními nechal odvést do domku. Když odešli, poslal pryč i svého sluhu a stráže vykázal ven. Postavil na stůl dvě sklenice a z tlumoku vedle postele vytáhl láhev vína. „Pro všechny důstojníky nemám dost, ale pár láhví jsem si schoval právě na takovéhle příležitosti."

Kašpar sklenici přijal. „Co je to za příležitost?“
„Vlastně malá oslava,“ přiznal generál. „Nepověsím vás.“
„Na to si připiju.“ Kašpar zvedl sklenici a usrkl. „Je dobré,“ pochválil pití. „Co je to za hrozny?“
„Nazýváme je sharez.“ Generál se také napil. „Rostou v několika oblastech v okolí.“
„Budu si muset opatřit nějakou tu láhev domů, aby -“ chtěl říci, aby mohl jeho správce rozdat vzorky obchodníkům s vínem v Opardumu a vyhledat stejné hrozny v Království nebo v Keshi, avšak vzpomněl si, kým je dnes, „- abych si mohl tenhle večer připomenout.“
„Strávit příjemný večer uprostřed války potěší,“ souhlasil generál. „V každém případě mi zvědové hlásili, že situace je v podstatě taková, jak jsi předpokládal. Projíždějí tamtudy povrchní patroly, které by se daly snadno vyřídit, a na západní křídlo je možné zaútočit. Teď tedy určitě vím, že nejste špehové.“
„Myslel jsem, že k tomuto závěru jsi došel už dávno.“
„Člověk nemůže být dost opatrný a vaše chování je natolik neobvyklé, že byste mohli být špehové. Pochyboval jsem o tom, ale, jak jsem říkal, člověk nemůže být nikdy dost opatrný.“ Usmál se a znovu se napil. „Naši nepřátelé by nás nenechali snadno zvítězit jen proto, aby nás ukolébali pocitem falešné nadřazenosti. Kromě toho, když zabereme ty dvě vesnice na jihu, Sasbataba bude muset žádat o mír, nebo bude na hlavu poražen. Král je hňup, ale jeho generálové žádní hlupáci nejsou. Za měsíc uzavřeme příměří.“
„Na to se můžete těšit,“ přitakal Kašpar.
„Mělo by vám to usnadnit cestu do Města na Hadí řece,“ poznamenal generál. „Nemáte tušení, jak se tyhle pohraniční šarvátky můžou ošklivě zvrtnout a jaký hrozný vliv mají na obchod.“
„Myslím, že mám,“ podotkl Kašpar.
Generál si ho dlouho prohlížel, než řekl: „Ty jsi šlechtic, že?“
Kašpar jen mlčky kývl.
„A tví společníci to nevědí?“
Kašpar se nejdřív napil vína, než odpověděl: „Nechci, aby to zjistili.“
„Určitě k tomu máš dobrý důvod. Soudím, že jsi hodně daleko od domova.“
„Na druhém konci světa,“ přiznal Kašpar. „Kdysi jsem vládl vévodství. Byl jsem patnáctý dědičný vévoda z Olaska. Můj rod měl přímé pokrevní svazky s roldemským trůnem - což sice není nejmocnější, ale patří k nejvlivnějším královstvím v kraji. Já...“ Při vzpomínce na věci, na něž nepomyslel od setkání s Flynnem a ostatními, se mu rozostřil zrak. „Podlehl jsem dvěma největším nešvarům vládce.“
„Marnivosti a sebeklamu,“ poznamenal Alenburga.
Kašpar se zasmál. „Takže třem: zapomněl jsi na ctižádost.“
„Moc, kterou jsi zdědil, ti nestačila?“
Kašpar pokrčil rameny. „Existují dva druhy mocných. Tedy tři, pokud budeš počítat i hlupáky, ale pokud chceš vládnout, jsi buď spokojený s tím, co ti dala prozřetelnost, nebo se budeš neustále snažit své panství zvětšit. Obávám se, že já patřím k těm druhým. Chtěl jsem vládnout co největšímu území a předat svým dědicům co nejvíc.“
„Takže ctižádost a marnivost ve velké míře.“
„Zřejmě to chápeš.“
„Jsem spřízněn s rádžou, ale nechci nic jiného než sloužit a přinést mír této sužované zemi. Můj bratranec je ten nejmoudřejší mladík, jakého jsem kdy poznal. Nemám syna, ale i kdybych měl, neumím si představit lepšího mladého muže, který by pečoval o to, co jsem vybudoval. Je... pozoruhodný. Škoda, že se s ním nikdy nesetkáš.“
„Proč ne?“
„Protože se chceš co nejdřív vydat na cestu a výprava na sever do Muboyi do tvých plánů určitě nezapadá.“
„Asi máš pravdu. Kdy můžeme odjet?“
„Zatím ne. Jestli prohrajeme kvůli tomu tvému šílenému plánu -“
„Mému?“ zasmál se Kašpar.
„Pochopitelně, pokud prohrajeme. Když vyhrajeme, génius zodpovědný za to úžasné vítězství budu já.“
„Pochopitelně,“ pronesl Kašpar, zvedl sklenici na pozdrav a napil se.
„Škoda, že se tolik chceš vrátit domů. Předpokládám, že za tím, jak se mocný vládce ocitl na cestách s bandou žoldnéřů na opačném konci světa, bude určitě nějaký zajímavý příběh. Pokud by ses rozhodl zůstat, mohl bych ti tu nabídnout slušné postavení. Nadaní lidé jsou vzácní.“
„Musím získat zpátky trůn.“
„Zítra večer mi o tom můžeš povědět. Teď běž a řekni svým přátelům, že jestli v příštích dnech vyhrajeme, budete do týdne na cestě. Dobrou noc, Milosti.“
Kašpar se nad titulem usmál. „Dobrou noc i tobě, můj generále.“
Kašpar se vrátil do domku a rozloučil se s vojáky, kteří ho doprovázeli. Když vstoupil, přemýšlel, kolik ze své minulosti generálovi prozradí. Uvědomil si, že promluvit si o tom s někým, kdo chápe podstatu vládnutí, byla úleva. Pak poprvé pocítil potřebu přezkoumat jistá rozhodnutí, která učinil. Svůj minulý život opustil teprve před necelým rokem, ale občas měl pocit, že to je mnohem déle. A mnohá jeho rozhodnutí jej nyní zarážela: proč vůbec tolik usiloval o roldemskou korunu? Po několika měsících, jež strávil házením hnoje na Jojanninu zeleninu, nošením beden za pouhých pár měďáků a spaním pod širákem bez pokrývky mu ctižádost připadala téměř směšná. Napadlo ho, jak se asi Jojanně a Jorgenovi daří teď. Třeba by jim mohl nějak poslat zprávu, předat jim malou část bohatství, které nyní vozil. To, co by po návratu do Království utratil za nové šaty, by z nich udělalo nejbohatší sedláky ve vsi.
Povzdechl si a vzpomínky zahnal. Stále byl velice daleko od domova.
Kapitola devět

Vražda

Kašpar na kozlíku nadskočil.
Právě byl na řadě jako vozka, což bylo něco, o čem cestou přes kamenitou část staré silnice usoudil, že se to vlastně ani nechce naučit. Dřevěná kola zavrzala a zaskřípala pokaždé, když zapadla do výmolu, a neustálé drncání z Kašpara vysávalo poslední zbytky trpělivosti. Už se těšil, až se s vozem rozloučí.
Rozhodl se, že se bude raději věnovat krajině. Čím dál na jih byli, tím bylo chladněji a objevovalo se víc zelených míst. Kašparovi připadalo zvláštní, že tady je na severu tepleji, stejně jako roční doby tu byly obrácené. Mířili do nejteplejšího léta v této oblasti a připravovali se na Banapis, slavnost přelomu léta, zatímco u nich doma v Olasku se právě slavil zimní svátek.
Krajina byla okouzlující, zvlněné kopce, louky, zelené statky a husté lesy. V dálce na jihozápadě se zvedalo pohoří. Kašpar z rozhovorů s jinými poutníky věděl, že to jsou Mořské hory. Hadí řeka už byla blízko, tekla na západ, než se znovu stočí na jih, a dva dny cesty od Shamshy dorazí k přívozu. Tam můžou nechat vůz a nalodit se na říční člun mířící do Města na Hadí řece. Před sedmnácti dny opustili Higaru a do Shamshy, prvního většího města, aspoň podle toho, co vykládali poutníci, jim zbývaly další dva. Když se dostali do otevřené krajiny, Kašparovi se vracely sny. Podle toho, jak ostatní občas vykřikli, jak se budili z neklidného spánku, věděl, že ostatní trpí stejně.
Kašpar zajel k Flynnovi a poznamenal: „Jestli je v Shamshe nějaký chrám, mohli bychom našeho mrtvého přítele ukázat knězi.“
„Proč?“ podivil se Flynn.
„Tobě nevadí, že čím dál jsme od místa, kde jste ho vykopali -“
„My ho nevykopali,“ přerušil ho Flynn. „Vyměnili jsme ho s těmi, kteří ho vykopali.“
„Dobře, dobře,“ uklidňoval ho Kašpar. „Co takhle: od té doby, co jste ho získali, pořád umírají nějací lidé, a čím dál se dostáváme od místa, kde jste ho získali, jsou sny stále živější a děsivější?“
Flynn pobídl loudajícího se koně. Chvíli mlčel, než se zeptal: „Podle tebe je prokletý?“
„Něco takového,“ připustil Kašpar. „Podívej, všichni víme, že jakmile se člověk jednou s tou zatracenou věcí zaplete nebo... se jí dotkne, už ji nemůže opustit, ať to funguje jakkoliv. Možná máš pravdu a mágové ve Hvězdně to budou chtít a dobře zaplatí, ale co když nedokážou zařídit... aby nás to pustilo?“
Flynn znovu švihl otěžemi. „To mě zatím nenapadlo.“
„Tak se nad tím zamysli,“ poradil mu Kašpar. „Rád bych měl možnost vybrat si, kam pojedu, jakmile se jednou dostaneme do Port Vykor.“
„Ale co tvůj podíl...?“
„O tom si promluvíme, až se tam dostaneme,“ prohlásil Kašpar. „Bohatství mě příliš nezajímá. Chci se hlavně vrátit domů.“
Po chvíli zahlédl cosi v dálce. „Kouř?“ podivil se.
„Bitva?“
„Ne, spíš to vypadá, že se do města dostaneme až zítra. Pravděpodobně kouř z města visí nad tím údolím před námi.“
Rozhlédl se. „Měli bychom se brzy utábořit a ráno vyrazit co nejdřív. Když si pospíšíme, zítra do západu slunce jsme v Shamshe.“
Projížděli řídkými lesy a mezi roztroušenými statky kousek od silnice. Přejeli několik potoků a dvě řeky dost široké, aby přes ně museli postavit mosty. Kousek od potoka za silnicí našli pastvinu a Kašpar za to byl vděčný. V Shamshe si hodlal dopřát horkou koupel, ale opláchnutí ve studeném potoce mu taky přijde vhod.
Tábořili spolu už tolikrát, že už všechno zvládali bez řečí. Kašpar napojil koně a díval se, jak zbylí tři vykonávají ostatní práce. Kenner rozdělal oheň a chystal večeři, McGoin dohlédl na píci pro koně, když je Kašpar přivedl od potoka, a Flynn vyložil pokrývky a jídlo z vozu.
Kašpar si k nim vypěstoval zvláštní vztah. Nenazval by je tak docela přáteli, ale byli to druhové, a on si uvědomoval, že s takovými věcmi nemá příliš velké zkušenosti. Něčemu takovému byl vystaven pouze jedinkrát v dětství, když strávil nějakou dobu s otcem a pozoroval otcovy nejbližší přátele při večeři či na lovu.
Jako malý kluk Kašpar neustále vnímal hierarchii, jež ho jako jediného dědice trůnu obklopovala. Vždycky si měl s kým hrát, ale nikdy neměl žádného přítele. Čím byl starší, tím méně si byl jistý, zda ho lidé vyhledávají kvůli potěšení z jeho společnosti, nebo aby získali nějaké výhody. Když mu bylo patnáct, bylo pro něj snazší předpokládat, že všichni kromě jeho sestry usilují o osobní prospěch. Všechno pak bylo jednodušší.
Vrátil se k ostatním, předal koně McGoinovi a pomohl mu je uvázat. Pak jim společně rozdělili oves.
Když skončili, prohlásil Kašpar, že se jde vykoupat.
„Asi se k tobě přidám,“ ozval se McGoin. „Mám prach i na místech, o kterých jsem ani nevěděl, že je mám.“
Kašpar se zasmál, a třebaže to McGoin říkal už tisíckrát, smál se pokaždé. Oba se svlékli a vstoupili do potoka. Voda byla studená, ale ne příliš. Byli dost daleko na jihu, začínalo léto a chladná voda je osvěžila.
Když si zaplavali a vykoupali se, McGoin poznamenal: „Co si myslíš?“
„O čem?“
„O tomhle prokletém podniku.“
„Nejsem žádný mistr v temném umění, McGoine. Vím jenom, že od chvíle, co jsem vás potkal, se cítím prokletý.“
McGoin zaváhal, zamrkal a rozesmál se. „Ty taky nejsi žádná princezna ze slavnosti, Kašpare.“
Kašpar kývl. „To už jsem slyšel.“
„Jestli se můžu zeptat,“ pokračoval McGoin, „o čem jste si s generálem povídali tenkrát po večeři?“

„Hráli jsme šachy. A mluvili jsme o tom, jaké to je být voják.“
„Něco takového jsem si myslel. Já u vojska nikdy nesloužil. Měl jsem dost vlastních bojů - začal jsem jako pomocník kuchaře u karavan do Keshe, které tam posílal otec, a propracoval jsem se až nahoru. Cestou jsem se nejednou srazil z bandity.“ Ukázal na ošklivou jizvu na levém boku, táhnoucí se mu od podpaždí ke kyčli. „Tohle jsem utržil, když mi bylo teprve sedmnáct. Otec mi to zašil jehlou na plachty a nití. Pak jsem málem umřel na horečku, když se mi rána zanítila. Tenkrát mě zachránil jenom Dalův kněz nějakou medicínou a modlitbami.“
„Kněží mají své využití.“
„Viděl jsi tady nějaké chrámy?“
„Nemůžu sloužit,“ odtušil Kašpar.
„Většinou jsou ve městech, ale občas nějaký najdeš uprostřed pustiny. Mají tu vážně divné bohy. Některé známe, i když pod jinými jmény. Guis-Wa se tu například jmenuje Yama. Ale o spoustě jejich bohů jsem nikdy neslyšel. Mají tu pavoučího boha Tikira, opičího boha a boha tohohle či támhle toho, a víc démonů nebo jak se jim říká... prostě spousta chrámů. Každopádně jsem si říkal, že jestli chceš, aby se na to, co je v rakvi, podíval kněz, měli bychom si promyslet, za jakým knězem půjdeme.“
„Proč?“
„Doma jsem uctíval Banatha.“
Kašpar se zasmál. „Boha zlodějů?“
„Samozřejmě. Kdo by mě líp ochránil před tím, aby mě zloději obrali dohola? Taky jsem obětoval jiným bohům, ale hádám, že každý se stará jen o své... nevím, říkejme tomu plány.“
„Program?“
„Ano, to je ono! Všichni mají vlastní program... Ale mě napadlo, co když to, co je v rakvi, si budou chtít v chrámu nechat - třeba to budou chtít tak moc, že nám podříznou krk a naše těla hodí do řeky, a přitom se pochopitelně pomodlí za naši cestu kolem?“
„Měli bychom si o tom promluvit s ostatními.“
„Dobrý nápad.“
Vrátili se k ohni a Kenner nachystal jídlo. Byla to obyčejná krmě, na niž si Kašpar zvykl: sušené ovesné suchary, sušené ovoce, sušené hovězí a voda. Ve srovnání s hořkými plody, na nichž přežíval první dva dny v této zemi, to ale byla hotová hostina.
Kašpar probral McGoinův nápad i s Flynnem a Kennerem, a přes jisté obavy se rozhodli, že bude dobré poradit se v nejbližším městě s knězem. Po jídle si jen tak povídali a nakonec se uložili na noc.

***

Kašpar se probudil. Už se o dno vozu do hlavy praštil tolikrát, že se hned probral, vykulil se zpod vozu a už sahal po meči. S bušícím srdcem se rozhlížel.
Na hlídce nikdo nestál. „McGoine!“ křikl, čímž probudil i Flynna s Kennerem.
Oba muži okamžitě vylezli se zbraní v ruce. Kašpar pořád nemohl nikde najít McGoina.
Ve tmě kdosi vykřikl a Kašpar s ostatními se rozběhli. Než udělali tři kroky, noc proťalo zaječení, jež je na místě přimrazilo. Byl to McGoin, ale křičel tak vyděšeně, že se všichni chtěli otočit a uprchnout.
„Počkejte!“ zarazil je Kašpar.
Flynn s Kennerem zaváhali. Ozvalo se chroptění, přidušený výkřik a náhle se rozhostilo ticho.
„Rozestupte se,“ rozkazoval Kašpar.
Udělal jen asi deset kroků, když narazil na McGoina. Tedy to, co z něj zbylo. Ve tmě za ním stálo cosi - zhruba lidská postava, ale mnohem větší než člověk. Ramena to mělo dvakrát širší než muž a nohy obrácené dozadu jako kůň nebo koza. Obličej halila černě bezměsíčné noci, ale Kašpar rozeznal, že na něm není nic lidského. U nohou toho stvoření leželo McGoinovo tělo. Hlavu měl utrženou a tvor mu také urval paže a nohy a odhodil je stranou. Trup samotný byl roztrhaný na kusy, spíš než tělo připomínal jen krvavou kaši.
Kašpar zvedl meč a zařval: „Obkličte to!“
Nečekal, aby se přesvědčil, jestli ostatní jeho rozkaz uposlechnou, protože tvor už se hnal na něj. Kašpar se rozpřáhl mečem, ale tvor jeho ránu odrazil. Když se jeho ruka srazila s Kašparovou čepelí, vyletěly jiskry, jako když kov narazí na kov, ačkoliv to znělo spíš jako náraz na tvrzenou kůži, a Kašpara zabrnělo až v rameni. Dosud nikdy nezasáhl nic tak tvrdě, ani muže ve zbroji v bitvě. Málem neudržel meč.
Flynn se dostal za tvora a vší silou ho udeřil na kloub mezi hlavou a krkem, ale dosáhl jen stejné spršky jisker. Kašpara už nic dalšího nenapadlo, a tak rozkázal vrátit se k ohni.
Couval před tvorem, protože se bál, že je na něj příliš rychlý. Spíš vycítil, než uviděl, jak kolem něj běží Flynn s Kašparem, a zavolal: „Vezměte louče! Jestli mu neublíží ocel, třeba to dokáže oheň!“
Když se sám dostal k ohni, konečně nestvůře uviděl do tváře. Připomínala šílenou opici s tesáky, jež se objevily, když ohrnula pysky. Ty byly černé stejně jako dásně, oči žluté, s černými duhovkami. Uši připomínaly netopýří křídla a tělo vypadalo jako lidské či opičí naražené na kozích nohou.
„Uhni doleva!“ zavolal na Kašpara Flynn.
Kašpar poslechl a Flynn proběhl kolem něj a přistrčil planoucí větev k obludě. Ta couvla, ale neutekla. Po chvíli Kenner ohlásil: „Oheň tomu neublíží. Jenom ho rozčílí.“
Náhle Kašpara něco napadlo. „Zadržte to!“
Odběhl k vozu a vyskočil nahoru. Odhrnul plachtu a mečem vypáčil víko, sáhl dovnitř a popadl černý meč ležící vedle

zbroje. Seskočil na zem a třemi skoky se ocitl mezi Flynnem a Kennerem. Rozmáchl se mečem.
Reakce se dostavila okamžitě. Černá čepel stvoření zasáhla a místo jisker mu udělala pořádný šrám na paži. Obluda zavyla bolestí a couvla, ale Kašpar využil své výhody.
Sekl nejdřív shora, pak nízko, a nestvůra couvala. Každý sek měl za následek zavytí, až se tvor konečně otočil. Kašpar přiskočil, rozpřáhl se a zamířil na krk. Hlava odletěla elegantním obloukem a před Kašparovýma očima se rozplynula jako mlha. Tělo přepadlo dopředu, a než se dotklo země, už se také rozpouštělo. Než si ho mohl Kašpar prohlédnout, bylo pryč. Po zápase nebylo nikde ani stopy.
„Co to bylo?“ zasupěl Kašpar.
„Já myslel, že to budeš vědět ty,“ podotkl Kenner. „Tebe přece napadlo vzít z rakve černý meč.“
Kašpar si uvědomil, že mu meč v ruce vibruje, jako kdyby se držel zábradlí lodi vibrující s každým nárazem na vlnu.
„Nevím, proč jsem to udělal,“ přiznal. „Prostě... mě napadlo skočit si pro ten meč.“
Všichni tři se podívali na mrtvého McGoina.
„Musíme ho pohřbít,“ usoudil Kenner.
Kašpar kývl. „Ale musíme počkat do svítání, abychom našli všechny...“ Myšlenku nedokončil. Všichni tři věděli, že jejich společník je rozházený po širokém okolí a je čeká nechutný úkol posbírat všechny kousky a uložit je do hrobu. Něco takového bude lépe provádět za denního světla.
Vycítili to dřív, než to uviděli. Všichni tři se zároveň otočili a uviděli za sebou stát černou zbroj. Kašpar zvedl meč a Kenner s Flynnem pozvedli louče a couvli.
Zbroj neudělala nic hrozivého, jen pomalu zvedla ruce dlaněmi nahoru a čekala. Když se asi minutu nikdo nepohnul, Kašpar popošel blíž a čekal. Zbroj se nehýbala.
Kašpar pomalu položil meč do čekajících dlaní. Zbroj se okamžitě otočila a vrátila se k vozu, vyskočila nahoru, až se vůz prohnul, lehla si do rakve a znehybněla.
Žádný z trojice mužů se nepohnul.
Po delší době se Kenner odvážil k vozu. Ostatní ho následovali. Zbroj ležela v rakvi přesně stejně, jako když Kašpar vypáčil víko. Znovu všichni jen zírali. Konečně Kašpar natáhl ruku a dotkl se jí, připravený při sebemenším pohybu se okamžitě stáhnout. Na pohmat byla zbroj přesně stejná jako předtím. Muži si vyměnili udivené pohledy, ale všichni mlčeli. Konečně Kašpar vrátil víko na rakev a požádal o kladivo. Kenner mu ho vyndal z bedny na nářadí pod kozlíkem a Kašpar vrátil velké hřeby, které držely víko rakve na místě, a zatloukl je.
„Zítra najdeme kněze,“ prohlásil.
Ostatní kývli. Po zbytek noci žádný z nich nezamhouřil oka.

***

Vůz rachotil ulicemi Shamshy. Do svítání zbývala hodina. Tohle byla první osada, kterou by Kašpar nazval městem. Hradby by jeho olaští ženisté snadno prorazili už po týdenním obléhání, ale i tak by vydržely o týden déle než všechny ostatní, jež tu zatím viděl. Strážím tu říkali prefektové, což Kašparovi připadalo zvláštní, protože tento titul drželi vyšší vojenští důstojníci v Quegu. Kdysi v dávné minulosti to muselo být posádkové město. Starší prefekt vůz zběžně prohlédl a pak jim pohrozil, že je zdrží na podrobnou prohlídku, ale Kašpar ho podplatil.
Tři muži skoro celý den mlčeli. Posbírali větší část McGoina a pochovali ho v díře na louce. Nikdo u rovu nepromluvil, až se ozval Kenner: „Ať ho Lims-Kragma rychle dopraví k lepšímu životu.“
Flynn s Kašparem zabručeli na souhlas, pak sbalili tábor a vyrazili na cestu. Nemohli se s tím srovnat. Obluda a oživlá zbroj bylo něco tak neuvěřitelného, že se o nich nikdo nechtěl bavit. Jako kdyby mluvit o tom znamenalo připustit, že to, co viděli, se opravdu stalo.
Co však Kašparovi dělalo největší starosti, byl pocit, který poznal. Něco na celém tom vraždění a zlu mu bylo povědomé. Ozvěna dřívějšího života, jako kdyby se snažil rozpomenout na píseň, již kdysi slyšel a stěží si ji zapamatoval, ale spojoval si ji s nějakou pozoruhodnou událostí, snad slavností či bálem. Ale v noci to bylo něco neznámého a nepoznatelného, a jeho to, jako muže pokoušejícího se vzpomenout na tu bezejmennou melodii, brzy přestalo bavit. Lepší bude soustředit se na to, co musí udělat teď, než se příliš dlouho věnovat něčemu, co se již stalo. Minulost přece změnit nemohl.
Našli si hostinec s velkou stájí a před odchodem Kašpar ještě prohlédl vůz. Kenner s Flynnem odvlekli truhlici do pokoje. Když skončil u koní, vyhledal hostinského.
Majitel podniku byl úspěšný muž v pokročilých letech s barevným pásem, bílou košilí s nabíranými rukávy a téměř neposkvrněnou zástěrou. Měl pletenou čapku s dlouhou špičkou, která mu spadala přes levé rameno. Všiml si, jak si Kašpar prohlíží jeho červenobíle pruhovanou pokrývku hlavy, a řekl: „Potom mi vlasy nepadají do polívky. Co pro vás můžu udělat?“
„Kdyby se poutník potřeboval zeptat kněze na něco temného, který chrám by byl ten pravý?“
„Záleží na tom,“ poznamenal hostinský, usmál se a upřel na Kašpara vodnaté modré oči.
„Na čem?“
„Jestli chcete vykonat něco temného, nebo jestli chcete zabránit tomu, aby se něco temného přihodilo.“
Kašpar kývl. „To druhé.“
„Ven předními dveřmi a doleva,“ poradil mu hostinský se širokým úsměvem. „Jděte ulicí až na náměstí. Za kašnou leží chrám Geshen-Amata. Tam vám pomůžou.“
„Děkuju.“ Kašpar zaskočil do pokoje a sdělil svým společníkům, co mu řekl hostinský.
„Jděte s Kennerem a já zůstanu tady,“ navrhl Flynn.

„Myslím, že v tomhle hostinci bude naše zlato v bezpečí," podotkl Kašpar.
Flynn se zasmál. „Truhla mi dělá nejmenší starosti." Ukázal hlavou na okno. „Bojím se té věci, kterou máme na krku. A budu se cítit líp, když bude jeden z nás po ruce."
„Tak otevři truhlu," požádal Kašpar. „Neznám moc chrámů, kde ti udělají kouzlo jen na požádání."
Flynn vytáhl z měšce klíč a odemkl zámek.
„Podej mi měšec," nakázal Kašpar Kennerovi, jenž poslechl. Kašpar si mezi podivně tvarovanými mincemi vybral pár měďáků a půl tuctu zlaťáků a zbytek dosypal stříbrem. „Ještě víc a bude to loupež," utrousil.
Kašpar s Kennerem se rozloučili a vyšli z hostince.

***

Stmívalo se a ulice Shamshy byly přeplněné. Šenky ožily smíchem a hudbou a mnoho kupců se snažilo o poslední prodej, než zavřou krám. Ulice byly ověšené fábory a girlandami, jak se obyvatelé připravovali na Letnice, které měly být za týden. Pouliční lampy měly barevné papírové kryty a vydávaly měkké světlo. Veselá scéna byla v ostrém kontrastu s ponurou náladou, v níž se nalézali Kašpar a Kenner. Když se přiblížili k náměstí, viděli, jak kupci zavírají stánky a nakládají káry, aby mohli odjet domů.
Za náměstím stál chrám Geshen-Amata. Byla to velká budova se širokým schodištěm vedoucím ke zdobené mramorové fasádě plné basreliéfů bohů, andělů, démonů a lidí.
Po stranách schodiště stály sochy. Jedna představovala muže se sloní hlavou, druhá muže se lví hlavou. Kašpar si je prohlédl. Naproti jim sešel nějaký mnich. Měl krátké vlasy, prosté hnědé roucho a sandály.
„Přejete si navštívit chrám?" zeptal se zdvořile.
„Hledáme pomoc," řekl mu Kašpar.
„Co pro vás mohou služebníci Geshen-Amata udělat?"
„Potřebujeme mluvit s představeným vašeho chrámu."
Mnich se usmál a Kašpar měl náhle divný pocit, že ho už někdy viděl. Byl to malý, plešatějící mužík a měl zvláštní rysy, jaké jsou k vidění u některých Keshanů - tmavé oči, vysedlé lícní kosti, tmavé vlasy a zlatavou pleť.
„Mistr řádu si vždy rád promluví s lidmi v nouzi. Pojďte, prosím, za mnou."
Oba muži se vydali za mnichem k velkým chrámovým vratům. Na stěnách byly do kamene vytesány basreliéfy a každých pár kroků visela zapálená olejová lampa a jejich světlo vrhalo mihotavé stíny, takže se zdálo, že se basreliéfy pohybují.
Podél stěn byly oltáře nejrůznějších bohů a polobohů a před několika se modlili lidé. Kašpar si uvědomil, že se dívá na obřady, o nichž neví vůbec nic, protože v jeho domovině žádný protějšek Geshen-Amata neměli. Napadlo ho, jestli ten bůh opravdu existuje, a pokud ano, zdali jsou jeho moc a vliv omezeny pouze na tuto zemi.
Dorazili do rozlehlé síně, kde byly další desítky oltářů, ale naproti vstupu byla umístěna socha sedícího hrdiny. Obličej měl stylizovaný, oči, nos a rty byly vyvedené způsobem, jaký by Kašpar nazval zjednodušujícím. Doma i v ostatních severních královstvích měly sochy bohů a bohyň lidské rozměry, jen obrazy ve svatyních u silnice či na domácích oltářících byly menší. Tato socha však měřila dobře třicet stop na výšku. Muž měl prosté roucho, jedno rameno obnažené a ruce zdvižené dlaněmi nahoru, jako by žehnal. Nalevo a napravo seděly asi jako člověk velké postavy, jaké Kašpar s Kennerem viděli vedle vchodu do chrámu, sochy mužů se sloní a lví hlavou.
Před velkou sochou seděl osamělý mnich s vlasy zbělelými stářím. Mladší mnich, který je doprovázel, je požádal, ať počkají. Přistoupil k bělovlasému mnichovi, něco mu pošeptal do ucha a vrátil se k nim. „Mistr Anshu vás hned přijme."
„Děkujeme," řekl Kenner.
„Musím se přiznat, že o vaší víře nic nevím, bratře," poznamenal Kašpar. „Jsem z daleké země. Můžeš mi o ní něco povědět?"
Mnich se usmál a nečekaně vesele pravil: „Kéž by bylo možné tak rychle dosáhnout osvícení, příteli. Pak bychom v této říši neměli moc práce."
Kašpar se pousmál. „Povězte mi, prosím, něco o Geshen-Amatovi," požádal.
„Je to vrchní bůh, jediné pravé božstvo, jehož jsou všichni ostatní pouhým odrazem. On stojí nade všemi."
„Ishap?" zeptal se Kašpar tiše.
„Aha, vy jste opravdu zdaleka. Dárce rovnováhy je jen jedním z aspektů Geshen-Amata. U nohou mu sedí Gerani -" ukázal na sochu se sloní hlavou, „- a Sutapa -" kývl na muže se lví hlavou, „- avatárové, které Geshen-Amat seslal, aby lidstvo poučili o pravé cestě. Není snadná, ale nakonec vede k osvícení."
„A co všechny ty ostatní chrámy?" chtěl vědět Kenner.
„Geshen-Amat poskytuje mnoho způsobů, jak kráčet po pravé cestě. Každý člověk může vzývat nějakého avatara."
Kašpar pochopil. „Amaral!"
Mnich kývl. „Ve starém jazyce, ano."
„V mé zemi to bylo považováno za kacířství a kvůli doktríně vypukla hrozná válka."
„Jste vzdělaný člověk," prohlásil mnich. „Tady je mistr Anshu."
Postarší mnich se přiblížil a uklonil se Kašparovi a Kennerovi. Byl šlachovitý a kůži měl hnědou jako vydělanou kůži, ale oči měl zářivě hnědé. Měl úplně vyholenou hlavu a stejné hnědé roucho a sandály jako mladší mnich. Opětoval jejich pozdrav a řekl: „Můj učedník mi prozradil, že něco potřebujete, bratři. Co pro vás mohu udělat?"
„Získali jsme jistý artefakt, možná relikvii, a myslíme si, že je prokletý."
Starý mnich se obrátil na učedníka. „Přines do mého pokoje čaj." Obrátil se na Kašpara a Kennera. „Pojďte, prosím, za

mnou.“
Odvedl je bočními dveřmi a dlouhou chodbou. „Tady skoro neuslyšíte hluk města.“
„Meditaci prospívá ticho,“ prohodil starý mnich a otevřel jedny dveře. „Pojďte dál.“
Ukázal jim, že si mají sundat boty, a oni poslechli. Místnost byla velká, ale nábytku v ní nebylo moc. Podlahu zakrývala rákosová rohož, na niž se mnich posadil. Po straně stál nízký stolek, který postavil mezi ně. Chvíli nato se objevil mladší mnich s hrnky a čajníkem. Nalil Kennerovi s Kašparem a pak mistrovi Anshu. Když odešel, požádal je starý mnich, ať mu povědí o té prokleté relikvii.
Kenner začal pomalu, vyprávěl od začátku celý příběh o své skupině a jak od místních vesničanů koupili artefakty, které zřejmě pocházely z vyloupené hrobky. Když vyprávěl o příšerné vraždě McGoina, mnich pokýval hlavou. „Je docela dobře možné, že ta věc je prokletá. Žijeme na světě, který obývaly starší rasy, a jejich pohřebiště často chrání temná kouzla. Rád bych tu relikvii viděl.“
„Hned?“
Starý mnich se usmál. „Když ne hned, tak kdy?“ Vstal a bez dalšího slova jim ukázal, ať se oba obují. Vyšel s nimi ven, kde čekal mladší mnich, jemuž řekl: „Doprovodíme tyto pány.“
Mladší mnich se uklonil a zařadil se za svého pána. Rychle přešli náměstí a zamířili k hostinci.
„Dojdu pro Flynna,“ navrhl Kenner a šel dovnitř. Kašpar zatím odvedl mnichy vraty na dvůr. Přistoupili k vozu a starý mnich zaváhal a obrátil se na svého učedníka.
„Okamžitě se vrať do chrámu!“ nařídil mu. „Přiveď mistra Odu a mistra Yongu. Honem!“
Mladý mnich odběhl a mistr Anshu řekl: „I z této vzdálenosti cítím, že na tom voze máte něco, co je... špatné.“
„Špatné?“ podivil se Kašpar. „Jak to myslíte?“
„Neumím popsat, jak to vím, ale ať už to je cokoliv, není to jenom prokletá relikvie nebo artefakt. Je to něco víc.“
„A co?“ zeptal se Kašpar.
„To budu vědět, až to uvidím.“
Připojili se k nim Kenner s Flynnem a Kenner svému společníkovi představil starého mnicha.
„Zřejmě tu máme něco nečekaného,“ poznamenal Kašpar. „Z chrámu přijdou další.“
„Proč?“ užasl Flynn. „Co nečekaného?“
„To budu vědět, teprve až se na to podívám,“ prohlásil mnich a pomalu se blížil k vozu.
Kašpar vyskočil na vůz, vytáhl zpod kozlíku truhlu s nářadím a odhrnul plachtu. Páčidlem zvedl víko rakve.
Starý mnich přistoupil k vozu, ale pořádně neviděl nahoru. Kašpar natáhl ruku a starý mistr mu ji sevřel s překvapivou silou. Kašpar mu pomohl na korbu.
Mnich se obrátil a zadíval se na černou zbroj. Otevřel ústa, ale neřekl nic, jen se zhluboka nadechl, jako by si povzdechl úlevou. Pak vyvrátil oči a zhroutil se. Kašpar ho zachytil a podal ho dolů Kennerovi s Flynnem.
Kenner si k mistru Anshu klekl. „Je naživu.“
Kašpar se obrátil a pohlédl do rakve. Měl dojem, že ve škvíře hledí zahlédl pohyb. Dál už ale nic neviděl.
„Zkuste ho probrat,“ vyhrkl a seskočil na zem.
O chvíli později vstoupili na dvůr tři mniši, a když uviděli Kennera, Kašpara a Flynna kolem bezvládného mnicha, zarazili se. Vůdce trojice byl mohutný muž středního věku s černou hřívou po ramena, v níž se mu skvěl jasně bílý pramen. Šaty měl střižené stejně jako ostatní, jen černé místo hnědých. „Odstupte od mistra Anshu, prosím,“ požádal.
Kašpar a ostatní poslechli a černě oděný mnich udělal krok a začal se zaříkáváním a složitě mával rukama ve vzduchu.
Ostatní mniši sklonili hlavy jako v modlitbě.
Kašpar neslyšel ani neviděl nic neobvyklého, ale najednou se mu zježily chlupy na pažích a krku! Obrátil se k vozu.
Ten obklopovalo pulsující světlo. Koně ve stáji řičeli a plašili se a Kašpar s ostatními couvali. Světlo vzápětí zmizelo a dva hnědě odění mniši spěchali k mistrovi Anshu. Černě oděný mnich kolem nich prošel a vyskočil na vůz. Dlouho si prohlížel rakev a pak vrátil víko na místo. Popadl kladivo a rychle je přibil.
Starý mnich pomalu ožíval. Černý mnich se zastavil před Kašparem a bez úvodu řekl: „Tu věc odsud musíte do zítra odvézt.“
Obrátil se k odchodu.
„Počkejte, prosím!“ vykřikl Kašpar.
Mnich se zastavil.
„Mistr Anshu říkal, že ta zbroj je špatná. Je prokletá?“
„Náš mistr měl pravdu. Věc v rakvi není prokletá, je špatná. Musíte ji odsud co nejrychleji odvézt.“
„Pomůžeš nám?“
„Ne,“ prohlásil mnich. „Jsem Yongu a mám na starosti bezpečí chrámu. Ta věc musí odsud, a čím déle otálíte, tím víc škody napáchá.“
„Kam máme jít?“ zeptal se Flynn.
„Nevím, ale jestli tu zůstanete, ublíží to nevinným lidem,“ prohlásil Yongu.
„Proč ten spěch?“ podivil se Kašpar.
„Protože ta věc v rakvi je stále netrpělivější. Přeje si někde být.“
„Ale kde?“ chtěl vědět Kašpar.
„Poví vám, kam máte jít,“ ozval se slabým hlasem mistr Anshu.
„Jak?“ otázal se Flynn.
„Když půjdete špatným směrem, zemřete. Dokud jste naživu, míříte správným směrem. Teď nás omluvte, ale víc už vám nepomůžeme.“ Udělal dva kroky a pokračoval: „Jednu věc vám ale povím. Vydejte se na západ.“
Mniši odešli.

„Na západ?“ vyhrkl Kašpar.
Kenner zavrtěl hlavou. „Ale my potřebujeme na jih a pak plout na severovýchod.“
Kašpar zavrtěl hlavou. „Očividně ne.“ Vydal se do hostince. „Za rozbřesku odjíždíme, přátelé.“
Kašpar se obrátil a Flynn se ho zeptal: „Kam jdeš?“
„Zkusím najít mapu,“ sdělil mu Kašpar. „Musím vědět, co je na západ odsud.“
Bez dalších poznámek Flynn s Kennerem zašli do hostince a Kašpar se vydal hledat mapu.
Kapitola deset
Cesta na západ

Kašpar se zamračil.
S Kennerem a Flynnem seděl u stolu v šenku hostince U Čtyř požehnání a soustředili se na tři mapy, které Kašpar po odchodu mnichů opatřil.
Než našel prodejce map, Flynn s Kennerem se vrátili do chrámu, aby se pokusili z mnichů vypáčit další informace ohledně toho, co je na zbroji »špatné«, ale vrátili se s nepořízenou. Mniši s nimi odmítli mluvit. Flynn byl přesvědčený, že by ráno nikam jezdit neměli, aby se mniši vrátili a něco jim řekli.
„Rád bych věděl, jak jsou ty mapy spolehlivé,“ zabručel Kašpar.
Podsaditý hostinský přistoupil k jejich stolu se třemi poháry piva. „Plánujete další cestu?“ optal se.
„Pokud se na ně můžeme spolehnout,“ podotkl Kašpar.
Hostinský se jim podíval přes rameno, natáhl ruku a zvedl vrchní mapu. „Tuhle můžete spálit. Poznávám ji. Je to kopie kopie velmi staré a nepřesné mapy.“
„Jak to víš?“ optal se Kenner.
„Býval jsem obchodník - jako vy - než jsem se usadil tady. Dožil jsem se věku, kdy už mě nebavilo nechat se mlátit bandity a utíkat před loupežníky. Ukážu vám, co mám v truhle. Můžu vám ukázat pár dalších věcí.“
Po chvíli se vrátil se starou mapou nakreslenou na kůži. „Tohle jsem koupil od jednoho kupce v Ralapinti, když jsem začínal.
Měl jsem jen jeden vůz, mulu a meč, který jsem vyhrál v kartách, a nějakou veteš na prodej.“
Rozvinul mapu. Na rozdíl od jejich map byl na této zobrazen celý Novindus. Kromě původní kresby tu byly dodatečné poznámky a kresby, o nichž Kašpar usoudil, že je udělal sám hostinský. „Tady,“ ukázal na Shamshu. „Odsud sem jsou všechny tři mapy celkem přesné, ale pak...“
„Potřebujeme na západ,“ vysvětlil mu Kašpar.
„Existují dvě cesty. Můžete se vrátit na sever a po několika dnech narazíte na silnici mířící k západu. Pokud nespěcháte, je to slušná cesta. Propletete se Mořskými horami - je tam spousta průsmyků a hodně lovné zvěře, když chcete cestou lovit.“ Zarazil se s prstem na bradě. „Mně to, myslím, trvalo asi měsíc. To bylo pochopitelně před třiceti lety. Většina lidí by se prostě vydala na jih do Města na Hadí řece a chytila si loď do Maharty.“
„Proč do Maharty?“
Hostinský se bez vyzvání posadil a ukázal na mapu. „Když odsud pojedete přímo na západ, skončíte zhruba uprostřed Velké chrámové tržnice.“ Poškrábal se na bradě. „Jestli budete pokračovat dál na západ, nebude se vám to líbit. Předpokládám, že jste cizinci. Mluvíte dobře, ale takový přízvuk jsem ještě neslyšel. Odkud jste?“
„Ze země za Zeleným mořem,“ řekl mu Kašpar.
„Cha!“ Hostinský plácl rukou do stolu. „Slyšel jsem, že se tu občas objeví kupci ze zámoří. Poslyšte, až dodělám večeře a postarám se o ostatní zákazníky, tak si promluvíme. Jestli jedete na západ, měli byste pár věcí vědět, pokud chcete zůstat naživu.“ Vstal. „Nebezpečí mi nechybí, ale schází mi vzrušení.“
Odešel a nechal je lámat si hlavu nad novými mapami.

***

Když se hostinský vrátil, bylo už pozdě. „Jmenuju se Bek, což je zkráceně Bekamostana.“
„Chápu, proč ti říkají Bek,“ prohlásil Flynn a představil sebe a své společníky.
„Teď mi povězte, co bych měl vědět.“
„Řekli nám, že máme jet na západ,“ pravil Kašpar, „takže to asi znamená Mahartu.“
„»Královna řeky«, tak se jí říkalo,“ vysvětloval Bek. „Kdysi to bylo nejúspěšnější, nejkrásnější, nejúžasnější město... no, říkali jsme na světě, ale to bylo předtím, než jsme se dozvěděli o těch místech za mořem. Každopádně starý rádža, za časů mého dědy, své lidi vedl dobře. Není to největší město - tím je Město na Hadí řece - ale je nejbohatší. Aspoň bývalo.“
„Co se stalo?“
„Smaragdová královna,“ zavrčel Bek. „Nikdo o tom moc nemluví, protože všichni vědí, co se stalo. Rodiče nám o tom vyprávěli.“ Pohladil se po bradě. „Vynořila se někde na sever od Západních plání.“
„Západních plání?“ Kenner se zadíval na mapu.
Bek položil ruku na dvě třetiny mapy Novindu. „Tady jsou Západní pláně,“ a ukázal na obě strany, „a uprostřed leží Říční pláně a na východ -“
„Jsou Východní pláně,“ dokončil Flynn.
„Chytáte se,“ zazubil se Bek. „Kdysi jste mohli cestovat po Hadí řece nebo po Vedře bez větších potíží. Podle dědy tam bylo pár banditů, ale Město na Hadí řece ovládalo většinu území kolem řeky až k Žhnoucím pískům. Vedra je lemovaná

městskými státy, každé má vlastní území, ale kromě občasné pohraniční šarvátky je tam docela klid. Teprve když se vzdálíte od řeky, začnou se věci zhoršovat.“ Ukázal na oblast západně od Maharty. „To je Planina Džamů. Samá tráva. Tam nejezděte.“
„Proč?“
„Ze dvou důvodů. Není tam nic, co by stálo za obchod, a je obydlená pořádně nebezpečnými malými parchanty. Jsou asi stopu vysocí. Nikdo nemluví jejich jazykem a všechny vetřelce zabijí. Obvykle se drží dál od řeky, takže na západním břehu jsou nějaké statky, ale dál než den cesty od ní obvykle skončíte s otrávenými šipkami v těle. Neuvidíte je přicházet. Nikdo vlastně neví, jak vypadají. Pak přijdou Hvězdné pilíře.“
„To je co?“ chtěl vědět Kenner.
Bek ukázal na pohoří. „Ratn'gary. Největší hory v zemi. Asi tři dny cesty od zálivu Ratn'gary. Povídá se, že tam najdete dvě věci: Nekropoli - Město mrtvých bohů, kde čekají všichni bohové, kteří zahynuli ve Válkách Chaosu - a nad ní Hvězdné pilíře - dvě hory tak vysoké, že nikdy nikdo neviděl jejich vrchol. A na jejich vrcholu je Příbytek bohů, kde sídlí živí bohové. To je pochopitelně pověst. Nikdo živý se tam nepokoušel vylézt.“
Tři cestovatelé si vyměnili pohledy. Bek se po chvíli ticha zeptal: „Kam tedy máte namířeno?“
„Řekli nám, že máme jet na západ,“ prohlásil Flynn. „To je všechno.“
„Kdo vám to řekl?“
„Ti mniši, za kterými jsi nás včera poslal,“ odvětil Kašpar.
Bek si pohladil bradu. „Mně se zdá, že takové rady by člověk neměl ignorovat. Chci říct, že jste potřebovali radu a dostali jste ji, ale měla by být trochu určitější, než jen »jeďte na západ«, nemyslíte?“
Kašpara napadlo, že Bekovi poví o nákladu na voze, ale usoudil, že starý hostinský o tom těžko bude vědět víc. Vstal.
„Za úsvitu odjíždíme. Vyložíme náklad a do Města na Hadí řece pojedeme lodí - je to zřejmě lepší, než trmácet se přes hory na voze.“
„Když do toho zahrnete i nakládání a vykládání, čekání na loď a tak, trvá to zhruba stejně dlouho,“ podotkl Bek,“ ale nakonec budete mít lepší šanci dostat se tam živí.“
„Ta klanová válka už skončila?“ zeptal se Kenner.
„O klanech tam dole se nikdy nedá říct nic určitého, ale prozatím je asi konec krveprolévání, aspoň podle toho, co jsem slyšel. Hlavně musíte podplatit správné lidi, až půjdete z jedné oblasti do druhé. Radím vám, abyste se hned po vystoupení z lodi vydali na první velkou třídu. Nevzpomínám si, jak se jmenuje, ale neminete ji. Je tam asi deset malých uliček a pak velká ulice vedoucí od severu k jihu. Jděte po ní, protože tam budou všichni. Dovede vás na severní tržní náměstí, kde jsou všechny dobré hostince. Když odbočíte doprava, dostanete se do oblasti patřící orlímu klanu. Ovládají všechno kolem řeky až k přístavu. Stačí podplatit jednoho, dva strážné a nebudou vám dělat potíže. Najděte si v přístavu hostinec a tam počkejte na loď do Maharty. Neměli byste čekat déle než dva dny, protože většina námořních lodí z Města se zastavuje v Mahartě, než pokračuje podél pobřeží do Chatisthanu a Isparu.“
„Díky, moc jsi nám pomohl.“ Kašpar mu vracel mapu.
„Nechte si ji,“ usmál se Bek. „Mně už teď není k ničemu. Dcera se vdala za mlynáře v Rolondě - je to milý kluk, ale jeho rodiče za moc nestojí - a syn je v rádžově vojsku, takže kupeckou mapu hned tak potřebovat nebudu.“
„Děkujeme ti mockrát,“ ozval se znovu Kašpar.
Když se Kenner s Flynnem vydali do pokoje, Kašpar ještě promluvil: „Ještě poslední otázka. Říkal jsi, že když pojedeme přímo na západ odsud, skončíme na...“
„Velké chrámové tržnici,“ dokončil za něj Bek. „To je pravda.“
„Je to důležité?“
Hostinský chvíli přemýšlel. „Možná. Před sto lety byla Maharta obchodním centrem celého kontinentu. Veškerý obchod probíhal po řece - ze všech pobřežních měst po Hadí řece až do vzdáleného Sulthu - procházel tamtudy. Předkové starého rádži proto vybudovali velké náměstí, aby měli kupci a poutníci místo pro své chrámy. Musí jich být aspoň stovka. Jestli mniši řekli, že máte jet na západ, možná by se hodilo poohlédnout se tam po tom, co hledáte. Slyšel jsem, že existují sekty tak malé, že mají na celém světě jen dva chrámy, jeden doma a druhý v Mahartě!“ Zasmál se. „I když město už není, co bývalo, pořád stojí za návštěvu.“
Kašpar mu znovu poděkoval, vstal a svinul mapu. „A taky děkuju za tohle.“
„To nic. Uvidíme se ráno.“
Kašpar pomalu stoupal po schodech. Od přírody byl rozhodný muž a nejistotu nenáviděl. Nyní se ocitl ve výjimečné situaci. Věděl, že musí dokončit ten obchod s Kennerem a Flynnem, než bude moci pomýšlet na návrat domů, ale vadilo mu, že neví, co dělá. Dokonce si ani nebyl jistý tím, kam pojede. Otevřel dveře a vstoupil do pokoje.

***

Rakev visela v síti a pomalu se snášela do podpalubí. Kenner s Flynnem odnesli na palubu truhlici a Kašpar prodal vůz a koně. Nepotřebovali další zlato - v truhle měli dost, aby si mohli pohodlně žít až do smrti - ale Kašpar byl odhodlaný hrát kupce až do konce, aby nevyvolával podezření.
Bekova rada byla rozumná. Na rohu, kde jim Bek řekl, odbočili na jih a pouze dvakrát je zastavili válečníci se znakem orlího klanu na tabardech. Úplatky se tady ani nemaskovaly, byl to prostě poplatek za to, že smějí obchodovat. Druhý strážný jim dokonce dal propustku, dřevěnou minci s orlem, a řekl jim, ať ji ukážou každému strážnému, který by je zastavil. Kašpar si postěžoval, že jim první strážný nic takového nedal. Muž se zasmál a poznamenal, že mu očividně nedali dost vysoký úplatek.
Kašpar přešel po lávce a vydal se za Kennerem a Flynnem do jejich malé kajuty. Stěží se sem vešly čtyři palandy, vždy

dvě nad sebou. Truhlu položili na spodní palandu a Kašpar se usadil na vedlejší.
„Přemýšlel jsem," oznámil jim.
„O čem?" optal se Flynn.
„O tom, co říkal ten starý mnich, že když se rozhodneme špatně, zemřeme."
Kenner si vylezl nahoru a lehl si. „To je dost drsný způsob, jak nám něco sdělit. Tři špatné tahy a ta věc v podpalubí zůstane někde trčet."
„Určitě si najde někoho, kdo ji vezme s sebou," upozornil Flynn.
„V každém případě," pokračoval Kašpar," jsem přemýšlel i o něčem, co řekl Bek, jak několik dní na sever od města vede cesta do Maharty. Museli jsme ji minout. McGoin možná zemřel, protože jsme se po ní nevydali."
Kenner ležel na boku, hlavu podepřenou. „Nevím. Občas si myslím, že kdybychom v tom nebyli až po uši, byli bychom mnohem vyděšenější."
Flynn si taky vylezl na palandu. „Na tom není nic zvláštního. Ty jsi býval voják. Kašpare, viď?"
„Ano."
„Dřív nebo později si na krev zvykneš, že?"
Kašpar chvíli mlčel, než odpověděl: „Ano, stane se... samozřejmostí."
„To je ono," pokračoval Flynn. „Prostě jsme si na to šílenství zvykli."
Kašpar si lehl, hodlal počkat na oběd. Přemýšlel nad tím, co Flynn říkal, a usoudil, že měl pravdu: člověk si na šílenství zvykne, když v něm žije dost dlouho.
Pak ho ale napadlo něco znepokojivého: on žil v šílenství dávno předtím, než přišel sem a potkal tyto muže.
Kapitola jedenáct
Maharta

Z paluby se ozvalo volání.
Kašpar mávl na své společníky, ať vstanou. „Jsme tu uvázaní. Než tohle dostaneme na palubu, lávka bude vytažená a já půjdu najmout vůz."
„Kup nějaký, jestli budeš muset," poradil mu Flynn. Už vyndal z truhly nějaké zlato a podal Kašparovi plný měšec.
Kašpar si ho zastrčil pod halenu.
Flynn s Kennerem odešli jako první a táhli s sebou truhlu. Kašpar se naposledy rozhlédl po kajutě pro případ, že by tu něco zapomněli. Zavřel dveře a vyšel na palubu. Tam si okamžitě všiml dvou věcí: scházel obvyklý přístavní ruch. Během svého života se plavil do mnoha přístavů, takže věděl, co má čekat, a tlumené hlasy podtrhující jinak naprosté ticho nebyly normální. Druhou zvláštností bylo, že jediné, co se na palubě dělo, byla překládka rakve.
Kašpar se chvíli rozhlížel kolem sebe. Kenner s Flynnem položili truhlu a Kenner ukazoval k zábradlí. Kašpar se tam podíval a zahlédl dvě stě ozbrojených mužů vyklízejících celé přístaviště. U vytahované lávky stála delegace duchovních z chrámu, který Kašpar neznal. Za nimi stáli důstojníci místní rádžovy posádky a za nimi byl vidět povoz se dvěma tahouny v zápřahu. Vůz byl prázdný a Kašpar se díval, jak ho rychle přivážejí k místu, kde měla skončit rakev. Napravo čekal zdobený kočár.
„Myslím, že hledat vůz už nemusíš," poznamenal Flynn. „Zřejmě nás očekávali."
Ve chvíli, kdy lávka dopadla na nábřeží, vyběhli na palubu ozbrojení strážní. Měli světle modrou livrej se zlatými a bílými lemy a ocelové přilby vyleštěné jako stříbro. Jeden voják přiskočil ke Kašparovi a jeho společníkům a řekl: „Vy jste ti cizinci, kteří doprovázejí náklad?" Ukázal na zavěšenou rakev.
„Ano," sdělil mu Kašpar.
„Pojďte s námi." Voják se beze slova obrátil a dva strážní popadli truhlu u Flynnových nohou. Další dva trojici poutníků pobídli k většímu spěchu.
Kašparovi se trochu ulevilo, že jim nesebrali zbraně. Ne že by si dělal iluze o tom, že sám přemůže dvě stě nejlepších mužů rádži z Maharty, ale aspoň nebyl obyčejný vězeň... zatím. Věděl, že mezi ozbrojenou stráží a eskortou je jen malý rozdíl, jenž avšak občas odděloval poctěné od odsouzených.
Když sestoupil na nábřeží, vyšel mu vstříc vznešeně oděný muž. Měl karmínové roucho se zlatými šňůrami podšité hermelínem a na hlavě mu seděl kuželovitý červený klobouk zdobený zlatem. Zvedl ruku a k vozu, na nějž položili rakev, přistoupil tucet kněží. „Jsem volený otec Vagasha z Kalkinova chrámu. Pojďte, prosím, se mnou a promluvíme si."
„Oceňuju snahu, aby to vypadalo, že máme na vybranou," podotkl Kašpar.
Starý duchovní se usmál. „Pochopitelně nemáte, ale je hezké chovat se civilizovaně, nemyslíte?"
Odvedl je k čekajícímu kočáru a dva lokajové mu otevřeli dvířka. Když se všichni usadili, kočár se rozjel.
Kašpar se podíval z okna. „Tohle přijetí zřejmě pořádně narušilo obchody, otče. A taky bylo nečekané." Zadíval se na starého preláta. „Předpokládám, že vás bratr Anshu upozornil na náš příjezd."
„Správně. Sdělil to svému řádu, který zase vyhledal mě. Bratři Geshen-Amata jsou spíš na meditace, oddávají se esoterickým a mystickým úvahám. Ačkoliv jsou v otázkách spirituality vysoce ceněni, některé věci je lépe nechat na nižších řádech. Jak jsem slyšel, jste cizinci."
„Ano," ozval se Flynn. „Ze země za mořem."
„Ostrovního království," doplnil volený otec Vagasha. „Víme o něm. Věděli jsme o něm ještě před příchodem Smaragdové královny. Stejně jako o Keshi a lidech přebývajících v jiných koutech světa. Obchod mezi našimi polokoulemi je vzácný, ne však neslýchaný. Naše náboženství nemá ve vašich končinách vyznavače. Zřejmě byste nás považovali za vojenský řád, protože mnoho našich bratří a otců sloužilo ve vojsku, než přešlo na víru, a ostatní sloužili

ve zbrani od chvíle, kdy vstoupili do řádu. Navíc jsme bratrstvo učenců a historiků. Získávání vědomostí je jedna z cest vedoucích k osvícení, takže bylo logické, nechat prozkoumání té...“
„Relikvie?“ navrhl Kašpar.
„To je prozatím vhodné slovo. Tedy nechat prozkoumání té relikvie na nás. Co kdybyste mi pověděli, hezky od začátku, co o ní víte, než dojedeme do chrámu?“
Kašpar se podíval na Flynna, jenž se zase podíval na Kennera. Kenner naznačil, že by příběh měl vyprávět Flynn. Flynn začal.
„Přede dvěma lety jsme se shromáždili v Krondoru. Bylo nás celkem třicet obchodníků a vytvořili jsme konsorcium.
Kašpar se opřel. Už všechno slyšel, a tak Flynnův hlas přestal vnímat a prohlížel si Mahartu. Město mu připomínalo domov nejvíc ze všech míst, která dosud navštívil. Tady na jihu byly teploty a počasí mírnější. Budovy u přístavu byly postavené z cihel a malty, a nebyly o nic méně odolné, jen chladnější, než ty, s nimiž se setkal na severu. Ulice byly dlážděné a vánek od moře odnášel městské pachy.
Trh, kam vjeli, vypadal blahobytně, všude kolem byli dobře živení, zaměstnaní lidé. Pouliční děti, které se hnaly za kočárem, a nakupující ženy by dokonale zapadly i do ulic Opardumu. Kašparovi se stýskalo po domově jako ve vyhnanství ještě nikdy. Na další široké třídě Flynn řekl: „...a tehdy jsme našli Kašpara.“
„Ty s nimi tedy nejsi od samého začátku?“ ujišťoval se volený otec.
„Ne,“ přiznal Kašpar. „Byl jsem v této zemi teprve pár měsíců, než jsem se setkal s Flynnem a ostatními. Pouhou náhodou jsem se ocitl na trhu v den, kdy hledali čtvrtého, který by jim pomohl dopravit... relikvii do Města na Hadí řece.“
„Tebe tedy onen předmět do té doby nezajímal?“
„Jen jsem se snažil co nejrychleji dostat domů. Nepřišel jsem sem z vlastní vůle.“
„Ale?“ Starý prelát se předklonil. „Jak se člověk dostane na druhý konec světa, pokud to není z vlastní vůle? Určitě ne jako zajatec?“
„Ne v běžném slova smyslu, otče. Nebyl jsem v řetězech v podpalubí, jestli se ptáš na tohle.“ Povzdechl si. „Do vyhnanství mě poslal jeden velmi mocný mág, kterého jsem rozzlobil, a abych řekl pravdu, byl vlastně velmi milosrdný, protože být to obráceně, já bych ho byl určitě zabil.“
„Přinejmenším bys měl ocenit mírnost tvého nepřítele.“
„Můj otec říkával: »Den, kdy člověk dýchá je dobrý den.“
„To, jak jsi rozzlobil onoho mága, by byl určitě zajímavý příběh,“ poznamenal starý kněz, „ale nechme si ho na později pokud okolnosti dovolí - a věnujme se tomu, jak ses připojil k této nešťastné výpravě.“
Kašpar se ujal vyprávění od chvíle, kdy se setkal s Flynnem, McGoinem a Kennerem, zdůraznil nejvýznačnější body cesty a občas přidal nějakou podrobnost. Když se dostal k popisu stvoření, jež zabilo McGoina, položil kněz několik upřesňujících otázek, a když byl spokojen s Kašparovými odpověďmi, pokynul mu, ať pokračuje.
„Už toho moc není.“ Kašpar pokrčil rameny. „Dva dny nato jsme v Shamshe nastoupili na loď do Města na Hadí řece. Přihodilo se pouze to, že jsme se setkali s bratrem Anshu, a jsem si jistý, že ti z chrámu podali podrobnou zprávu. Ve Městě na Hadí řece jsme strávili tři dny, než jsme se dostali na loď, která nás dopravila sem.“
„A teď jste tady,“ dokončil volený otec. Kočár zpomalil. „A my jsme na místě,“ dodal.
Kašpar vyhlédl z okénka a viděl, že jsou na velkém náměstí obklopeném ze všech stran chrámy. Chrám, před nímž zastavili, zdaleka nebyl nejkřiklavější, ale také ne nejprostší. Vystoupili z kočáru.
„Máme pro vás připravené ubytování, pánové,“ oznámil jim prelát. „Na rádžův rozkaz a naši žádost tu budete hosty, dokud se nerozhodne, co s vámi a s vaším podivným nákladem.“
„A jak dlouho to potrvá?“ otázal se Kašpar.
„Tak dlouho, jak bude zapotřebí,“ odtušil stařec.
Kašpar se podíval na Flynna a Kennera. Oba pokrčili rameny. Kašpar už nic neřekl a vydal se k chrámu.

***

Kalkinův chrám se nepodobal žádnému chrámu, jaký kdy Kašpar navštívil. Místo ticha či tlumených modliteb věřících nebo zpěvu hymnů v hlavním sále zvučely hlasy. Mladí muži postávali ve skupinkách, často kolem staršího kněze, občas bez něj, občas staršího kněze pozorně poslouchali, občas hlasitě debatovali. Další bratři pobíhali sem a tam, nikde však nebyla vidět tichá oddanost, jakou Kašpar znal z ostatních chrámů.
„Občas je tu trochu hluk. Půjdeme do mých pokojů, než budou připraveny ty vaše,“ prohlásil volený otec.
Odvedl trojici na chodbu, otevřel dveře a pokynul jim, ať vstoupí. V pokoji k němu přistoupil sluha a odebral mu klobouk a těžké roucho. Pod ním měl otec Vagasha stejný prostý hábit z doma tkaného sukna, jaký Kašpar viděl na ostatních knězích.
Pokoje byly jednoduše zařízené, ale na policích kolem stěn byla spousta knih, svazků, svitků a pergamenů. Jinak tu byl jen psací stůl a pět židlí. Na otcovu výzvu se trojice posadila. Prelát objednal občerstvení a také usedl.
„Váš chrám se nepodobá žádnému z chrámů, co jsem kdy navštívil,“ poznamenal Kašpar. „Vypadá spíš jako škola, otče.“
„Protože to svým způsobem škola je,“ odtušil Vagasha. „Nazýváme ho univerzita, což znamená -“
„Celek,“ skočil mu do řeči Kašpar. „Universitas Apprehendere?“
„Videre,“ opravil ho starý kněz. „Dokonalé porozumění je věcí bohů. My se pouze pokoušíme pochopit věci, které je nám dovoleno vidět.“
Kenner s Flynnem se tvářili poněkud rozpačitě a otec Vagasha jim objasnil: „Váš přítel mluví velmi starým jazykem.“

„Starou quegštinou, a jenom trochu. Učitelé mi vnutili klasiku z několika národů.“
„Učitelé?“ podivil se Kenner. „Neříkal jsi, že jsi byl voják a lovec?“
„To jsem byl, mezi jiným.“
Dorazil sluha s podnosem, na němž byly koláčky a čaj. „Omlouvám se, že vám nemohu nabídnout nic silnějšího, ale náš řád abstinuje. Čaj je však velmi dobrý.“
Sluha nalil čaj a odešel. „Co s vámi?“ povzdechl si kněz.
„Nechte nás jít,“ poradil mu Flynn. „Jsme přesvědčení, že pokud neuděláme, co ta věc chce, zabije nás.“
„Podle toho, jak dopadl váš nedávno zesnulý přítel, se zdá, že vám ve skutečnosti život zachránila.“
Kašpar kývl. „Jenom hádáme.“
„Překvapuje mě, že jste tak klidní,“ poznamenal kněz. „Kdyby mě nutila nějaká temná síla dělat věci, jimž nerozumím, asi bych byl bez sebe strachy.“
Flynn si vyměnil pohled s Kennerem, a ten řekl: „Po nějaké době... si na to prostě zvykneš. Totiž když se ty divné věci začaly dít, hodně jsme probírali, co bychom měli udělat. Někteří chtěli tu věc nechat v jeskyni a vzít si zbytek zlata, ale... prostě to nešlo. Nechtěla nás pustit.“
„Vlastně jsme neměli na vybranou,“ dodal Flynn.
„Proto jsme vyhledali bratra Anshu,“ vysvětloval Kašpar. „Věděl jsem, že něco není v pořádku a že bych se měl kvůli tomu zlobit. Nejsem člověk, který je zvyklý dělat, co se mu řekne. Asi by se dalo říct, že mi dělalo starosti, že mi nic nedělá starosti.“
„Když jsi byl u vojska, muselo to pro tebe být těžké,“ utrousil Flynn ve snaze hovor odlehčit.
Kašpar se usmál. „Občas.“
„Máte na sobě... geasu,“ poznamenal kněz.
„To slovo neznám,“ přiznal Flynn.
„Já taky ne,“ dodával Kašpar.
„Je to magické puzení. Kouzlo, které vyžaduje, abyste splnili nějaký úkol, než se ho zbavíte,“ objasňoval otec Vagasha. „Je to jeden z důvodů, proč se vašim společníkům přihodily ty hrozné věci, ale vás to nechalo v poměrném klidu.“
Kenner se zavrtěl na židli. „Myslel jsem, že jsem prostě...“
„Otrlý?“ poradil mu Kašpar.
„Ano. Když zemřel první člen naší skupiny, necítil jsem nic.“
„Ani jsi nemohl, jinak bys neplnil tuto geasu,“ prohlásil starý kněz. „Bratři zkoumají vaši relikvii, a až skončí, uděláme, co bude v naší moci, abychom vám pomohli se osvobodit.“
„Takže je zlá?“ zeptal se Flynn, jako by si stále nebyl jistý.
„Občas není jasné, co je dobro a co zlo. Víc vám povím, až relikvii prozkoumáme. Teď byste si měli odpočinout. Povečeříte s bratry. Nejíme si příliš přepychově, ale jídlo je výživné. Zítra si promluvíme.“
Vstal a oni ho napodobili. Jako kdyby sluha věděl, co bude volený otec potřebovat, objevil se, aby doprovodil hosty do pokojů. Starý kněz ještě řekl: „Večer pro vás pošleme.“
Flynn se vydal za sluhou a přes rameno prohodil: „Přijet sem byl zřejmě dobrý nápad.“
Kašpar kývl. „Pokud nás to ovšem všechny nezabije.“
Pak už nikdo nepromluvil.

***

Povečeřeli s otcem Vagashou, ale mluvili s ním až po týdnu. Za tu dobu je mniši nechali na pokoji. Kenner s Flynnem se drželi v pokojích, spali, hráli karty nebo jedli. Kašpar se potuloval síní, sedal v koutku a poslouchal rozmluvy učitelů a studentů. Většina věcí, jež slyšel, byla přehnaně intelektuálská a předvídatelná, idealizovaný pohled na život a na to, jak by měl svět fungovat, ale i dosud nepříliš vzdělaní žáci se uměli vyjadřovat.
Na druhý den se Kašpar v síni zastavil, aby si poslechl zvláště složitou debatu, během níž kněz dohlížející na vzdělání mladých mužů kladl otázky, aniž by na ně odpovídal, a dovoloval studentům všechno důkladně probrat a dojít k vlastním závěrům.
Během poslouchání Kašpar vycítil příslib věcí příštích, občasný záblesk když už ne originální myšlenky, tedy alespoň preciznosti. Někteří z těchto mladých mužů dospějí ve velké myslitele, a dokonce i ti nejhloupější mezi nimi budou mít ze svého pobytu tady dlouhodobý prospěch.
Kašpar se málem rozčílil. Tohle za něco stojí! pomyslel si. Tímto směrem by se mělo lidské usilování ubírat, pochopit svět kolem nás, ne ho jenom dobývat! Zarazil se, překvapila ho naléhavost vlastních pocitů, netušil, odkud se vzaly. Něco takového se mu nelíbilo. Proč se najednou tak rozčílil? Jako kdyby celý dosavadní život prožil v temnotě a najednou mu ukázali, že existuje světlo a všechny krásy a divy světa, po nichž vždycky stačilo natáhnout ruku, jen kdyby o tom věděl! Kdo ho držel v temnotě? Kašpar nikdy nebyl sebezpytující typ a tento objev mu dělal velké starosti.
Probral se ze zamyšlení a začal zase věnovat pozornost okolí. Jak byl rozrušený, vyšel ze síně a vrátil se do pokoje. Tu noc ho střízlivého udržel pouze přísný zákaz požívání alkoholických nápojů v chrámu.

***

Po zbytek týdne se Kašpar nechával bavit mladými muži, ale vyhýbal se otázkám, které u něj vyvolaly takový zmatek. Koncem týdne si je zavolal volený otec do svých pokojů.

Když vstoupili, starý kněz jim ukázal na židle. „Prosím, posaďte se. Vím, že jste zvědaví na výsledek. Konečně víme, co by se mělo udělat.“
Nikdo nepromluvil. Do pokoje vstoupili další tři klerikové. Starý prelát je představil. „Toto je otec Jaliel, otec Gashan a otec Ramal.“ Všichni tři měli stejná roucha jako ostatní členové řádu, odlišovala se jen malou broží na límci, jakou nosili učitelé ve velkém sále. První muž byl starý, druzí dva asi v Kašparově věku, tedy něco po čtyřicítce.
„Otec Jaliel je náš odborník na starověké artefakty a relikvie,“ vysvětloval Vagasha. „Otec Gashan je náš teolog a je zodpovědný za výklad objevů vzhledem k našim doktrínám a přesvědčení. Otec Ramal je náš historik.“ Pokynul jim, ať přistoupí blíž. „Otče Gashane, začni, prosím. Vysvětli našim přátelům, jak nahlížíme na vědomosti.“
„Kdybych začal být příliš esoterický,“ poznamenal otec Gashan, „klidně mě požádejte o upřesnění.“ Prohlédl si trojici poutníků a začal: „Považujeme vědomosti za nedokonalé pochopení věci. Nové informace vždycky představují výzvu, neboť musíme znovu prozkoumat svou víru a názor na vesmír. Rozdělujeme vědomosti do tří kategorií: dokonalé, jisté a chybné či nedokonalé.
Dokonalé vědomosti jsou záležitostí bohů a dokonce i jejich chápání je omezené. Pouze pravý bůh, uctívaný jako Ashen-Genet, jim rozumí dokonale. Ostatní bohové jsou buď jeho aspekty, nebo avatary, a jejich dokonalé vědomosti jsou omezené na oblast každému z nich přidělenou. Náš pán Kalkin je učitel, ale i on dokonale zná pouze učení, ne však to, co se učí.
Jisté vědomosti jsou ty, o nichž si myslíme, že jsou přesným odrazem přírody, života a vesmíru. Mohou být buď správné, nebo mylné. Když objevíme nový fakt, neodmítneme ho, jako kdyby neodpovídal existující doktríně, nýbrž znovu přezkoumáme doktrínu, abychom zjistili, zda v ní není chyba. Chybné vědomosti jsou ty, o nichž se ví, že jsou nedokonalé, že jim schází něco, co by pokračovalo k jistým vědomostem. Jak si umíte představit, velká většina toho, co víme, jsou chybné vědomosti, a dokonce i naše jisté vědomosti jsou podezřelé.“
„Chceš říct,“ upřesňoval si Kašpar, „že si nikdy nemůžeme být jistí tím, co víme, protože nejsme bohové?“
Kněz se usmál. „V podstatě to je zjednodušená odpověď, ale prozatím postačí.“ Na chvíli se odmlčel. „Vědomosti také mohou mít další aspekt dobrého, nebo zlého.“
Kašpar potlačil svou netrpělivost. Začínal si připadat jako kluk při výuce.
„Většina vědomostí není ani zlá, ani dobrá. Vědět, jak zapálit oheň, neurčuje, jestli uvaříte jídlo pro hladové, nebo někomu zapálíte střechu nad hlavou. Ale některé vědomosti, jež lidstvo očividně nemůže pochopit, mohou být považovány za dobré, nebo zlé.“ Obrátil se k druhým dvěma kněžím a ti kývli. „Nebudu to rozvádět, prostě mi věřte, že ve vesmíru existují vědomosti, mající schopnost vás proměnit, uvést vás do stavu věčné milosti, nebo vás odsoudit k věčnému utrpení jen proto, že jste je získali.“
Kašpar a jeho společníci začali dávat lepší pozor, protože jim neušlo, kam kněz míří. Kašpar se zeptal: „Chceš říct, že stačí získat vědomosti o té... věci, kterou vlastníme, a mohlo by to znamenat, že to bude mít... jisté důsledky?“
„Možná,“ odtušil otec Gashan a obrátil se na otce Ramala, jenž přikývl.
„Historie nás učí, že než člověk přišel do Midkemie, obývaly tento svět jiné rasy,“ ujal se slova Ramal. „Elfové jsou jedním z druhů, o nichž je známo, že přišli před člověkem. Někteří z této dlouhověké rasy přebývají na severu, i když pomalu ustupují. Vydrží ještě celé věky, než konečně podlehnou své smrtelnosti. Draci tu také byli před naší rasou a jejich pánové také.“
„Dračí vládci,“ poznamenal Flynn a podíval se na ostatní. „Říkal jsem vám to.“
„Ano, tak to stojí ve starověkých textech,“ pokračoval Ramal, „ale o těchto bytostech víme velmi málo. Elfové o nich nemluví a panuje přesvědčení, že Války Chaosu jich přežila jen hrstka. Někde možná existují ti, kdož mají víc vědomostí než my, ale my o nich nic nevíme.“
„Chtěli jsme tu relikvii odvézt do Hvězdna,“ podotkl Flynn,“ na magickou akademii. Třeba -“
Otec Vagasha zvedl ruku. „O té... organizaci něco víme. Naše chrámy dlouho mágy podezíraly. Mnozí si zahrávají s vědomostmi a mocí bez toho, aby znali celý kontext. Mágové se pokoušeli využít vědomosti, což je očividně zlý záměr - nekromancie či rozmluvy s temnými duchy - ke svému osobnímu prospěchu. Dokonce i skupina, jako je akademie ve Hvězdně, která se pyšní tím, že slouží vědomostem, ukázala, že je příliš nebezpečná, aby jí bylo možné svěřit věc, jakou vlastníte.“ Podíval se na otce Jaliela, jenž popošel blíž.
„Ozbrojený artefakt nemá na našem světě místo. Pochází odjinud.“
Kašpar se nadechl. Tohle nečekal. „Není to relikvie Dračích vládců?“
„Ne, dokonce to ani nepochází z Midkemie.“
„Je tsuranská?“ otázal se Flynn.
„Ne,“ odpověděl Jaliel. „Během Trhlinové války se k našim břehům žádní Tsurani nedostali. O válce jsme se dozvěděli až o mnoho let později.“
„Tak co to je?“ zeptal se Flynn.
„Nevíme to přesně,“ prohlásil Jaliel. „Vyloučili jsme mnoho možností, což je dobré, ale obávám se, že jsme vyčerpali naši moudrost a vědomosti.“
„Takže i přes vaši nedůvěru budeme stejně muset do Hvězdna poradit se s mágy,“ zabručel Kašpar.
„Je tu další možnost. Máme pocit, že nám náš dobrý bratr Anshu mohl ukázat směr. Třebaže je náš řád uznávaný pro své učení a moudrost, jiné, jako vyznavači Geshen-Amata, mívají občasné záblesky moudrosti či zakoušejí intuitivní skoky, jež nedokážeme zopakovat. Možná tu je odpověď a leží na západě.“
Kašpar se narovnal, vzpomněl si, co mu Bek vyprávěl, když mu ukazoval mapu. „Příbytek bohů?“
Klerikové se po sobě podívali a volený otec Vagasha řekl: „Vy víte o Příbytku?“
„Jeden hostinský v Shamshe nám dal mapu. Máme ji v pokoji. Ukazuje místo v horách na západě. Víc toho ale už nevíme.“

Vagasha se podíval na Ramala. „V pohoří Ratn'gary prý existuje mnoho úžasných věcí. Většina z nich není určena očím smrtelníků. Pod nejvyššími horami - Hvězdnými pilíři - stojí Město mrtvých bohů. Ti, kteří postavili chrámy, už vymizeli, ale jejich díla přetrvávají. Povídá se, že na vrcholcích těch hor sídlí živí bohové nebo jejich avatarové a jen nejnadanější z lidí je mohou zahlédnout. Ale pod vrcholem, nad Nekropolí, stojí bašta. V ní přebývají strážci.“
„Strážci brány,“ upřesnil Vagasha. „Lidé patřící k sektě, jež se téměř nestýká s ostatními lidmi, dokonce ani s našimi chrámy, ale prý to jsou ochránci božských způsobů. Také se povídá, že pokud potřebný člověk najde cestu ke strážcům a je-li shledáno, že je toho hoden, má dovoleno podat k bohům žádost.“
„A to je pravda?“ podivil se Kenner.
Volený otec Vagasha se lítostivě usmál. „Jisté vědomosti nám v tomto případě scházejí.“
Kašpar se nad tou slovní hříčkou zasmál. „Ale myslíš si, že bychom tam měli jet.“
„Vy tam musíte jet, jinak riskujete, že dopadnete stejně jako vašich osmadvacet předchůdců. Ale můžeme jen hádat, co tam najdete.“ Pokynul sluhovi. „Měla by na vás čekat loď a dopravit vás k horám pod Nekropolí. Víc pro vás udělat nemůžeme. Jakmile se dostanete na stezku do hor, musíte pokračovat sami. Teď se můžete vrátit do svých pokojů a počkat na večeři.“
Když byli poutníci zpátky ve svých pokojích, Kenner řekl: „Nelíbí se mi to. Podle mě bychom měli jet do Hvězdna.“
„Ty se nebojíš o zlato?“ podivil se Flynn. „Chci, abychom se zbavili té kletby nebo geasy nebo co to je! Chci, aby můj život patřil jenom mně.“
Kenner přitakal. Byl očividně rozrušený, ale nějak nedokázal promluvit.
Kašpar si povzdechl. „Vaše životy vám nepatří od chvíle, kdy jste našli tu zatracenou věc, a o mně platí totéž, co jsem potkal vás. Musíme prostě dokončit tuto... cestu, lepší výraz neznám, ať to dopadne jakkoliv.“
Nikdo nepotřeboval říkat, jakou mají jinou možnost. Musí splnit tento tajemný úkol, nebo zemřou.
Kapitola dvanáct
Ratn'gary

Loď se propadla do vln.
Kašpar, Kenner a Flynn stáli u zábradlí, pláště přitažené k tělu, a dívali se, jak loď obeplouvá mys Mataba a míří proti větru do poměrného bezpečí Ratn'garského zálivu. Ačkoliv bylo léto, byli dost daleko na jihu, aby se během bouřky ochladilo. Přímo na sever od nich, vysoko na mysu, rostly stromy Velkého jižního lesa, tmavé a odpudivé, vládci útesů. Z Maharty vypluli před třemi a půl týdny na lodi, již jim opatřil Kalkinův chrám, a blížili se k cíli, k zálivu Ratn'gary pod jižním okrajem pohoří Ratn'gary.
Od vyplutí z Maharty byli všichni tři poutníci vážní, cítili se bezmocní tváří v tvář tomu, co zjistili o gease ovládající jejich životy. Kenner byl zamlklý, Flynn zase hledal řešení, které ještě nikoho nenapadlo. Většina jeho rozhovorů s ostatními se týkala věcí, o nichž si myslel, že je mohli přehlédnout, a pokaždé, když nic neodhalil, upadl na celé hodiny do zachmuřeného ticha. Kašpar byl prostě rozzlobený.
Celý život Kašpar, dědic olaského trůnu a posléze olaský vévoda, nemusel nikoho o nic žádat, krom svého otce. Dělal si, co chtěl, kdy chtěl, a když mu jedinkrát někdo úspěšně vzdoroval, měl proti sobě zrádce a tři armády. A přece byl naživu! Už samotná představa, že něco ho prostě donutilo k poslušnosti, ho vyváděla z míry.
Od příchodu do této země si uvědomil mnoho věcí. To, co by u něj jako u mladého muže vzbuzovalo odpor, nyní vyvolávalo pouhé pobavení. Vzpomínal si, jak úzkostlivě čistotný býval doma, veškeré šatstvo musel mít vyprané a upravené určitým způsobem, než se ráno oblékl na ranní audience či večerní ples. Nezáleželo mu na tom, jedině na lovu s otcem.
Co by si jeho otec pomyslel, kdyby ho uviděl na Jojannině statku, jak štípá dříví a kydá hnůj? Nikdo kromě velitele Alenburgy neuhádl, že je urozeného původu, a Alenburga k tomu potřeboval několik dlouhých rozhovorů. Aspoň si vážil Kašparovy touhy po anonymitě. Věděl, že Flynn s Kennerem tuší, že kdysi možná býval důstojník a urozený pán, což by vysvětlovalo jeho vzdělání a způsoby, ale netlačili na něj. Nevěděl, jestli je to jejich přirozený sklon, nebo účinek geasy.
Jedna věc mu ale dělala větší starosti, než dosud zažil: že jeho život nepatří jemu, a že tomu tak bylo dávno před jeho příchodem do této země.
Byli si nyní jistý, že Leso Varen, jeho »rádce«, využil svých kouzelných schopností, aby zmanipuloval jeho vrozenou ctižádost. Kašpar si klidně seděl za stolem ve svých soukromých komnatách a jako součást plánu svést Ostrovní království na falešnou stopu nařizoval vyhubení celých národů. Tisíce lidí zemřely, aby odvedl pozornost mořských království od svého pravého cíle, roldemského trůnu.
Tenkrát mu to připadalo snadné. Sedm příhodných úmrtí a žalem zasažené obyvatelstvo se obrátí k severu a uvítá Kašpara, vévodu Olaského, jako svého právoplatného vládce. Na co to myslel?! Pak mu došlo, že nemyslel. Myslel jen na to, nač mu dovolil myslet Leso Varen.
Nevěděl, co ho zlobí víc, zda to, že si mága tak snadno připustil k tělu, nebo to, že ztratil schopnost rozpoznat šílenství, které mág vyvolal. Když dnes stál na vodou zalévané palubě cizí lodi ve vzdálené zemi, dokázal rychle odpočítat tucet důvodů, proč byl každý Varenův plán šílený. Pokus zmocnit se trůnu mohl skončit jedině válkou a chaosem. Kašpar si uvědomoval, že tohle musel mít mág v plánu od samého začátku. Z důvodů, jež on možná nikdy nepochopí, chtěl Leso Varen, aby ve východních královstvích Ostrovního království a možná i ve Velké Keshi vypukla válka.
Kašpar si ani neuměl představit, komu by něco takového prospělo. Bývaly doby, kdy stát byl ve výhodě, pokud se jeho sousedé pustili do války. Sám několik takových střetů vyvolal, ale byly to jen pohraniční šarvátky, intriky, diplomatické proradnosti, ne války zahrnující tři nejmocnější státy na severní polokouli. Destabilizovat kraj bylo

nebezpečné. Válka mezi Keshí a Ostrovy by nepotřebovala moc, aby se přenesla i do východních království.
A navíc viděl, jaké následky měla válka ve všech třech státech. Avšak jeho neúspěšné pletichy, místo aby oblast destabilizovaly, je pouze přesvědčily, aby spojily síly, což mělo pro Kašpara katastrofální následky. Jeho hlavní město padlo za jediný den! Ani kdyby Spear Sokol neobjevil tajný průchod do citadely - a kletba ať padne na toho předka, který ji považoval na nedobytnou! - spojené síly Roldemu a Keshe by jeho pevnost zničily do měsíce. Navíc se povídalo, že dorazilo i vojsko z Ostrovního království, a pak by byl s Opardumem skutečně konec.
Celý obraz prostě nedával smysl. Stejně jako nedávala smysl ta hrozná geasa. Kašpar se modlil hlavně o to, aby tuto zkoušku přežil a někdo mu to všechno vysvětlil.
Jeden z vojáků řekl: „Za soumraku přistaneme. Podle kapitána bychom měli přespat na lodi a vyrazit ráno.“
Poutníci se vrátili do kajuty. Mlčeli, každý byl zabrán do vlastních myšlenek, dokud je kapitán nepozval k večeři.

***

Ráno jim trvalo skoro hodinu, než rakev dostali na pláž. Byl příliv a vlny byly nemilosrdné, ale Kašpar a jeho společníci konečně stáli na pláži v doprovodu třiceti mahartských vojáků a jejich důstojníka.
Mladý poručík Shegana prohlédl rakev i postroj pro čtyři muže, kteří břímě ponesou. Očividně se mu tento úkol příliš nezamlouval a nesnažil se to nijak skrývat už od chvíle, co se nalodili. Ještě pořádně nevypluli z přístavu, když se obrátil na Kašpara se slovy: „Mám rozkaz dostat vás na místo vyznačené na mapě, kterou mi dal volený otec Kalkinova chrámu. Taky jsem dostal rozkaz chovat se k tobě zdvořile a zajistit, aby ti mí muži prokazovali stejnou úctu. Podle toho soudím, že jsi asi urozený člověk, i když to nikdo neřekl nahlas. Proto, pane, splním tento úkol, jak nejlépe dokážu, ale chci, aby jedna věc byla jasná: jestli si budu muset vybrat, zda udržím naživu své muže, nebo vás tři, přežijí moji muži a vy tři se o sebe můžete postarat sami. Je to jasné?“
Kašpar dlouho mlčel, než řekl: „Jestli přežijeme, poručíku, vsadím se, že se z tebe stane důstojník, za nímž jeho muži půjdou kamkoliv. Ale taky se musíš naučit lépe skrývat, když dostaneš rozkaz, jaký se ti nelíbí.“
Upřímný mladý poručík dal znamení a jeho muži zvedli rakev. Vydali se po stezce vedoucí od pláže mezi útesy. Kašpar se podíval na Kennera a Flynna, kývl a také vykročil.

***

První tři dny byly namáhavé, ale proběhly bez potíží. Stezka od pláže vedla mezi přímořskými útesy přes planinu rozrytou potoky, což je nutilo hodně šplhat. Kašpar zahlédl spoustu lovné zvěře i několik velkých predátorů: medvědy, vlky a horské kočky. A když se dostali výš do hor, ochladilo se a v noci teplota klesala až k bodu mrazu, třebaže léto ještě zdaleka neskončilo. Brzy se dostali do zalesněných kopců s mnoha říčkami.
Večer se ocitli v rovnějším terénu, na téměř rovné skále, na níž si zapálili oheň. Poručík Shegana rozmístil kolem tábora stráže.
„Poručíku, možná bys měl své muže rozdělit na poloviny a nechat je trochu se prospat,“ navrhl Kašpar. „Jsem zkušený stopař, a co jsme se vylodili, neviděl jsem stopu jiné lidské bytosti. Bát se můžeme jedině velkých predátorů, a ty by měl zahnat oheň.“
Poručík jen kývl, ale později si Kašpar všiml, že místo obvyklých čtyř stojí u tábora jen dvě hlídky.
Další dva dny uběhly klidně, ale ráno třetího dne se vrátil zvěd se zprávou, že našel stezku vedoucí do hor. O hodinu později dorazila skupina na náhorní plošinu, kde se stezka rozdělovala. Jedna větev vedla k severu kolem hor a druhá na západ přímo do prudkého svahu.
„Pánové, pokud byly rady našeho dobrého otce správné,“ prohlásil poručík Shegana, „budeme šplhat až k úpatí Hvězdných pilířů, na nichž spočívá Příbytek bohů.“ Mávl rukou a zvěd odběhl. Čtveřice mužů určená za nosiče zvedla rakev a všichni vyrazili.

***

Putovali další den a za soumraku dorazili k průsmyku.
„Tady musíme počkat,“ prohlásil poručík. „Volený otec říkal, že dál už musíte jít sami.“
Kašpar kývl. „Vyrazíme za úsvitu.“
Hory byly téměř beztvaré, ponuré a tmavé, a veškeré světlo zapadajícího slunce pohlcovaly mraky nad nimi.
„Toto je nešťastné místo, pane,“ ozval se poručík. „Moje rozkazy byly jasné. Mám tu počkat dva týdny, a jestli se do té doby nevrátíte, máme odejít k lodi bez vás.“
„Rozumím,“ řekl Kašpar.
Kenner se podíval na Flynna a zeptal se: „To máme tu rakev odnést až do hor?“
„Zřejmě ano,“ odtušil Kašpar.
„Nezávidím vám,“ podotkl poručík. „A rakev je to nejmenší břemeno.“
Vojáci rozdělali oheň. Během jídla toho moc nenamluvili.

***

Kašpar se náhle probudil. Vyskočil a tasil meč dřív, než si uvědomil, že ho probudil Flynnův výkřik. Chvíli se rozhlížel kolem sebe, pak pochopil, proč Flynn tak ječí. Kolem vyhaslého táboráku leželi poručík Shagana a jeho muži, tváře

zkřivené hrůzou, oči vykulené, a všichni do jednoho byli mrtví.
Kenner už také vyskočil a tvářil se, že by nejradši utekl. „Co se stalo?“ Zeptal se a díval se z jednoho muže na druhého. „Kdo to udělal?“
Kašpar odložil meč. „Někdo usoudil, že se tihle vojáci příliš přiblížili k Příbytku bohů?“
„Všichni umřeme!“ ječel téměř hysterický Kenner.
Kašpar ho popadl za rameno a zaryl mu palec pod klíční kost, aby bolest upoutala Kennerovu pozornost. „Každý člověk jednou umře. Akorát pro nás to nebude dnes. Pokud by nás ten, kdo zabil vojáky, chtěl zabít taky, už bychom byli mrtví.“
Kenner se Kašparovi vytrhl, ale už měl zrak zaostřený a z tváře mu pomalu ustupovala hrůza. „Proč?“ zašeptal.
„Nemám tušení,“ přiznal Kašpar. „Snad jako varování?“
„Jako kdybychom potřebovali další!“ zařval Flynn, u něhož strach vystřídal vztek. „Jako kdybychom potřebovali další mrtvé, abychom věděli, že máme pospíchat.“
„Uklidni se,“ nařídil mu Kašpar. „Myslel jsem, že teď už budete oba na smrt zvyklí.“
Na to Flynn neřekl nic.
„Jak máme odtáhnout zásoby a tu... tu věc?“ zeptal se Kenner.
Kašpar se rozhlížel. Svítalo, obloha modrala. „Budeme muset cestovat postupně. Poneseme relikvii a jídlo půl dne, pak s ní jeden z nás zůstane a ostatní se vrátí pro další zásoby. Bude to pomalé, ale máme dva týdny na cestu k cíli a k návratu. Předpokládám, že pak připluje loď.“
„Tak se do toho dáme!“ zvolal Kenner.
Nikdo nic nenamítal. Všichni se připravili k cestě vzhůru k Hvězdným pilířům.

***

Kašpar nesl zbroj za nohy. Vyndali ji z rakve, což jim náklad značně ulehčilo, a nesli ji na provazech, na nichž původně táhli rakev. Kašpar měl přes ramena přehozené provazy ovázané kolem nohou zbroje. Byla to těžší část úkolu, poněvadž stoupali a nohy se často svezly dolů a praštily by ho do břicha či do stehen, pokud by si nedával pozor. Muži si každou hodinu měnili místa, takže k večeru budou mít modřiny všichni bez rozdílu.
Kašpar si přes rameno přehodil černý meč v provizorní pochvě, kterou vyrobil ze dvou opasků mrtvých vojáků. Vykopat mělký hrob a pohřbít dvacet jednoho muže jim zabralo celý den. Když Kašpar hodil hlínu na poručíka Sheganu, pocítil lítost. Byl to slibný důstojník. Byl to typ muže, jakého by měl rád ve svém vojsku.
Podíval se k nebi a požádal o zastávku. „Jestli se máme vrátit pro další zásoby, měli bychom si hledat místo k táboření.“
„Kousek před námi to vypadá na rovinku,“ křikl Flynn.
Ještě chvíli stoupali a našli malou plošinu. Byli kousek od lesa, a tak Kašpar navrhl: „Půjdu nasbírat dříví na oheň, vy tu zůstaňte s tou věcí. Vy dva byste se pak měli vrátit a pobrat, co unesete.“
„Tohle bude vážně pomalá cesta,“ zabručel Flynn.
Kašpar si prohlížel vysoké hory před nimi. „Kdo ví, jak dlouho budeme ty strážce hledat? Může nám to trvat několik dní. A jestli se ochladí, což se zřejmě ochladí, budeme potřebovat jídlo, abychom se udrželi při síle.“
Kenner byl nervózní, oči měl vykulené. „Co když... to, co nás k tomuhle nutí, si bude myslet, že s Flynnem utíkáme?“
Kašpar začínal být netrpělivý. „Jestli tu chceš zůstat přes noc sám s touhle věcí, půjdu s Flynnem já.“
Kenner zavrtěl hlavou. „Ne, já půjdu.“
„Čím dřív vyrazíme, tím dřív budeme zpátky,“ podotkl Flynn. „Jdeme.“
Kašpar šel kousek s nimi a pak uhnul do lesa a začal sbírat dříví. Našel dost suchých větví, takže nemusel nic sekat. Posbíral dřeva na dvě noci a posadil se. Ve slábnoucím světle vypadala cizí zbroj ještě hrozivěji.
Když se oheň rozhořel, Kašpar si vzal trochu jídla. Napil se z měchu na vodu a rozbalil si pokrývky. Přivítal by pořádnou peřinu. Bude to studená noc. Přiložil na oheň, aby zahnal případné predátory, a zalezl si do pokrývek. Jak usínal, zaslechl z dálky vytí vlka. Otevřel oči. Bylo to blízko. Chvíli jen ležel bez pohnutí a čekal na další zavytí.
O vlcích ve zdejších horách toho moc nevěděl, ale v olaských horách žily tři druhy vlků. A taky divocí psi. Vlci z nížiny byli velcí jako pes a lovili ve smečce. Když zima ztenčila stáda jelenů, antilop a losů, byli metlou sedláků. Vlci žrali cokoliv, dokonce i myši, a pokud bylo málo lovné zvěře, napadali statky a zabíjeli slepice, kachny, husy, hlídací psy, kočky a všechno ostatní, co se jim dostalo pod nos. Povídalo se, že pokud měli hlad, nepohrdli ani člověkem, i když co byl Kašpar vévodou, o ničem takovém neslyšel.
Strašní vlci z vrchoviny běhali v menších smečkách a měli výrazně větší hlavu a kratší nohy. Lidem se pokud možno vyhýbali. Byli jen o málo větší než jejich bratranci z nížiny.
Bažinní vlci z jihovýchodních blat byli prostě nížinní vlci, kteří se naučili žít v mokřadech - jediný rozdíl byl v tom, že měli tmavší kožich, aby se lépe schovali ve tmavém listí.
Na vytí nikdo neodpověděl a Kašpar znovu usnul. V noci ho probudilo další zavytí. Okamžitě hmátl po meči. Poslouchal, ale slyšel jen vítr v korunách stromů. Zahleděl se na zbroj, nehybnou postavu ležící za ohništěm. Chvíli se díval, jak se plamínky odrážejí od hladkého povrchu, nakonec odložil meč a usnul.

***

Když se objevili Kenner s Flynnem, s velkými batohy plnými zásob, blížilo se poledne. Ztěžka se posadili a Flynn se zeptal, jestli se nepřihodilo něco zajímavého.
„Někde poblíž vyl vlk, ale jinak nic.“

„Vlk?“ podivil se Kenner. „Byl sám?“
„Zřejmě ano,“ usoudil Kašpar a přihodil na oheň další dřevo. „Podíváme se, co jste donesli.“ Prohlédl zásoby. „Jestli jsem to správně propočítal, měli bychom udělat tohle. Zítra ráno vy dva vezmete zásoby...“ Nastínil jim plán, jak postupovat po jednotlivých úsecích, až nakonec snědí dost zásob, aby zbytek snáz unesli. Zbytek odpoledne odpočívali, jen se ujistili, že mají dost dříví. Kašpar si s vlkem nedělal těžkou hlavu, ale věděl, že když medvěd ucítí jídlo, umí být pěkně drzý, a v této roční době - byl konec léta - začínalo jejich období páření. Samci budou agresivní a samice hladové, budou chtít nabrat co nejvíc na váze pro nadcházející zimní spánek.
Blížila se noc a Kašpar navrhl, že by měli postavit hlídku pro případ, že by nějaké zvíře ucítilo jídlo a přišlo se podívat. Po svém setkání s prošedivělým medvědem, z něhož vyvázl živý jen proto, že Spear Sokol věděl, jak ho zabít, se rozhodl věc příliš nerozebírat.
Kašpar si zvolil prostřední hlídku, aby Kenner s Flynnem mohli spát bez přerušení. Oni zítra vyrazí na cestu a on bude mít čas si odpočinout. Čas na hlídce strávil rozjímáním nad svým životem.
Vzpomínal na příchod Leso Varena a byly to neradostné vzpomínky. Mág se jednoho dne objevil u dvora jako prosebník hledající místo ke krátkému odpočinku a provádějící neškodná kouzla. Ale rychle se v Kašparově domácnosti uchytil a v jisté chvíli se Kašparovy názory prudce změnily.
Byl Kašpar už od začátku ctižádostivý, nebo za to mohla mágova medová slůvka? Kašpar si uvědomoval, že dělal věci, které ho nyní odpuzovaly, a čím víc času od oněch událostí uběhlo, tím odpornější byly. Vzpomínal na svůj poslední den v opardumské citadele. Byl přesvědčený, že ho okamžitě popraví, a proto byl odhodlaný bojovat až do konce. Neměl tušení, kdo za tím útokem Keshe a Roldemu stojí, dokud do komnaty, kde se se svými věrnými bránil, nevrazil Spear Sokol. V té chvíli začalo všechno dávat smysl.
Že s ním byl Quentin Havrevulen, byla ironie hraničící s černou komedií. Když mu Spear prozradil, že je poslední Orosini, Kašpar aspoň pochopil jeho motivy a málem mu zatleskal, jak ho doběhl. Spear byl tak dobře zamaskovaný jako rytíř Království, že oklamal dokonce i Leso Varenova kouzla. Porážka byla rychlá a drtivá.
Ze všeho nejvíc však Kašpara překvapil rozsudek - nechali ho, aby přemýšlel o svých přečinech. Proklínal kvůli tomu Sokola, protože to mělo právě ten účinek, jaký zamýšlel. Poprvé v životě Kašpar zakoušel výčitky svědomí.
Napadlo ho, kolik žen jako Jojanna a chlapců jako Jorgen zemřelo kvůli němu. Než ho vypověděli sem, neviděl v nich lidi, jen překážky pro své dobyvačné plány. Jeho sny o velkoleposti, kdy usedne na roldemský trůn - ne na trůn nejmocnějšího státu na světě, ale nejvlivnějšího, nejkultivovanějšího a nejcivilizovanějšího - samá marnivost. Vražedná marnivost, jež mu nic nepřinesla. Co by přišlo dál? Dobyl by celý svět? Z východních království by nadělal provincie? Přeplul by moře, aby přinesl pořádek do těchto chaotických končin? A co dál? Bájný kontinent na severu - na jehož jméno si ani nevzpomínal? Vpadl by do domovského světa Tsuranů? Kolik by mu stačilo?
A když teď bylo po všem, co mu zůstalo? Byl osamělý člověk, jediný člověk na světě, na němž mu aspoň trošku záleželo, byla jeho sestra, a neměl, s kým by se podělil o své sny.
Prohlížel si své dva spící společníky. Flynn měl ženu a Kenner děvče, o němž doufal, že na něj čeká, a oba měli splnitelné sny, ne neuskutečnitelné představy o moci a nadvládě. Nadvláda je jen iluze, říkával jeho otec. Konečně ho začínal chápat. Záviděl těmto dvěma, které sotva znal, ale aspoň to byli muži, jimž věřil. Nezůstala jim žádná ctižádost ani lakota. Byli to prostě dva muži, snažící se zbavit kletby a vrátit se k normálnímu životu.
Kašpara napadlo, jaký normální život asi čeká na něj, až se sám zbaví kletby. Dokáže někdy najít ženu, usadit se a zplodit děti? Nikdy děti doopravdy nechtěl, ale čas strávený s Jorgenem mu pomohl pochopit, jaké to je mít syna. Děti byly konečným produktem státního manželství, nepatrná záruka dobrého chování ze strany sousedních států. Představa, že by mohl děti milovat, mu vždycky připadala přinejmenším zastaralá.
Probudil Kennera a beze slova si vyměnili místa, aby nerušili Flynna. Kašpar se zabalil do pokrývek a čekal, až přijde spánek. Neusnul však snadno, protože v nitru cítil tupou, sílící bolest, jakou neznal. Napadlo ho, zda není nemocný. Po nějaké době si uvědomil, co musí být ten neznámý pocit, a pak se mu chtělo plakat, jenže nevěděl jak.

***

Vlk se objevil hodinu před svítáním. Kašpar něco vycítil chviličku předtím, než Kenner zaječel. Kašpar s Flynnem vyskočili se zbraněmi v rukou ve chvíli, kdy vlk Kennerovi roztrhl krk.
„Popadni hořící větev!“ zaječel Kašpar.
Největší vlk, jakého kdy Kašpar viděl, byl vlk z hor v Olasku. Od čenichu po špičku ocasu měřil šest stop a vážil přes sto liber. Tohle zvíře bylo o polovinu větší. Na délku mělo sedm nebo osm stop a vážilo jako dospělý muž. Jakmile skočil, Kenner neměl šanci. Kašpar sevřel meč a přál si mít oštěp. Nechtěl, aby se taková obluda dostala blíž, ale meč se dal použít jen jako bodná zbraň. Bude to muset být dokonalá rána.
Vlk pustil Kennerovo bezvládné tělo a varovně zavrčel. Flynn vytáhl z ohniště hořící větev, držel ji v levačce a v pravé ruce třímal meč. „Co uděláme?“ zeptal se Kašpara.
„Nenecháme ho běžet. Je to lidožrout a je dost chytrý, aby si jednu noc prohlédl tábor a vrátil se na druhý den. Musíme ho zabít nebo zranit tak těžce, aby se odplazil chcípnout do houští.“ Rozhlížel se kolem sebe: „Jdi doprava a drž tu větev před sebou. Jestli zaútočí, přistrč mu ji k čumáku a snaž se ho seknout, až poběží kolem. Jinak ho nažeň kolem ohně ke mně.“
Ke Kašparovu úžasu ukázal Flynn nečekané odhodlání, protože před takovou šelmou by zaváhal i nejzkušenější lovec. Zvíře sklonilo hlavu, jak se chystalo ke skoku.
„Připrav se! Každou chvíli skočí!“
Flynn se ujal iniciativy a přistrčil louči k vlkovi, čímž ho kousek zahnal. S loučí u čumáku a táborovým ohněm napravo

vlk uskočil dozadu a doleva a přistál bokem.
Kdybych jen měl oštěp! říkal si Kašpar a v duchu klel. Spěchal kolem ohně a vlk se obrátil. Když u Kašpara neuviděl žádný oheň, osmělil se: bez varovného přikrčení po něm skočil.
Kašparovi zachránily život jen letité zkušenosti, protože poznal, co zvíře chystá. Místo aby se pohnul doprava pryč od vlka, jak mu radil instinkt, stočil se doleva a švihl mečem vodorovně se zemí.
Jak doufal, čepel zvíře zasáhla přes hrudník, tu ránu cítil až v rameni. Vlk zavyl. Kašpar se otáčel dál pro případ, že by se vlk stočil a znovu zaútočil. Místo toho viděl, jak se zvíře svíjí na zemi a snaží se zvednout, jenže mělo useknutou pravou přední tlapu. V bolesti a zmatku si hryzalo vlastní zraněnou nohu a způsobovalo si další bolest. Kašpar mu ji usekl nad dolním kloubem. Flynn přiběhl ve chvíli, kdy se vlk postavil na třech nohou.
„Počkej!“ zarazil ho Kašpar. „Vykrvácí. Jestli se dostaneš moc blízko, pořád tě může zabít.“
Vlk se pokoušel jít, ale padl čumákem na zem. Zavyl, znovu se zvedl, chtěl se otočit a spadl.
„Podej mi tu větev,“ požádal Kašpar.
„Proč?“
„Protože se musíme ujistit, že chcípne.“
Vydali se za vlkem, jenž se snažil zmizet mezi stromy, ale po padesáti yardech upadl a zůstal ležet. Oba muži se přiblížili natolik, aby ho ve světle hořící větve viděli, ale aby zároveň byli v bezpečné vzdálenosti. Konečně vlk zavřel oči a Kašpar k němu přiskočil a vrazil mu meč do hrdla. Vlk sebou trhl a znehybněl.
Když bylo po všem, Flynn vydechl: „O tak velkém vlkovi jsem nikdy neslyšel.“
„Já taky ne,“ přiznal Kašpar. „Tohle plemeno se v Olasku nevyskytuje, ani nikde jinde, pokud vím.“
„Co uděláme teď?“ zeptal se Flynn.
Kašpar mu položil ruku na rameno. „Vlka necháme tady, poradí si s ním mrchožrouti. Pohřbíme Kennera.“
Mlčky se vrátili do tábora.

Kapitola třináct
Hvězdné pilíře

Kašpar námahou zachrčel.
Zavěsili s Flynnem zbroj tak, že ji nesli jako visuté lůžko. Kašpar byl u hlavy, Flynn u nohou. Oba měli na zádech batoh a nyní se snažili přejít úzkou rozsedlinu.
Po obou stranách se zvedaly vysoké skály. Nebezpečí bylo přímo hmatatelné. Jako kdyby nevítané hosty mohly každou chvíli rozdrtit obří kamenné dlaně. I v jasném dopoledním světle bylo v soutěsce šero a jen vysoko nad hlavou měli úzký modrý proužek.
„Jak se tam držíš?“ prohodil Kašpar přes rameno. Flynn mu dělal starosti. S Kennerovou smrtí jako by ho opustily síly. Jako kdyby se smířil s tím, že smrt je nevyhnutelná. Kašpar ten výraz vídal u vězňů odváděných do žaláře, u mužů čekajících z toho či onoho státnického důvodu na mučení či smrt.
„Jsem v pořádku,“ odpověděl Flynn nijak zvlášť přesvědčivě.
„Mám dojem, že něco vidím.“
„A co?“
„Konec rokle.“
Když obešli vystouplou skálu, uviděli před sebou velkou náhorní plošinu. Přímo přes ni vedla stezka. „Odpočiňme si,“ navrhl Kašpar na rovině.
Flynn nic nenamítal. Položili zbroj na zem. Shodili i batohy.
„Vidíš támhle na těch skalách něco?“ otázal se Kašpar.
Flynn v jasném světle přimhouřil oči. Byl jeden z těch letních dnů, kdy byla obloha jako vymetená a vzduch téměř ožíval vedrem. Po hodinách strávených v soutěsce je světlo oslepovalo. „Myslím, že ano.“
Chvíli odpočívali, pak si znovu hodili batohy na záda a zvedli zbroj. Cestou přes rovinu se podivné tvary zaostřily. Na pozadí hor bylo zbudováno malé město a plošina přecházela ve velké náměstí. Některé budovy byly vysekané ve skále, jiné stály volně na náměstí. Obrysy byly podivné, čáry a křivky mátly zrak a nahlodávaly smysly. Šestiúhelníky, pyramidy, pětiúhelníky, lichoběžníky. Velké obelisky trčící mezi budovami. I ty byly podivné, se zaobleným povrchem, i rovné, či vzdorně vypadající trojboká věž vedle spirály. „Položíme zbroj na zem,“ nakázal Kašpar.
Učinili tak a znovu si sundali batohy. Kašpar přistoupil k jednomu obelisku. „Je pokrytý runami,“ povšiml si.
„Umíš je přečíst?“
„Ne, a pochybuju, že to dokáže nějaký člověk,“ prohlásil Kašpar.
Flynn se rozhlížel po městě. „Takže tohle bude Město mrtvých bohů, že?“
„Musí být.“ Kašpar kolem sebe mávl rukou. „Podívej se, jak to vypadá. Tohle by si žádný člověk nevymyslel.“
„Kdo to podle tebe postavil?“ zajímalo Flynna.
Kašpar pokrčil rameny. „Možná bohové. Ti, kteří ještě žijí. Vidíš tu něco jiného než hrobky?“
Flynn se pomalu otočil kolem dokola. „Mně to všechno připadá jako hrobky.“
Kašpar přistoupil k jedné stavbě a nade dveřmi si všiml zapsaného slova.
„Přečteš to?“ chtěl vědět Flynn. „Nic takového jsem ještě neviděl.“
„Já už něco podobného viděl, ale stejně to nedokážu přečíst.“ Podobné runy Kašpar viděl v pergamenech v pracovně Leso Varena. „Je to nějaký kouzelný nápis.“
„Kam půjdeme teď?“ položil Flynn důležitou otázku.
„Volený otec říkal, že baštu nad Nekropolí a pod Příbytkem bohů obývají pouze strážci. Asi budeme muset najít cestu

nahoru.“
Vstoupili hlouběji do Města mrtvých bohů.

***

Náměstí končilo mohutnou fasádou vytesanou do skály. Na ní byla vytesána čtyři slova. „Co je tohle za místo?“ zeptal se Flynn.
„To vědí bohové, já ale ne,“ prohlásil Kašpar. „Zřejmě to vede přímo dovnitř hory.“
„Vidíš někde cestu nahoru, Kašpare?“
„Ne. A nepamatuju se ani na žádnou cestu, která by se oddělovala nebo mířila nahoru.“
„Jsem unavený, Kašpare.“
„Tak si odpočiňme.“ Kašpar položil svůj konec zbroje a Flynn udělal totéž se svým.
„Nemyslím takovou únavu.“ Flynn byl bledý a ztrhaný. „Chci říct... nevím, jak dlouho to ještě vydržím.“
„Vydržíme to, jak dlouho bude zapotřebí,“ vykřikl Kašpar. „Nemáme na vybranou.“
„Vždycky je na vybranou,“ namítl Flynn. „Už se nemůžu dočkat, až umřu.“
Kašpar už ten výraz viděl. Nebyla to stejná odevzdanost jako po Kennerově smrti, výraz odsouzence na smrt. Tentokrát to byl výraz pronásledovaného zvířete, jež přestalo bojovat o život, lehlo si a se skelným pohledem čeká na smrt.
Kašpar Flynnovi vší silou vyťal políček. Menší muž zavrávoral a upadl na zadek.
S očima vykulenýma a plnýma slz po facce Flynn užasle vzhlédl ke Kašparovi, jenž se zastavil nad ním a ukázal na něj prstem: „Ty neumřeš, dokud ti neřeknu, že je čas umřít. Je to jasné?“
Jak tam tak Flynn ohromeně seděl, najednou se rozesmál. Smál se a smál, až si Kašpar uvědomil, že se ho zmocňuje hysterie. Podal mu ruku a pomohl mu vstát. „Seber se!“ nařídil mu a Flynn se přestal smát.
„Nevím, co to se mnou je.“ Flynn jenom kroutil hlavou.
„Já ano. Je to zoufalství. Zabilo víc lidí než všechny války na světě dohromady.“
„Asi se to nedá nijak obejít,“ povzdechl si Flynn. „Jestli máme najít ty strážce, musíme nahoru.“
Zvedli své břemeno a zamířili k obrovskému otvoru. Po nízkých, širokých schodech vyšli k velkým vratům a vstoupili.

***

Zastavili se uprostřed rozlehlého sálu. Světlo tu bylo šedavé, jako když sluneční paprsky pronikají přes mraky. Ze stěn, podlahy a stropu jako by vycházela měkká, jantarová záře. Sál byl prázdný kromě čtyř obrovských kamenných trůnů, dvou po každé straně sálu. Kašpar se podíval na nejbližší.
„Na podstavci trůnu je něco napsáno. Je to v mnoha jazycích. Přečtu slovo Drusala,“ poznamenal Kašpar.
„Co to znamená?“
„Nevím. Snad jméno toho, kdo na tom trůně měl sedět. Nebo je to možná jméno místa, jehož vládce tu odpočívá.“
V protější stěně zel otvor vedoucí do rozlehlé, temné jeskyně.
„Tam asi máme jít,“ usoudil Kašpar.
„To bych nedoporučovala,“ ozval se za nimi hlas. „Pokud nevíte, kam přesně jdete.“
Kašpar i Flynn se pokusili otočit, ale zapletli se do postroje, na němž visela zbroj. Než se Kašparovi podařilo pustit svůj konec nákladu a obrátit se, cizinka už stála u nich. Byla to žena středních let s hlavou zahalenou závojem, zpod něhož vyčnívaly prokvetlé černé vlasy. Oči měla tmavé a pleť světlou, avšak Kašpar usoudil, že pokud by se někdy vystavila slunci, byla by mnohem tmavší.
Bylo na ní něco nadpozemského, jenže Kašpar nedokázal poznat co. Možná to bylo jen atmosférou místa a tím, že se jí podařilo přiblížit k nim, aniž by si jí všimli.
„Uklidni se, Kašpare Olaský. Nechci vám ublížit.“
Flynn už zase dostával hysterický záchvat. „Kdo jsi?“
Otázka ji zřejmě pobavila. „Kdo jsem?“ Odmlčela se. „Jsem... Říkej mi Hildy.“
Kašpar se ostražitě přiblížil a meč tak docela nesklonil. „Odpusť mi, že se trochu bojím, paní, protože se nám s přítelem stalo v poslední době víc podivných a nedobrých věcí, než většině světa znalých mužů za celý život. A protože jsme stovky mil od toho, co ve zdejších končinách považují za civilizaci, a protože do sálu zjevně existuje jen jedna cesta, znepokojuje nás, že tu někoho nacházíme, byť vypadáš zcela neškodně. Buď, prosím, shovívavá, pokud nebudu zrovna důvěřivý.“
„Chápu.“
„Odkud mě vlastně znáš?“
„Vím toho hodně, Kašpare, synu Konstantina a Merianny, dědičný vévodo Olaský, bratře Talie. Mohla bych ti zopakovat celý život od narození do této chvíle, ale tolik času nemáme.“
„Jsi čarodějnice!“ zaječel Flynn a udělal ochranné znamení.
„Jsi hlupák, Jerome Flynne, ale po tom, čím jsi prošel, je div, že sis ještě zachoval zdravý rozum.“ Nevšímala si Kašparova meče a popošla před Flynna. Dotkla se ho a slíbila mu, že jeho utrpení brzy skončí.
Flynn byl jako znovuzrozený. V jedné chvíli vypadal na pokraji naprostého zhroucení a v příštím jako muž plný sil, radosti a odhodlání. Nebyl schopen potlačit úsměv, když se jí zeptal, jak to dokázala.
„Jeden můj známý se o tom zmiňuje jako o »tricích«. Pár jich znám.“ Obrátila se na Kašpara. „Kdo jsem, bys nepochopil. Řekněme, že jsem pouhým odrazem bytosti, jakou jsem bývala před věky, ale na rozdíl od názoru některých ještě

nejsem úplně mrtvá. Jsem tu, abych ti pomohla, Kašpare. I tobě, Jerome.“
Kašpar se obrátil ke svému společníkovi. „Vlastně jsem nevěděl, že se jmenuješ Jerome. Celé ty měsíce tě beru jako Flynna. Nikdy ses nezmínil.“
„Nikdy ses nezeptal,“ opáčil Flynn. „A ty jsi mi taky nikdy neřekl, že jsi olaský vévoda!“ Zasmál se. „Ani nevím proč, ale najednou se cítím náramně.“
„Magie,“ usoudil Kašpar a ukázal na Hildy.
„Jenom trochu. Naneštěstí jí nemám moc nazbyt.“
„Jak jsi věděla, že tu jsme?“ zeptal se Kašpar.
„Vlastně tě sleduju už nějakou dobu,“ poznamenala Hildy a upřela tmavé oči na Kašpara. „Začalo to úplnou náhodou. Všimla jsem si tě, když jsi bavil jednoho mého starého nepřítele. Sídlil ve tvé citadele a vyvolal spoustu potíží.“
„Leso Varen.“
Kývla. „Je to jedno z jmen, které používá.“ Pohlédla na Flynna. „Omluv nás, prosím.“
Flynn si sedl na podlahu, přepadl na zem a usnul.
„Nemám moc času. I jen udržet si tento... vzhled, je pro mne na delší dobu složité. Vím, že máš otázky, ale na většinu musíš zapomenout. Povím ti, co potřebuješ vědět, Kašpare. Okolnosti tě přivedly na křižovatku osudů států a světů a dokonce i nepatrná volba může mít nedozírné následky. Byl jsi rozhodně chladnokrevný, podlý ničema, Kašpare - vraždychtivý, ctižádostivý, nemilosrdný netvor.“
Kašpar neříkal nic. Dosud s ním nikdo takhle nemluvil, nicméně musel přiznat, že každé slovo je pravda.
„Ale dostal jsi příležitost, jakou dostane za život jen málokdo, příležitost se změnit, udělat něco nesobeckého a hrdinského ne proto, že to někdo zjistí či dokonce ocení, co jsi udělal, ale proto, že to vrátí trochu spravedlnosti do světa, který ses snažil změnit k horšímu. Až předstoupíš před Lims-Kragmu a budeš přeměřen pro příští život v kole, může to znamenat rozdíl. Jako rolník jsi strávil jen několik týdnů, tak si představ, jaké by to bylo po celý život. Polepši se, a snad tomu osudu unikneš.“ S nepatrným úsměvem dodala: „I když pochybuju, že ať uděláš cokoliv, získáš další život s mocí a výsadami.
Flynn se za chvíli probudí, pak musíte vstoupit do jeskyně. Podél řeky vede stezka. Je těžké ji najít, ale pokud zapátráš na levé straně, najdeš ji. Tu řeku nesmíte překročit, protože na druhém břehu leží země mrtvých. Držte se jí a dostanete se k baště v horách. Tam se setkáte se strážci. Nebudou s vámi chtít mluvit. Až vás budou chtít odmítnout, dej jim tohle.“ Natáhla ruku. Kašpar si od ní vzal značku. Bylo to měděné kolečko s runou na jedné a ženskou tváří na druhé straně.
„Vypadá jako ty.“
„To vypadá, že?“ Zahnala další otázky. „Čas se krátí. Strážci vás příliš neuspokojí, ale musíte tam jít a poučit se od nich. Pochop tohle: povědí ti pravdu, ale je to jen taková pravda, jakou sami znají. Mají omezený rozhled. Až tam skončíš, budeš vědět, kam jít dál.
Hlavní ale je, abys uvěřil jedné věci. Osud světa visí na vlásku. Je to tak od předchozího věku, od Válek Chaosu. Volně se tu potulují nelítostné síly, a horší je, že jsou nenápadné a téměř nezachytitelné. Ty ses stal jejich nechtěným nástrojem.“
„Leso Varen,“ zopakoval Kašpar a nijak ho to nepřekvapilo. „Využil mě.“
„Stejně jako využil jiné, a bude v tom pokračovat.“
„Je mrtvý,“ namítl Kašpar. „Spear Sokol mu zlomil vaz.“
„Už byl mrtvý předtím,“ odtušila Hildy. „Pokud se vaše cesty znovu zkříží, zjistíš, že je jako šváb. Jenom si myslíš, že jsi ho zašlápl.“
„Jestli ho zase uvidím, moc rád tuhle teorii ověřím hrotem svého meče.“
„Možná ho nepoznáš. Má schopnost měnit svůj vzhled. Pro mne znamená jen malé trápení, pro tebe však smrtelné nebezpečí. Jestli mu budeš ještě někdy čelit, budeš potřebovat mocné spojence.“
„Kde je najdu?“
„Najdeš je, až se zbavíš tohohle.“ Ukázala na zbroj.
„Co je to?“
„Něco, co tu zůstalo z časů před příchodem člověka. Část pravdy se dozvíš od strážců. Já už musím jít. A nezapomeň, že jsem si vybrala tebe, ne Flynna. Nakonec zůstaneš sám.“
Couvla.
„Počkej!“ vykřikl Kašpar. „Co myslíš tím »sám«?“
Hildy však už byla pryč.
Kašpar se chvíli nehýbal a pocit uspokojení, jaký zakoušel v její přítomnosti, se vytrácel. Když se otočil, Flynn už se probíral.
„Kde je?“ zeptal se a pomalu se zvedal.
„Pryč,“ sdělil mu Kašpar.
Flynnovi se opět vytrácela barva z lící. Ať ta žena udělala cokoliv dobrého, zmizelo to spolu s ní.
„Pojď, čeká nás dlouhá cesta,“ prohlásil Kašpar. „Aspoň už vím, kam máme jít.“ Při pohledu do tváře svého společníka poznal, že se jej opět zmocnilo zoufalství. Ve snaze trochu mu zlepšit náladu řekl: „Není to daleko.“ Lhal, ale starosti mu dělalo Hildyino varování. „Můžeme tu zatracenou věc odložit a dát si něco teplého k jídlu.“
Flynn se mlčky chopil provazů, přehodil si je přes ramena a zvedl batoh. Kašpar udělal totéž a oba muži se vydali na cestu.
K jeskyni to bylo na první pohled jen kousek, ale zabralo jim několik minut, než tam dorazili. Jestli byl sál zalitý jantarovou září, jeskyně před nimi byla temná. V dálce byla vidět jiskřička, a tak Kašpar nemusel hledat pochodně.

Stejně pochyboval, že by byly nějaké po ruce. Na prahu se zastavil. Pak vstoupil.

***

To světýlko v dálce jako by před nimi ustupovalo temnou jeskyní.
„Kde jsme?“ zeptal se v jedné chvíli Flynn.
„Nezeptal jsem se,“ přiznal Kašpar. Usoudil, že by nebylo moudré, kdyby Flynnovi prozradil, že se blíží k Řece smrti.
Světlo pomalu sílilo a konečně dorazili k průchodu do mnohem větší jeskyně. Skalní stěny se zvedaly tak vysoko, že je oko nedokázalo sledovat, a jejich povrch vypadal podivně kluzce. Kašpar došel ke skále a sáhl na ni. Jako by byly z mastku. Cestu vpřed jim přehrazovala široká řeka a z dálky se k nim něco blížilo. Kašpar cítil, že to přichází z protějšího břehu. Jak se to blížilo, ukázalo se, že se jedná o mužskou postavu v těžkém hábitu, veslující na pramici.
„Kašpare,“ ozval se Flynn. „Přeplujeme?“ Odložil břemeno a shodil řemeny. „Asi bychom měli.“
Kašparovi se zježily vlasy, když pochopil, kde jsou. „Flynne, vrať se!“ zařval na svého společníka, jenž zamířil k pramici. „Jsme v Síních mrtvých! Jestli překročíš tu řeku, vstoupíš do říše Lims-Kragmy! Musíme hledat stezku na tomhle břehu.“
Rozběhl se za Flynnem a chytil ho za ruku. Flynn se otočil a Kašpar spatřil jeho výraz naprosté úlevy. „Ne, pro mě to už skončilo. Teď to vím. Přepluju.“
Kašpar ho pustil ve chvíli, kdy se pramice dotkla břehu. Převozník natáhl ruku jako na uvítanou.
„On čeká,“ vysvětloval Flynn. „Musím jít.“ Sundal si od vaku měšec a podal ho Kašparovi. „Prsten a pár dalších vzácností.“ Kašpar si měšec vzal a díval se, jak Flynn nastupuje do pramice. Než mohl něco udělat, pramice už odrazila od břehu. Flynn se ještě ohlédl přes rameno. „Jestli to dokážeš, vyhledej v Krondoru mou rodinu, ano? Přesvědči se, že je v pořádku.“
Kašpar se nevzmohl na slovo. Díval se, jak jeho společník mizí v mlze nad řekou.
Kašpar osaměl.

***

Poprvé od začátku své podivné pouti se Kašpar cítil bezmocný. Podíval se na cizí zbroj a málem se poddal zoufalství. Dobrých pět minut se nepohnul, zdrtily ho všechny ty nepravděpodobné věci, které se mu od chvíle, co ztratil trůn, udály. Nakonec se rozesmál.
Nemohl přestat. Pokud někdy osud nějakému smrtelníkovi provedl větší žert, neuměl si představit, co by to mohlo být. Smál se, až ho bolela bránice, a uvědomil si, že propadá stejné hysterii, jaká se zmocnila Flynna.
Zvrátil hlavu dozadu a zařval, byla to výzva propůjčující hlas jeho vzdoru. „Tady to skončí?“ ječel. A sám si hned odpověděl: „Ne!“ Konečně se ovládl a tišeji dodal: „Nekončí to!“
Vzal rozum do hrsti a odvázal provazy od zbroje, protáhl je pod pažemi a postavil ji na nohy. Obešel ji, protáhl ruce provazy, předklonil se a zvedl si zbroj na záda.
Ačkoliv byl Kašpar při síle, věděl, že než dorazí do cíle, bude ho bolet celé tělo. Jak ale říkával jeho otec, čím dřív se začne, tím dřív se skončí.
Zahnal pohled na Flynna mizejícího v šeru, otočil se doleva od řeky a šel, dokud nenarazil na stezku.

***

Nevěděl, jak dlouho jde. Záda i nohy ho bolely, ale vytrval. Chvíli měl pocit, že stoupá, a vzápětí před sebou uviděl světlo.
Plahočil se do kopce a ocitl se v další jeskyni. Působila o něco méně strašidelně než velká jeskyně. Napadlo ho, že asi překročil hranici obyčejného světa.
Na konci jeskyně bylo vidět světlo. Vydal se k němu co nejrychleji. Nevnímal běh času. Pokud věděl, mohl v jeskyni u Řeky smrti pobývat i několik dní. Napadlo ho, jestli se člověk dřív unaví nebo dostane hlad.
Z jeskyně vyšel na svahu hory na začátku úzké stezky, vedoucí od něj nalevo nahoru a napravo dolů. Podíval se dolů v naději, že bašta by mohla být pod ním, protože mu cesta z kopce v té chvíli připadala velmi lákavá. Podle postavení slunce usoudil, že se blíží poledne, takže uvnitř hory musel strávit nejméně celý jeden den.
Vydal se vzhůru.

***

Kašpar v horách neuměl odhadnout vzdálenosti, což ho rozčilovalo. Jako lovec se pyšnil tím, že vždy ví, kde se nalézá. Věděl však, že uběhl nějaký čas. Po setmění usnul na stezce, přivázaný ke zbroji, a když před sebou zahlédl baštu, opět se blížilo poledne. Bašta jako by vyrůstala přímo ze skály. Byla otočená k východu, k vycházejícímu slunci. Podle Kašparových výpočtů se k Městu mrtvých bohů přiblížili od východu, takže musel celou horu obejít kolem dokola, aby se ocitl tady. Plahočil se po stezce, jež končila před velkými dubovými vraty dost širokými, aby jimi projel menší vůz. Nikde nebyla klika ani klepadlo, a tak na ně zabušil pěstí.
Několik minut se nic nedělo, pak se vrata otevřela a v nich stál postarší muž s prošedivělými vlasy i vousy, v prostém hnědém rouše. „Prosím?“
„Hledám strážce.“

„Ti nikoho nepřijímají," sdělil mu stařec a chystal se vrata zavřít.
„Kašpar vévoda Olaský není jen tak někdo," odsekl Kašpar a opřel se do vrat. „Na, ukaž to tomu, komu je zapotřebí." Podal mu měděný kotouč.
Muž se na něj podíval a kývl. „Počkej tady."
O několik minut později se vrátil s dalším postarším mužem: „Kdo ti to dal?"
„Žena, jejíž podoba je na tom vyrytá. Říkala si Hildy, i když to nejspíš nebylo její skutečné jméno."
„Pravda," přitakal stařec. „Smíš vstoupit."
Kašpar vstoupil na malé nádvoří, jehož většinu zabírala zeleninová zahrada. Když se za nimi vrata zavřela, Kašpar se zbavil břemene. Dva muži se na zbroj podívali a ten starší se zeptal, co to je.
„Doufal jsem, že byste mi to mohli říct vy," odpověděl Kašpar. „Volený otec z Kalkinova chrámu mě požádal, abych to dopravil k vám."
„A co my s tím?" otázal se mladší muž.
„Nemám tušení," přiznal Kašpar, „ale aby se to sem dostalo, zemřelo skoro padesát mužů."
„Ach ne," vydechl mladší muž. „To nebylo nutné. Chci říct, je to jistě velice hezké, ale jak vidíš, my tu zbroj příliš nevyužijeme."
„Asi vám něco ušlo," opáčil Kašpar. „Přišel jsem sem za strážci. Kde je najdu?"
Muži se po sobě podívali. „Inu," začal starší, „my jsme strážci. Našel jsi nás. Já jsem Jelemi a toto je Samas." Ukázal na zbroj. „Tohle nech tady. Nikdo ti to neukradne."
Samas se tomu vtipu zasmál. „Jsme tu jen my dva."
„Půjdeme dovnitř," navrhl Jelemi. „Ten kotouč, co jsi přinesl, znamená, že máš nárok na jídlo, teplé lůžko a rozhovor, než zítra odejdeš."
„Zítra?"
„Ano," přitakal Samas a pozval Kašpara do bašty. „Nesmíme se bavit. Patří to k naší práci. Musíme být bdělí a pozorní. Hosté by nás rozptylovali."
„Rozptylovali v čem?"
„Inu v ochraně bohů, samozřejmě."
Kašpar zakolísal, ale hned se vzpamatoval. Těšil se, až si sedne a něco sní, než se pokusí rozluštit tuto záhadu.
Kapitola čtrnáct
Strážci

Kašpar pomalu jedl.
Teprve když před něj položili jídlo, uvědomil si, že umírá hlady. Také věděl, že bude-li jíst rychle, mohl by dostat žaludeční křeče. Krmě byla prostá - vařená zelenina, několik dní starý chleba a plátek čpícího, nicméně chutného sýra a k tomu voda. Docela mu to stačilo.
Jelemi se Samasem jedli mlčky, jen občas zabručeli či mávli rukou jako lidé, kteří už jsou spolu hodně dlouho a nepotřebují spolu mluvit. Kašpar času využil, aby si posbíral myšlenky a rozmyslel si, co slyšel o Síni mrtvých.
Po jídle Samas odnesl talíře a poháry a Jelemi se podíval na Kašpara. Stařec měl pronikavé modré oči a přes křehký vzhled a poněkud nesoustředěný projev byl určitě bystrý a soustředěný, zjev používal jen k tomu, aby vyvedl lidi z míry.
„Slíbil jsem ti rozhovor, než zítra odejdeš. O čem bys chtěl mluvit?"
„Všem by nám asi posloužilo, kdybych vám povyprávěl jeden příběh," začal Kašpar a pokračoval tím, jak ho poslali do vyhnanství. Nesnažil se zmenšit svou vinu, prostě jen oběma mužům vysvětlil, jak mohl tak hluboko padnout. Pak přešel k setkání s Flynnem, Kennerem a McGoinem a jejich putování.
Zatímco mluvil, dohořela svíčka. Když skončil, Jelemi mu kladl otázky a zajímal se o podrobnosti, které Kašpar vynechal či přešel.
Bylo po půlnoci, ale Kašparovi se ještě nechtělo spát, jak toužil vnést trochu zdravého rozumu do šílenství, v němž uvízl. Po delší době se zeptal: „Můžeš mi říct, co je ta zbroj zač?"
„Ne," prohlásil Jelemi. „Můžu ti jenom říct, že je stará, zlá a prokletá."
„Můžeš udělat něco s tou kletbou?"
„Ne. K tomu je zapotřebí moc bohů."
„V tom případě," povzdechl si Kašpar," můžete se za mě aspoň u těch bohů přimluvit?"
„Abys mohl požádat o přímluvu, musíš do chrámu," sdělil mu Sama.
Kašpar se rozčílil. „Sem mě poslali právě z chrámu!"
Jelemi vstal. „Připozdívá se a ty jsi unavený. Promluvíme si znovu u snídaně."
„Ukážu ti tvůj pokoj," nabídl se Samas.
Kašpar za malým mnichem prošel hlavním sálem, kde nebyl žádný nábytek, ke schodišti vzadu. „Kdysi bývalo v baště více než tisíc strážců. Teď jsme tu jen my tři."
„Tři? Viděl jsem jenom dva."
„Strážce Andani je dole v Isparu u moře, nakupuje potřebné věci."
„To je... kolik? Tři, čtyři sta mil odsud?"
Samas kývl. „Vydáváme se tam každých pět let, ať potřebujeme něco důležitého, nebo ne. Většinu toho, co potřebujeme, si vypěstujeme tady. Střídáme se. Když občas z bašty nevyjdeme, začne to být nudné. Příště jdu já."
„Jak dlouho tu sloužíš?"

Samas se zastavil u dveří. „Přespat můžeš tady.“ Zamyslel se, jako kdyby počítal. „O příštích Letnicích budu v baště čtyři sta třicet dvě léta.“
„Na svůj věk rozhodně nevypadáš,“ vyhrkl Kašpar ohromeně. Samas se zasmál. „Sloužit bohům má své výhody.“ Pak zvážněl. „Myslím ale, že bychom měli zverbovat několik nových členů. Zeptali jsme se na to bohů a čekáme na odpověď.“
„Jak dlouho už čekáte?“
„Moc dlouho ne. Jen dvacet sedm let.“
Kašpar mu popřál dobrou noc a vstoupil do pokoje, tedy spíš mnišské cely. Byla tu rohož na spaní, olejová lampička, křesadlo a ocílka, hrubá pokrývka, miska a džbán s vodou. Miska měla kovový poklop.
Kašpar nevěděl, jestli usne. Byl celý nesvůj, jak chtěl získat odpovědi dřív, než ho ráno požádají, aby odešel. Jakmile se však hlavou dotkl polštáře, usnul.

***

Za svítání se Kašpar probudil. Na konci chodby našel vanu s vodou na koupání. Rád by si vypral šaty, ale usoudil, že bude lepší, když z hory dolů poleze se zbrojí špinavý než mokrý.
V kuchyni na něj čekali oba strážci. Jelemi mu ukázal, ať se posadí. V misce našel Kašpar velkou porci ovesné kaše a na podnose čerstvě napečený chleba, med, sýr a čaj. Pochvalně kývl.
Zatímco jedl, Jelemi mu oznámil: „Promysleli jsme tvůj příběh, ale netušíme, proč tě sem volený otec Kalkinova chrámu posílal. Víme jen o málo víc než on.“
„Napadlo mě, že to udělal z toho dobrého důvodu, poněvadž chtěl, aby se tím problémem zabýval někdo jiný,“ zabručel Kašpar.
Jelemi se Samasem si vyměnili polekané pohledy a pak se rozesmáli. „Víš, tohle nás nenapadlo,“ přiznával Samas.
„Myslím, že je to příliš očividné.“
Kašpar kývl. „Lidé často přehlížejí, co mají přímo pod nosem, jak jsem zjistil.“
„Nechceme tě poslat pryč bez pomoci,“ prohlásil Jelemi. „Co kdybys tu zůstal ještě den. Popřemýšlíme, zda jsme přece jen něco nepřehlédli.“
„To je dobrá zpráva. Děkuju. Prve jsem si přál, abych si mohl vyprat šaty,“ podotkl Kašpar.
„S tím ti můžeme pomoci,“ usoudil Samas. „Až dojíš, vyhledej mě v zahradě a já ti ukážu, kde si můžeš vyprat.“
Oba strážci vstali a Kašpar osaměl. Přidal si kaše a sýra a těšil se, že si po takové námaze odpočine.

***

Kašpar se objevil u stolu v kuchyni právě včas k večeři. Cítil se jako znovuzrozený. Vypral si šaty, i když se cítil nepříjemně, když nahý čekal u ohně, než se mu oděv usuší. Po obědě si zdříml. Věděl, že večer bude mít poslední příležitost získat od strážců nějaké informace, a tak si po zbytek odpoledne připravoval otázky.
Začal konverzačním tónem: „Mohli byste mi říct, jak váš řád vznikl?“
Jelemi ukázal na Samase. „On se víc zajímá o historii než já,“ vysvětlil.
„O časech před Válkami Chaosu se toho moc neví,“ začal Samas. „Člověk prý přišel z jiného světa velkými trhlinami v obloze. Ví se, že tu před námi žila stará rasa.“
„Dračí vládci?“ otázal se Kašpar.
„Tak jim říkají lidé. Ostatní rasy je znají jako antiky.“
„Mysleli jsme, že ta zbroj má možná s nimi něco společného.“
„Má, ale ne tak, jak myslíš,“ odtušil Samas.
Jelemi po něm vrhl pohled, jímž říkal, že Kašpar možná narazil na něco, co by nechtěli, aby zjistil. „Jestli není Dračích vládců, tak to je... trofej nebo kořist?“
Jelemi si povzdechl. „Vsadím se, že spíš upomínka.“
„Zjistili jste od našeho rozhovoru něco nového?“
Samas kývl. „Prohledali jsme archivy a musím přiznat, že mě celá ta věc zajímá. Nepochází z našeho světa a tvrzení toho mnicha, že s ní »něco není v pořádku«, mi cosi připomnělo. Četl jsem dál a myslím, že vím, o čem mluvil.“ Jelemi po něm opět vrhl varovný pohled. „Co kdybychom mu to prostě řekli?“ vyhrkl Samas. „Nejspíš stejně zemře dávno předtím, než by mohl někomu prozradit něco, co by vyvolalo potíže.“
Jelemi se narovnal a přísně prohlásil: „Dobře, ale pokud má někdo vysvětlovat bohům, proč se tento muž dozvěděl jejich tajemství, nebudu to já!“ Ukázal na Kašpara. „Vy dva si popovídejte, já jdu nakrmit slepice.“
„Co mi chce Jelemi utajit?“ zeptal se Kašpar.
„Říkal jsi, že jsi šlechtic. Vyznáš se tedy v teologii?“
Kašpar pokrčil rameny. „Asi jako každý laik. Plnil jsem své povinnosti v chrámech.“
„Věřící ale nejsi.“
„Viděl jsem, slyšel a četl příliš mnoho, abych nevěřil v bohy, Samasi. Občas je ale těžké uvěřit, že je můj život nějak přehnaně zajímá.“
„V podstatě máš pravdu. Jediné, na čem v životě záleží, je to, jak ho žiješ, a to je jen mezi tebou a Lims-Kragmou. Ona tě posoudí a rozhodne, na kterém místě kola se vrátíš.“ Zasmál se. „Ona je jediné božstvo, s nímž se nakonec setká každý člověk.“ Vstal. „Pomoz mi poklidit talíře.“
Kašpar posbíral talíře a Samas příbory a poháry. Přesunuli se k dřevěnému dřezu, v němž stálo vědro mýdlové vody.

„Zbytky oškrábej do kýblu na zemi, prosím," požádal Samas. „Dáváme je slepicím a prasatům."
„Vy máte prasata?"
„Na druhé straně za zahradou máme hezké hospodářství," odtušil Samas a začal oplachovat poháry mýdlovou vodou a pak je ponořil do vědra s čistou vodou. „Je to kousek po svahu na takové rovince. V případě potřeby bychom bez potíží nakrmili mnohem víc strážců. V každém případě bys měl vědět, že to, co se v chrámech učí laikové, je jen malá část pravdy o bozích. A to, co znají chrámy, je zase jen malá část pravdy, třebaže je to větší část, než jakou vyučují. A my strážci víme víc než většina chrámů, i když kněží tohle neradi slyší. Ale i my známe jen malou část pravdy. Někteří teologové tvrdí, že dokonce i bohové mají jen omezené vědomosti a všechno ví jen jediná bytost, Nejmoudřejší, vrchní bůh, bytost tak velká a vševědoucí, že naše pokusy pochopit její podstatu jsou jen ubohé snahy o abstrakci.
Povídá se také, že lidé stvořili bohy. Že bohové mají plnit naše očekávání, a proto jich potřebujeme tolik. Je těžké představit si jedinou bytost, která může převzít veškerou zodpovědnost za celý vesmír i ostatní vesmíry, o nichž víme. Proto člověk stvořil bohy pro každou myslitelnou funkci. Nevím, jestli je to pravda, ale vím, že každý bůh má svoji roli. Nad menšími bohy existuje sedm větších bohů."
„Myslel jsem, že větších bohů je jenom pět," podivil se Kašpar.
„Teď ano, ale před Válkami Chaosu jich bylo sedm. Jeden z nich zemřel během válek - Arch-Indar, bohyně dobra. To vyvolalo velkou nerovnováhu, protože proti bohu zla neměl kdo stát. Jeho jméno se nikdy nezmiňuje, protože stačí na něj jen pomyslet, a už to k tobě přitáhne jeho pozornost a udělá si z tebe svého sluhu."
„Chápu, že to muselo znamenat problém," zabručel Kašpar tónem, jenž naznačoval, že Samasovi tak docela nevěří. Války Chaosu byly podle většiny učenců jen výplodem bájesloví, pouhý příběh vysvětlující, jak vznikl svět takový, jaký je.
Samas se usmál. „Vidím, že mi nevěříš, ale na tom nezáleží. Jeho jméno ti stejně neprozradím." Mrkl. „Protože ho neznám. Většina teologů ho nazývá Bezejmenný."
Kašpar se zakřenil. „V mém životě bývaly doby, kdy bych se tomu všemu jen vysmál, ale za poslední léta jsem toho hodně zažil..." Potřásl hlavou. „Snažím se všechno si promyslet."
„Abys pochopil, jaká to byla katastrofa, musíš vědět něco o tom, jak funguje vesmír. Nic není zničeno. Rozumíš tomu?"
„Ale já viděl, jak se věci ničí," namítl Kašpar.
„Viděl jsi, jak se věci transformují." Samas ukázal na dřevěnou nádobu. „Když vezmu kus dřeva a dám ho do ohně, co se stane?"
„Shoří."
„Řekl bys, že je zničené?"
„Ano."
„Tak to ale není, víš. Změní se v teplo, světlo, kouř a popel. Když člověk zemře, jeho tělo se rozloží a jako všechno ostatní v přírodě je součástí cyklu. My těla spalujeme nebo pohřbíváme, ale není důležité, jestli tělo nakrmí červy, nebo se změní v popel, je přetransformováno, ne zničeno. Mysl a duch však žijí dál. Duch, jak víme, je zvážen, a je-li toho hoden, vrátí se na lepší místo v kole života. Pokud toho hoden není, nastoupí na nižší místo. Ale co mysl?"
Kašpar si musel přiznat, že ho to zaujalo. „Co je s myslí?"
„Ta odchází k bohům. To, co jsi zažil, co ses naučil, je součástí univerzálního poznání - všechny živé bytosti vracejí své vědomí bohům. A ti se vyvíjejí."
„Asi to chápu."
„Dobře. Někdy mezi stvořením vesmíru a Válkami Chaosu se něco ošklivě zvrtlo. Pravděpodobně je to dílo Bezejmenného, jistě to však nevíme. To nevědí dokonce ani živí bohové. Ale v kritické chvíli, když se vesmír měnil, propukla na nebesích válka. Menší bohové povstali proti větším a s nimi povstali Dračí vládci a postavili se menším i větším bohům. Dračí vládci byli vyhnáni z tohoto vesmíru a až do Trhlinové války se potulovali cizí dimenzí."
„Vážně?"
„O tom to celé bylo. Nemyslíš si, že šlo o takovou prkotinu, jako že Tsurani chtěli dobýt svět bohatý na kovy, viď?"
„Myslel jsem, že to mělo něco společného s tsuranskou politikou na Kelewanu."
Samas se usmál a utřel si ruce. Pokynul Kašparovi a vrátil se ke stolu. „Jsi vzdělaný, jak vidím. Ne, ať už si vetřelci mysleli cokoliv, za útokem stál Bezejmenný. Víš, zlo těží z nesmírného chaosu nebo z nesmírného pořádku. Dobro těží z rovnováhy mezi těmito dvěma extrémy. S naprostým pořádkem není růstu. S naprostým chaosem je všechno neustále v ohrožení. Nakonec zjistíš, že zlo je svou povahou šílené."
„Teď ti asi moc nerozumím."
Samas se na Kašpara podíval jako na trucovité dítě. „Určitě ti to nemusím vysvětlovat."
„Opravdu si nejsem jistý," nedal se Kašpar.
„Uškodil jsi někdy někomu... jen abys mu ublížil? Nebo jsi měl vždycky dobrý důvod?"
Kašpar odpověděl rychle. „Vždycky jsem měl důvod."
„Tak vidíš," opáčil Samas, posadil se a mávl na Kašpara, ať mu donese vodu. „Nikdy bys sám sebe nepovažoval za »zlého«, ať už si ostatní o tom, co děláš, mysleli cokoliv. Máme to v povaze. A to je velké tajemství zla. Ti, kdo páchají zlo, sami sebe za zlé nikdy nepovažují."
Kašpar mu podal pohár s vodou a posadil se. „Udělal jsem pár věcí, o kterých dnes hodně přemýšlím."
„S věkem jsi tedy zmoudřel. Ale tenkrát ti tvá rozhodnutí připadala rozumná." Samas zvedl ruku, aby zarazil případné námitky. „I kdybys je v té chvíli považoval za pochybná, určitě sis je ospravedlnil jako nevyhnutelná. Účel světí prostředky, že?"
Kašpar smutně přikývl.

„Kdyby bylo každé rozhodnutí nezávisle zváženo na morálním základě - tedy bez ospravedlňování, jako je spravedlnost, pomsta nebo nezbytná tvrdost - páchalo by se na světě mnohem míň zla. Každá věrouka v každém chrámu má jedno společné, ať je to vyjádřeno jakkoliv: »Nečiň jiným, co nechceš, aby oni činili tobě.«“
Kašpar zkřížil ruce na prsou. „Asi chápu.“
„Dobře, protože pak pochopíš, že jediné vysvětlení zla, kromě všech ospravedlnění, jakým si ho lidé opřádají, spočívá v šílenství. Je to destruktivní a nevede to k ničemu užitečnému. Zkrátka šílenství.“
„Pokračuj.“
„Než ti povím zbytek toho, co před odchodem potřebuješ vědět, musíš tohle důkladně pochopit.“ Samas si odkašlal a napil se vody. „Zlo je marnotratné. Spotřebovává, ale nikdy samo netvoří.“
„Ten Bezejmenný tedy musí být ze samé své podstaty šílený.“
„Ano!“ Samas plácl dlaní do stolu. „Pochopil jsi to. Bezejmenný nedokáže být duševně v pořádku o nic víc, než slepice může hrát na roh.“ Kašpara to přirovnání zmátlo a Samas si ukázal na ústa. „Nemá rty. Můžeš ji učit, jak budeš chtít, ale nikdy se to nenaučí.“
To Kašpara pobavilo. „Dobře, věřím, že zlo je šílené.“
„Pak taky pochopíš následující. Když Arch-Indar zemřela, ostatní větší bohové - v obavě, že Bezejmenný získá navrch a žádná rovnováha nebude - udělali něco, co se stalo pouze v tomto jediném případě. Začali spolupracovat. Zbývající větší bohové, dokonce i Zdrženlivý, využili své spojené moci a vyhnali Bezejmenného do jiné říše.“
„Takže zůstalo jen pět větších bohů?“
„Ano, i když jako by byli čtyři. Helbinor Zdrženlivý... ten prostě nic nedělá. Zdržuje se jakékoliv činnosti.“ Samas pokrčil rameny. „Je to jedna z těch věcí, které teology dohánějí k pití.“
„Když tedy spojili své síly, proč Bezejmenného prostě nezničili?“
Samas se zazubil. „Protože nic nemůže být zničeno. Už chápeš?“
Kašpar zamrkl. „Jako to dřevo. Ano, mohli ho jenom... změnit.“
„A jenom nepatrně. Nemohli změnit jeho povahu, ale mohli změnit jeho postavení. A tak našli jinou říši, dimenzi mimo tuhle, a na ní našli svět tak velký, že ten náš by byl jen oblázkem na jeho pláži. Tam ho spoutali a pohřbili do srdce největší hory na planetě. A tam sídlí dodnes.“
„Jestli je v jiné říši, tak přece nemůže dělat potíže?“
„Ušetřím tě teologie, ale pamatuješ, jak jsem říkal, že když znáš jeho jméno, může tě ovládat?“
Kašpar kývl.
„Takhle je mocný. Považuj větší bohy za... vládce, přírodní síly, chceš-li. Nemyslím něco jako vítr a déšť, spíš podstatu toho, jak funguje vesmír - dobro, zlo, rovnováha, tvůrce, dělník, plnitel přání a zdrženlivost. Svět reálný a mystický - tihle ovládají všechno.“
„Dobrá,“ prohlásil Kašpar, „ale co to má společného s relikvií, kterou jsem sem přitáhl?“
„Nevíme. Tušíme, že je z jiné sféry.“
„Tomu opět nerozumím,“ přiznal Kašpar poněkud zmateně.
„Bezpochyby jsi slyšel výraz: Ať se propadne do sedmi nižších pekel!“
Kašpar kývl.
„Ve skutečnosti neexistuje sedm úrovní pekla ani sedm úrovní nebe. V podstatě je to totéž. Bohové sídlí na první úrovni, my na druhé. Někdo tvrdí, že je to tatáž úroveň, jen rozdělená na dvě podúrovně.“
„Počkej chvilku,“ zarazil ho Kašpar. „Teď jsem se ztratil.“
„Už jsi někdy loupal cibuli?“ zeptal se ho Kašpar.
„Ne, ale nejednu jsem snědl.“
„Tak víš, že každá je tvořená mnoha vrstvami. Považuj vesmír za cibuli jen se sedmi slupkami. Je to trochu nepřesné, ale mnozí se na tom shodují. V každém případě dejme tomu, že žijeme na nejvyšší úrovni s bohy. Na nejnižší jsou bytosti tak cizí, že si je ani neumíme představit. Mezi tím jsou bytosti od těch úplně cizích po ty, které jsou nám podobné. Démoni pocházejí ze čtvrté a páté úrovně a s použitím mocné magie existují na našem světě. Démon, který zinscenoval Hadí válku nebo válku Smaragdové královny, jak ji, myslím, znáš, pocházel z pátého kruhu.“
„Démon?“ užasl Kašpar. „Jaký démon?“
„Tenhle příběh ti povyprávím až jindy. V každém případě, pokud jsi slyšel o bytostech zvaných běsi, tak ty žijí v šestém kruhu. V této sféře reality vysají životní energii ze všeho, čeho se dotknou. Mohou tu existovat, ale pokud ano, i tráva jim usychá pod nohama. Tvorové ze sedmé úrovně tady ani nepřežijí - sbírají energii tak rychle ze vzduchu a světla, že se zničí sami spolu s velkou částí krajiny kolem sebe. Myslíme si, že ta zbroj je ze druhého kruhu, ze sféry hned pod naší. Ale jenom hádáme a neradili bychom ti, aby ses rozhodoval na základě tohoto předpokladu.“
„Nic proti, Samasi, ale jaký to má smysl?“
„Máš si uvědomit, v jak rozlehlé aréně bojuješ. Ta žena, která ti dala kotouč.“
„Ano, čarodějka.“
„Není čarodějka. Na tom kotouči je vyobrazená Arch-Indar.“
„Vždyť jsi říkal, že je mrtvá.“
„Je. Ty ses setkal se vzpomínkou na ni.“
Kašpar otevřel ústa. „Ale já s ní mluvil! Mávla rukou a Flynn usnul! Dala mi ten kotouč a to je dost skutečné.“
„Ona je skutečná. Ale je jenom vzpomínkou na bohyni. Kdyby za staletí získala dost věřících, mohla by se vrátit. Prozatím ale musíš pochopit, jak mocní větší bohové jsou. Jsou tak mocní, že vzpomínka na jednoho z nich žije jako myslící bytost, právoplatná entita.“
„Aha, nic není zničeno,“ uhádl Kašpar.

„Ano!“ Samas nadšeně zatleskal. „Už to chápeš! Je to, jako bys zemřel, ale z hlavy ti spadl jeden vlas do hlíny a měl všechny tvoje vzpomínky a vlastní vůli. Je to špatné přirovnání, ale za střízliva se na lepší nevzmůžu.“
„Myslel jsem, že jste řád abstinentů,“ zasmál se Kašpar.
„Před třemi lety nám došlo pivo a víno. Je to jeden z důvodů, proč strážce Andani odešel do Isparu u moře. Jinak bychom nepili jenom vodu. Ten mág, o kterém jsi nám vyprávěl, ten Leso Varen -“
„Ano?“
„Myslím, že není smrtelník.“
„Podle tebe je vzpomínka na Bezejmenného?“
„Ne. Myslím, že je sen.“
Kašpar už chtěl něco namítnout, ale pak si vzpomněl na Hildy.
Samas pokračoval: „Bezejmenný měl relikvie z doby před svým vypovězením a během století je lidé našli. Všichni zešíleli, někteří dřív, jiní později, pokud si ty věci nechali, ale ti, kteří si je ponechají dost dlouho, získají od jejich pána moc. Taky se stanou součástí jeho mysli a dávno po zničení svého smrtelného těla žijí jako sny v mysli boha. Chci tím říct, že existují lidé, kteří chtějí zajistit návrat Bezejmenného do našeho světa.“
„Proč by to dělali?“
„Protože jsou šílení,“ odpověděl Samas.
„Přesvědčil jsi mě, že hraju ve hře tak obrovské, že ji ani nedokážu pochopit. Řekněme tedy, že sázky jsou vysoké, ale pořád nevím, co mám dělat.“
„Já vím,“ přiznal Samas. „Řekli jsme ti všechno, co víme. Udělat pro tebe můžeme už jen jedno.“
„A co to je?“
„Necháme tě promluvit s bohy, pochopitelně.“

Kapitola patnáct
Kalkin

Kašpar se nehýbal.
Samas vstal. „Pojď se mnou. Měli bychom vyrazit.“
„Za bohy?“ ujišťoval se Kašpar.
„No ovšem.“
„Myslel jsem, že máte za úkol bohy chránit.“
Samas Kašpara vyzval, ať jde za ním. „Ty je neohrožuješ. Ne, my bohy chráníme před tím, aby je smrtelníci neustále neobtěžovali a nerozčilovali. K tomu, aby člověk mohl sdělit bohům, co mu dělá starosti, byla vynalezena modlitba. Chrámy mají prostředky poněkud účinnější, přesto však stále omezené. Klerik jednoho řádu nemůže mluvit s božstvem jiného. Existuje ale způsob, jak se s bohy spojit přímo. My takříkajíc strážíme jejich soukromí. Pojď.“
Odvedl Kašpara z kuchyně přes prázdný sál do malé místnosti. Z velkého kovového držáku s desítkou pochodní jednu pochodeň vyndal, otevřel brašnu u pasu, vytáhl křesadlo a ocílku, podal pochodeň Kašparovi a zapálil ji. Vrátil křesadlo a ocílku do brašny, vzal si od Kašpara pochodeň a vydal se chodbami přímo do srdce hory.
Po několika minutách chůze se Kašpar zeptal: „Jak mám mluvit s bohy?“
„Asi jako s kýmkoliv jiným.“
„Ty jsi s nimi nikdy nemluvil?“
„Ne. Neměl jsem důvod. Když o tom tak přemýšlím, my strážci s nimi nemluvíme. Máme omezenou práci. Strážíme bohy před... no, za chvíli to sám uvidíš.“
Chodba byla dlouhá a tmavá. Pak Kašpar vepředu zahlédl světélko.
„Už jsme skoro tam,“ ohlásil Samas.
„Proč mě necháváš promluvit s bohy, když máš strážit jejich soukromí?“
„Uvidíš.“
Dorazili do jeskyně naplněné světlem. Uprostřed byl jeho zdroj. Byla to plošina z čistě bílé hmoty, jež na první pohled vypadala jako mramor, ale když se Kašpar přiblížil, viděl, že je to jediný kus nějakého průsvitného materiálu. Dva stupně ze stejného materiálu umožňovaly výstup na plošinu. Vycházela z ní měkká bílá záře, dost jasná, aby bylo vidět po celé jeskyni. Kašpara při pohledu do ní ani nebolely oči.
„Co mám udělat?“ zeptal se tiše.
Samas se zasmál. „Každý, kdo sem vstoupí, napoprvé šeptá.“
Kašpar otázku zopakoval konverzačním tónem.
„Vystup na plošinu.“
„To je všechno?“
„To je všechno.“
Kašpar poslechl a Samas řekl: „Asi bych se měl rozloučit.“
„Proč? To se už nevrátím?“
Samas pokrčil rameny. „Možná. Jen málo lidí získá takovou příležitost. A jen několika se podaří dostat do Příbytku jinými cestami.“ Zatvářil se, jako by vzpomínal. „Dvěma mágům se to asi před třiceti nebo čtyřiceti lety povedlo. Nevím, co se s nimi stalo. A před sto lety - tohle jsem jenom slyšel, takže nevím, nakolik je ten příběh přesný - dva tvorové, lidé nebo někdo jiný, vstoupili do Síně mrtvých, překročili Řeku smrti a vešli do síně Lims-Kragmy.“
„To právě udělal Flynn.“
„Jenže tihle dva se vrátili!“ Samas napřáhl ruku. „V každém případě jsi byl dobrým společníkem, Kašpare Olaský, a

pokud se nevrátíš touto cestou, budu vzpomínat na čas společně strávený.“
„Vzhledem ke všemu doufám, že tě ještě uvidím, Samasi.“
Strážce se usmál. „Postav se doprostřed.“
Kašpar uprostřed plošiny uviděl zlatý kruh. Vstoupil do něj.
Okamžitě cosi ucítil. Nebyla to vibrace, ani bzučení, ale svrbělo ho celé tělo, jako by jím probíhala energie. Z plošiny nalevo a napravo od něj se zvedly dva zlaté sloupy, každý jako mřížka ze zlatých vláken. Rozmazávaly se mu před očima. Nebyly kovové, ani ze světla, prostě ze žádného materiálu, jaký by poznal, ale byly zářivé a jemu se při pohledu na ně zrychlil tep.
Prodloužily se, jako kdyby vyrůstaly z plošiny, a před Kašparem se překřížily. Sledovaly kruh, stoupaly a vytvářely dvojitou šroubovici. Objevily se další sloupy a brzy byl Kašpar uvězněn ve válci ze zlatého světla.
Pak všechno zmizelo. Kašparem projela zima, jakou by žádný člověk nevydržel, chlad tak krutý, že ani nezalapal po dechu.
Vzápětí se kolem rozhostila naprostá temnota.

***

Kašpar měl pocit, že se vznáší. Otevřel oči. Do tváře mu svítilo slunce a bylo mu trochu zima. Když pocit, že letí, zmizel, všiml si, že leží na něčem tvrdém. Posadil se.
Pod sebou měl mramorovou podlahu. Sáhl si na kámen a rozhlédl se kolem sebe. Mramorová plocha se táhla, kam až oko dohlédlo, a jeho to na chvíli zmátlo.
Vstal. V pravidelných vzdálenostech se z podlahy zvedaly sloupy. Kašpar k jednomu sloupu došel a položil na něj ruku. Byl hladký, jako ze slonoviny.
Mezi sloupy visely závěsy z průsvitného, bílého hedvábí a mírně povlávaly. Nad hlavou měl skleněný strop, jímž dolů svítilo slunce. Nic jiného vidět nebylo, a on se po chvíli rozhodl, že se vydá tam, odkud fouká vítr.
Prošel kolem několika závěsů a všiml si, že jeden není matný, a to, co uviděl, ho zarazilo. Stál na vrcholku hory a pod sebou měl zasněžené štíty a mraky odrážející odpolední slunce. Opatrně popošel ke kraji a nahlédl dolů.
Nepoznal jak toto místo visí nad mraky, ale nikde se viditelně nedotýkalo pohoří. Vzduch měl být studený a řídký, možná by se ani nehodil k dýchání, nicméně Kašparovi nedělal žádné potíže.
„Nádherný výhled, že?“
Kašpar se otočil.
Tam, kde předtím byla jen rovná podlaha, nyní spočíval nízký podstavec ze stejného bílého kamene s plochou deskou nahoře, na níž seděl muž.
Měl světlou pleť, kudrnaté světle hnědé vlasy a světle hnědé oči a silnou bradu. Jeho věk bylo těžké určit - chvíli vypadal stejně starý jako Kašpar a vzápětí málem jako kluk. Na sobě měl světle modrou halenu a bílé kalhoty. Byl bos.
„Ano,“ přiznal Kašpar. „Je to skvělý výhled.“
Muž slezl na zem, a když se nohama dotkl podlahy, podstavec zmizel. „Jen málokdo to uvidí. Tohle je svým způsobem Střecha světa.“ Postavil se vedle Kašpara. „Stejně jako mnoho jiných věcí, už tu krásu skoro nevnímám, dokud neuvidím, jak ji obdivuje někdo jiný, a pak si připomenu, jaká je to nádhera. Dvě nejvyšší hory na světě.“
„To jsem nevěděl,“ přiznal Kašpar.
„Jižní se jmenuje Slon a je jenom o dvě stopy nižší než severní, která se zove Drak. Umíš si to představit? Obě mají přes třicet tisíc stop a rozdíl mezi nimi je jenom dvě stopy.“
„Třicet tisíc stop?“ zopakoval Kašpar. „Měl bych být už zmrzlý. Doma jsem v horách lovíval velké berany, v průsmycích nad deset tisíc stop, a některým lidem se dělalo špatně už v té výšce. I v létě tam byla hrozná zima. Jak je tohle možné?“
Muž se usmál. „Je to prosté. Nejsi tady.“
„A kde tedy jsem?“
„Jsi někde jinde. Než si tím začneš lámat hlavu, musím tě upozornit, že nemáš moc času, tak přejděme k tomu, proč jsi tady.“
„To je dlouhý příběh.“
„Já ho znám. Nemusíš mi ho opakovat, Kašpare.“
„Ty mě znáš?“
„Vím o tobě všechno, co se vědět dá, Kašpare, bývalý vévodo z Olaska, od chvíle, kdy jsi omylem šlápl na tlapku Taliinu kotěti a ona s tebou týden nemluvila -“
„To mi bylo dvanáct!“
„- po to, co jsi snídal se Samasem.“
„Kdo jsi?“
„Kalkin.“
Kašpar chvíli mlčel. „Ten bůh?“
Muž pokrčil rameny. „Cedulky, tituly, kategorie jsou tak... omezující. Řekněme prostě, že jsem »bytost«, a budeme spolu vycházet.“
„Ale...“
Kalkin zvedl ruku a usmál se ještě víc. „Na debaty nemáme čas. Máš nějaké otázky, ale abychom ušetřili čas, pár věcí ti vysvětlím, ty mi pak položíš pár otázek a budeme tě moct vrátit do bašty.“
Kašpar se vzmohl jen na kývnutí.

Kalkin si sedl a náhle pod sebou měl místo podlahy světle modrý divan. „Prosím, posaď se.“
Kašpar se ohlédl a za sebou uviděl další divan. Usedl.
„Nabídl bych ti něco k jídlu a pití, ale vím, že nemáš hlad ani žízeň. Některé lidi to uklidňuje.“
„Nejsem si jistý, jestli by to v této chvíli bylo možné,“ zabručel Kašpar.
„Kde začít?“ pronesl Kalkin. „Co třeba s tou věcí, kterou s sebou vláčíš?“
„Ano,“ přitakal Kašpar. „To by byl vhodný začátek.“
„Není to zbroj. Je to konstrukt. Můžeš ji považovat za oživený stroj. Představ si, že by sis nechal od hračkáře vyrobit velkou dřevěnou loutku, která by uměla chodit, a čistě pro ušetření času předpokládejme, že by chápala jisté základní příkazy a poslouchala tě. Té věci by se podobala asi jako se trébuchet podobá ručnímu praku. Nazývá se talnoy.“
„Talnoy?“
„V řeči tvůrců to zhruba znamená »je velmi těžké to zabít«.“
„Zabít? Říkal jsi přece, že to je nějaký stroj.“
„Je to mnohem víc. Má v sobě... ducha, nebo možná duši. To se... nedá jen tak snadno pochopit. Přesně odpovídá tomu, co říkal bratr Anshu. Je to prostě velmi špatné. Duše se dovnitř nedostala dobrovolně.“
„To je velké zlo,“ zabručel Kašpar.
„Velmi velké. Určitě si pamatuješ, co k tomu říkal strážce Samas.“
„Ano.“
„To je dobře,“ prohlásil Kalkin, „protože ti teď poskytnu další látku k přemýšlení. Jak se pohybuješ z vyšších kruhů či sfér, z místa, jež nazýváme první úroveň -“ mávl rukou kolem sebe - „kde jsme teď, na poslední úroveň, zákony, které ovládají vesmír, se mění. Diskutovalo se o tom - někdy i celá století - že každá říše má vlastní sadu pravidel, vlastní pojetí toho, co je »správné« a co »špatné«, co je »dobré« a co »zlé«, a že všechno je relativní. Jiní se spokojili s tím, že dobro existuje na jednom konci spektra a zlo na druhém. Čistě kvůli zjednodušení budeme předpokládat, že bez ohledu na to, co si o takovýchto debatách myslíš, cokoliv, co existuje v pátém kruhu či sféře, by mělo zůstat tam!“
Kašpar mlčel.
„Ta věc, talnoy, měla zůstat v druhém kruhu stvoření. V Midkemii se neměla objevit.“
„Jak se sem dostala?“ otázal se Kašpar.
„To je velmi dlouhý příběh, na který nemáš čas.“
„Proč ne, jestli nevadí, že se ptám?“
„Vadí, ale tobě víc. Umíráš.“
Kašpar se narovnal. „Cože?“
„Ve skutečnosti nejsi tady. Jsi někde jinde, v půli cesty mezi životem a smrtí, a čím déle tu zůstáváš, tím blíž jsi smrti, a jakmile překročíš řeku...“ Kalkin pokrčil rameny. „Nejsem všemocný.“
„Ale jsi bůh!“
Kalkin mávl rukou. „Nemůžu strkat nos do věcí Lims-Kragmy. Jakmile se dostaneš do její říše, ona jediná tě může poslat zpět. A obvykle to nedělává. Jelikož vím, že na čase záleží, povím ti pár věcí. Ta věc, kterou vláčíš, se nikdy neměla dostat na tento svět.“ Kašpar chtěl znovu promluvit a Kalkin se přestal usmívat. „Mlč. Dobře, jeden z Dračích vládců, jak jim říkáte, ji sem přinesl jako kořist. A byla zasloužená... tedy rozhodně na tu říši neměli útočit. V každém případě k tomu došlo před mým příchodem a my - které vy nazýváte bohy - jsme zjistili, že tu je, když už se stalo.“
„Proč jste ji prostě neposlali zpátky?“ zeptal se Kašpar.
Kalkin se drsně zasmál a zavrtěl hlavou. „Smrtelníci!“ Předklonil se. „Nemyslíš, že bychom to udělali, kdybychom mohli? My jsme omezení na tuto říši! Jsme součástí tohoto světa.“
„Ale slyšel jsem, že Bezejmenný je uvězněný v jiné říši.“
Kalkin začínal být netrpělivý. „To se stane vždycky, když se snažíš něco vysvětlit.“ Obrátil se ke Kašparovi. „Nemáš čas. Postačí ti tedy, když budeš vědět, že když bohové, jež považuješ za velké bohy - Samas jim říká vládci - dají hlavy dohromady, dosáhnou svého. A to se stalo jednou jedinkrát!“ Zvedl prst a druhou rukou na něj ukázal. „Jednou. Rozumíš?“
„Pochopil jsem tě.“
„Dobře, protože teď ti ukážu další věc.“
Kalkin mávl rukou a pavilon zmizel. Ocitli se v šedé prázdnotě a náhle tu bylo něco jiného.

***

Viseli ve vzduchu. Byla noc a pod sebou měli město, ale takové, jaké si Kašpar ani neuměl představit. Bylo obrovské, nikde nebyl jediný přírodní rys. Všude, kam se Kašpar podíval, viděl domy, ulice, mosty a lidi. Pokud se jim dalo říkat lidé.
Zhruba připomínali lidi, ale měli špatné proporce, jako kdyby někdo lidi natahoval, až měli příliš dlouhé končetiny na příliš krátké trupy. Tváře měli také protažené, ale bylo mezi nimi dost rozdílů, aby se od sebe lišili jako lidé v kterémkoliv midkemijském městě. Několik by jich dokonce mohlo projít olaskou tržnicí, aniž by vyvolali větší pozdvižení. Všichni měli šedou kůži, ale tak bledou, až to skoro nebylo znát. Šaty nosili různé, ale všechny barvy byly tlumené, k vidění byla šedá, zelená a matná červená a oranžová. Ženy byly oblečené v dlouhých šatech a pár jich mělo podivné klobouky. Muži měli téměř bez výjimky haleny a kalhoty.
Město tvořil tmavý kámen v barvách od šedé po černou. Nikde nebyly žádné barevné ozdoby. Kašpar s Kalkinem se vznášeli nad hlavní bránou. Byla to neuvěřitelná stavba, zdi byly mohutné a dost široké, že nahoře vedla třída s vozy, chodci a kočáry taženými tvory, kteří připomínali protažené koně či muly, avšak s plazími rysy. Brána se otevírala do

tunelu vedoucího pod ulicí a ústícího na obří dvůr mezi hradbou a první... budovou? Kašpar si uvědomil, že nikde nejsou vidět žádné krámy či obytné domy. Všechno bylo propojeno, jako by celé město tvořila jediná budova přerušovaná ulicemi a kanály, s tisícovkami, desítkami tisíc otvorů. Dokonce i budovy, které původně vypadaly samostatně, byly při bližší prohlídce propojené mosty, uzavřenými tunely a dvoranami. Kašpar nerozeznal příliš mnoho podrobností, protože všechno zjevně existovalo na třech, čtyřech i více úrovních, a světlo několika tisíc pochodní se neustále mihotalo.
„Působivé, že?“ poznamenal Kalkin a Kašpar se zadíval na silnici. Tráva, pokud to byla tráva, byla ve tmě bezbarvá, stejně jako stromy v dálce.
„Ale ty jsi říkal, že sem vstoupit nemůžeme,“ podivil se Kašpar.
„Nejsme tady. Jenom se díváme. To je něco jiného. Dívej se.“
Kašpar se díval a viděl, jak se městská brána na noc zavírá. Všichni před branou spěchali dovnitř. Stráže v bráně měly černou zbroj podobnou talnoyovi, až na to, že jejich přílby neměly hledí a scházely zlaté lemy.
„Proč je brána otevřená tak pozdě?“
„Není pozdě. Je večer.“
„Ale obloha je černá!“
„Ano,“ odtušil bůh. „Slunce této planety vydává teplo, ale jen málo světla. Nezapomínej, jak jsem říkal, že zákony a pravidla tu jsou jiné. Kdybychom tu byli osobně, tvůj život by se dal měřit na pouhé dny. Samotný vzduch by tě pomalu otrávil. Žár zdejšího slunce by ti sežehl kůži a dokonce i noc by ti připadala nepříjemně horká. Voda by ti chutnala jako síra a pálila by jako kyselina.“
Brána se se zaduněním zavřela, jako když na zem dopadnou dva obrovské balvany. Kašpar si všiml, že brána splynula s hradbou. Chytře upevněné kameny, možná s protiváhou, se pohybovaly tak snadno, že bránu dokázali bez námahy zavřít dva muži - nebo co vlastně tihle tvorové byli.
„Sleduj,“ radil Kalkin a ukázal na silnici.
K bráně spěchal vůz tažený jedním z těch mulovitých plazů. Poháněl ho vozka. „Jak říkáte těm... lidem?“
„Oni si říkají Dasatové, což v jejich jazyce znamená »lidé«. Od lidí se liší stejně jako draci. Vlastně draci jsou lidem bližší než oni. Tohle je jedna z jejich planet, Kosridi. Je to zdejší hlavní město.“
„Jedna z jejich planet?“
„Stejně jako Tsurani a některé další rasy, i oni se mohou přesouvat z jedné planety na druhou. Jsou agresivnější než všechny ostatní národy v historii.“
„Co se děje?“
„Nějaký zákaz vycházení. Když se zavře brána, nikdo nesmí ven z města.“
„Proč? Mají tu nepřátele?“
„Dasatové nemají nepřátele... alespoň na této planetě. Ale hrozí jim mnohá nebezpečí.“
Vůz zastavil před bránou a vozka zoufale křičel na Dasaty na hradbě. Ti se na něj podívali a začali se bavit. Ze tmy se ozvalo vytí.
Kašparovi stydla krev v žilách. „Co je to?“
„Něco jako naši vlci.“
Ze tmy se vyřítila zvířata. Hnala se temnou krajinou tak rychle, že je Kašpar zahlédl jen koutkem oka. Když se přiblížili k hradbě, dopadlo na ně světlo pochodní, a Kašpar užasle otevřel ústa. Ti tvorové vypadali jako vlk zkřížený s koněm.
„Co je to?“
„Jmenuje se to zarkis,“ sdělil mu Kalkin.
Tvorové byli velcí jako menší kůň, s okrově zbarvenou srstí kolem čenichu, ale jinak šedí, s černýma nohama. Hlavy měly široké a ploché, žluté oči posazené daleko od sebe. Tesáky měli dlouhé jako Kašparova dýka. Pohybovali se nesmírně rychle a tři ve chvilce strhli tažné zvíře.
Další dva vyskočili zezadu na vůz a jeden uhryzl vozkovi hlavu. Než se tělo stačilo zhroutit, druhý ho překousl. Kalkin poznamenal: „Intenzita života, chceš-li, rychlost a rytmus, jsou zde mnohem radikálnější než na tvém světě. Dokonce i rostliny je těžké zabít. Predátoři se ani nedají popsat. I lovná zvěř se brání a bojuje, že by sis to ani neuměl představit. Představ si zajíce se zuby jako břitva a povahou rosomáka. Zdejší lidé jsou nemilosrdní.“
„Proč mu nikdo nepomohl?“ chtěl vědět Kašpar.
„Pomoc je pro zdejší lidi otázkou prospěchu. Člen rodiny by mu možná hodil provaz, kdyby měl čas, a blízký přítel by slíbil, že vyřídí pozdrav jeho družce, známý by se nesmál, dokud by nebyl mrtvý.“
V té chvíli si Kašpar uvědomil, že se všichni na hradbě smějí, jako kdyby viděli vynikající vystoupení dvorního šaška.
„Oni to považují za legrační?“
„Jiná pravidla, Kašpare.“ Kašpar se na Kalkina podíval a viděl, že se bůh neusmívá. „Tito tvorové považují hrůzu za legrační. Bolestí a utrpením se baví.“
„V Keshi jsem viděl hry,“ poznamenal Kašpar. „Viděl jsem lidi bojovat na život a na smrt, ale ostatní je povzbuzovali, nesmáli se jim. Byl to... zápas.“
„Tady je utrpení zábavou. Slabé je třeba vypudit z rasy, utrpení je třeba využít. Slabost z tebe dělá oběť, moc kořistníka. Mezi stejně silnými lidmi je všechno souboj, protože když jsi silnější než jiní, vezmeš si, co chceš, a když jsi slabší, najdeš si silného ochránce, který tě ochraňuje výměnou za tvé služby. Vražda je zábava a dobročinnost je vyhrazena pro rodinu, protože když najdeš cizí dítě bez dozoru, zabiješ ho, jinak by později mohlo ohrozit tvoje dítě. A o svoje dítě pečuješ, pěstuješ něm smysl pro povinnost a věrnost, protože až budeš příliš starý a k ničemu, mohlo by se obrátit proti tobě. Od své rodiny získáváš moc, tělesnou sílu, schopnost používat magii nebo ochranu svých bohů - a ti jsou stejně nepoddajní jako lidé, kteří je uctívají.“

Tehdy si Kašpar uvědomil, že nikde neviděl jediné dítě. Musela být někde schovaná a chráněná, dokud nebudou dost silná, aby se mohla bránit sama. „To je šíleně drsné...“ zašeptal.
„Jiná pravidla,“ zopakoval Kalkin.
Mrknutím oka byli jinde.
„Za soumraku karana, vládce, obhlíží armádu.“
Kašpar na nejvyšším kopci města uviděl palác nebo něco, co mu palác připomínalo. Když se přiblížili k hlavnímu nádvoří, Kašpara ohromila velikost všeho. Palác byl o polovinu větší než opardumská citadela a nádvoří mělo dobře čtvrt míle napříč.
Kalkin ukázal na balkon, pod nímž visel velký černý prapor s černým obrázkem v kruhu z maličkých mečů. Na balkoně stál tvor stejný jako ostatní, akorát se nosil jako mocipán. Za ním se drželo několik žen a Kašpar předpokládal, že podle měřítek této rasy jsou krasavice, neboť ve srovnání s tím, co viděl na ulicích, měly poměrně krátká roucha v jasnějších barvách. Vládce měl rudý plášť s bílou kožešinou na límci a pod ním černou zbroj lemovanou zlatem jako talnoy.
Přes nádvoří pochodovaly za zvuků trub a bubnů tisíce obrněných postav. „To jsou talnoyové?“ zeptal se Kašpar.
„Ano. Jsou to karanovi otroci a zabíjejí z jeho rozmaru. Dobyli celé státy a planety. V každé zbroji je duše zavražděného Dasaty.“
„Vidím tu jenom chaos. Jak tihle lidé udržují pořádek?“
„Stejně jako kolonie mravenců nebo včel, instinktivně, vědí, kdo co dělá, a osud jednotlivce je nezajímá. Kdyby byl někdo dost chytrý či mocný, aby zabil karanu, příští den by se stal sám karanou a ti, kterým vládne, by se mu klaněli, protože dokázal, že je silnější vládce, a tudíž bude lépe chránit své klienty a vazaly.“
Najednou byli někde jinde a Kašpar cítil, že je tu větší teplo.
„Jsme na jiném kontinentě,“ oznámil mu Kalkin. „Je odpoledne. Pod námi probíhá něco, co bys nazval »hrami«.“
Kašpar spatřil stadion nejméně třikrát větší než ten v Keshi. Usoudil, že pojme nejméně dvě stě tisíc diváků. V aréně bylo ohrazeno několik částí a v každé se odehrávaly děsivé hrůzy.
Tvor připomínající slona s krokodýlí kůží a bez chobotu, s čenichem jako lenochod, procházel se svým jezdcem a rozdupával lidi přikolíkované k zemi. Jinde zase zapalovali lidi a nechali je běhat, dokud nepadli a neuhořeli. Všude Kašpar viděl jen bolest a utrpení a diváci řvali smíchy a nadšením. Na mnoha místech na lavicích viděl páry vzrušené krveprolitím až k páření, aniž by si všímaly ostatních okolo.
Jeden Dasati se naklonil přes hrazení a díval se na smečku malých, psům podobných zvířat trhajících lidi na kusy. Divákův soused vstal a skopl ho do arény. Když překvapený muž padl do číhajících chřtánů slintajících zvířat, všichni kolem oběti a vraha dostali záchvat smíchu.
„Samas má pravdu,“ poznamenal Kašpar. „Zlo je šílenství.“
Náhle byli zpátky v Příbytku. Objevily se dva světle modré divany a Kašpar se ztěžka posadil. „Proč jsi mi to ukázal?“
„Protože teď chápeš, proč je nutné se zbavit té věci, kterou s sebou celé týdny vláčíš.“
„Když ji nemůžete poslat zpátky, nemůžete ji aspoň zničit?“
Kalkin po něm vrhl spalující pohled.
„Vím, kdybyste mohli, už byste to udělali.“ Kašpar se opřel. „Co mám udělat?“
„My bohové tu věc nemůžeme z tohoto světa odnést, ale vy smrtelníci ano.“
„Jak?“
„Musíš vyhledat ty, kdo tě dostali do současných nesnází. Rozhodně jsi nebyl jen nevinný přihlížející, Kašpare, ale tyhle lidi jsi nikdy příliš nezajímal, na rozdíl od tvého společníka Leso Varena. Samas ti řekl, komu mág slouží, a možná i něco o jeho podstatě, ale nevíš, že i tvůj nepřítel Spear Sokol sloužil jiným: Konkláve stínů.“
„O nich jsem nikdy neslyšel,“ přiznal Kašpar.
„Pochopitelně. Kdyby ano, jako tajná organizace by nestáli za moc. Dokonce ani Leso Varen o nich nic nevěděl. Věděl, že proti němu někdo bojuje, ale netušil kdo.“
„Kde je najdu?“
Kalkin se usmál. „To je menší problém.“
„Ty to nevíš? Já myslel, že jsi bůh vědomostí.“
Kalkin se rozesmál. „Já? Těžko. Bytost, k níž se ten titul hodil, se před Válkami Chaosu jmenovala Wodan-Hospur. Je jedním ze čtyř ztracených bohů. Nevíme, jestli je mrtvý, nebo jen... někde jinde. Já se pouze starám o vědomosti do jeho návratu.“ S úsměvem dodal: „U vás mi říkáte Banath!“
„Bůh zlodějů!“
Kalkin se poklonil. „A Kejklíř, Šprýmař a Noční tulák, mezi jiným. Kdo by mohl líp strážit vědomosti než zloděj?“ Vstal.
„Pojď, musíme tě vrátit. Tvůj čas se krátí.“
„Kde ale to konkláve najdu?“
„Kdybys to věděl a padl do špatných rukou dřív, než je najdeš, mohl bys napáchat velké škody. I další už vědí, že talnoy existuje, a nepochybně ho hledají. Což znamená, že hledají i tebe.“
„Jak mám něco takového ukrýt?“
„Ty ne,“ opravil ho Kalkin. „Vzpomínáš, jak jsi talnoyovým mečem zabil wergona!“
„Koho?“
„Toho démona, co roztrhal McGoina?“
„Ano.“
„A talnoy si přišel pro svůj meč?“
„Ano.“
„Prostě si vezmi jeho meč a on půjde za tebou.“

„Chceš říct, že jsem se s ním vlastně nemusel vláčet přes hory?“
Kalkin se snažil potlačit smích. Neuspěl. „Ne,“ vyprskl nakonec. „Nemusel.“
Kašpara rozčílilo, že se stal obětí vtipu. „Tak co mám teda udělat, obléknout ho do šatů a říkat mu bratře?“
Kalkin se znovu rozesmál a vzal rozum do hrsti. „Ne, ale nasaď si ten prsten, co máš v měšci. Druhou ruku polož na talnoye a mysli na mnicha. On pak každému kromě nejmocnějších kleriků a mágů bude připadat jako mnich.“
„To je ovládací prsten?“
„Jistým způsobem. Karana nemůže být všude a na bojišti jim někdo musí dávat rozkazy. Umožňuje podřízeným dávat talnoyům taktické příkazy. Hlavně mu nepřikazuj, ať zaútočí na karanu, protože pak shoří v plamenech. A pamatuj: Prsten tě dožene k šílenství, pokud ho budeš mít na prstě déle než hodinu nebo dvě. Jednoduše si ho nasaď, když bude nutné vydat talnoyovi příkaz, řekni mu, co chceš, a on to vykoná. Hlavně si prsten zase co nejdřív sundej. Rozkazy by měly být stručné.“
„Jak najdu to konkláve?“
„Tohle je obtížnější. Můžu tě poslat správným směrem. Potíž s velkou magií je, že čím je větší, tím snazší je pro... jisté lidi... ji zachytit. Můžu tě přenést do Sulthu, nebo spíš za město, i s truhlou s pokladem a s talnoyem. Tam si můžeš koupit loď. Pluj čtyřicet pět dní na sever, pak přímo na západ a do dvou týdnů dorazíš do známých vod. Zamiř domů a vyhledej Speara Sokola. Jestli se ti podaří promluvit s ním dřív, než tě zabije, nebo než tě nechá nový roldemský vévoda na místě popravit, dostane tě Sokol ke konkláve. Jim pověz, co jsi viděl a co víš, a požádej je, ať zbaví svět talnoye. A zdůrazni jim, jak je to naléhavé.“
„Proč?“
Kalkin se zaškaredil, veškeré veselí ho opustilo. „Zapomněl jsem se ti o tom zmínit, viď? Když byl teď talnoy vyňat z krypty, v níž byl ukrytý, a ochranná kouzla kolem něj byla odstraněna, je pro Dasaty jako maják. Začínají se vytvářet kouzelné portály, trhliny. Zatím malé a nejsou snadno k nalezení a otevřené zůstávají jen na několik minut, ale tvor, který zabil McGoina, pocházel z Kosridi a omylem sem pronikl trhlinou. Navíc ve srovnání s plně oživeným talnoyem neznamenal v podstatě žádnou hrozbu. Víš, jak těžké bylo zabít wergona obyčejnou ocelí.“
„Skoro nemožné.“
„Všechny na Kosridi je těžké zabít a talnoyové jsou z nich nejhouževnatější. „Kalkin se tvářil stále vážněji. „Brzy zůstanou trhliny otevřené déle a budou větší a nakonec je odhalí nějaký dasatský mág nebo klerik. Nepotřebuješ velkou představivost, abys věděl, co přijde pak.
Jestli je jejich svět pro vás nepříjemný a nebezpečný, váš svět je pro ně jako ráj, protože je snazší proniknout z nižších říší do vyšších. Vzpomeň si, co říkal Samas o pravé podstatě Smaragdové královny. Démon, který ji nahradil, tady chtěl vládnout a mohl jednat mimo pravidla, která poutají nás bohy i vás smrtelníky. Dasatský karana by s radostí přihodil tuto planetu ke své říši a celá léta by nadšeně vraždil lidi k pobavení svého lidu. Představ si, že na bitevním poli čelíš vojsku talnoyů.“
„Potřebujeme magii.“
„Ano, a spoustu. Jeď do Opardumu. Najdi Speara Sokola a přiměj ho, ať tě zavede k vůdcům konkláve. Ukaž jim talnoye a dostaňte ho z tohoto světa!“ Po kratší odmlce ještě dodal: „Jestli to neuděláte, dojde k boji, proti němuž bude Trhlinová válka pouhou šarvátkou.“
„K čemu ta geasa? Proč ne prostě... já nevím. Proč jsi prostě nepřiměl své kněží, aby ti tu věc přinesli?“
Kalkin potřásl hlavou. „Není to moje geasa, ani žádného jiného boha. A neměla talnoye přivést sem. Ale odstraním ji, abys ho mohl dopravit odsud.“
„Kdo na něj teda tu geasu seslal a kam se měl dostat?“ chtěl vědět Kašpar.
„Na tom nezáleží,“ prohlásil Kalkin a mávl rukou.
Náhle to Kašparem trhlo a kolem byla jen šedá prázdnota. Vzduch mu vyletěl z plic. Chvíli visel v nicotě. Vzápětí ležel na zemi mezi stromy vedle truhly s pokladem a talnoye.
Zhluboka se nadechl a pocítil chlad.
Byl večer a po silnici se ploužilo několik žebříňáků. Kašpar vytáhl prsten z měšce a nasadil si ho na prst. Obrátil se na talnoye. „Vypadej jako ošklivý sluha.“
Talnoye vmžiku nahradil příšerně ohavný muž. „Tak ošklivý ne,“ vyhrkl Kašpar a obličej talnoye se změnil, takže vypadal jako obyčejný rolník v prostém šatu, sloužící potulnému žoldnéři. „Řekni něco,“ přikazoval Kašpar.
„Něco.“
„Vida, umíš mluvit. Oslovuj mě »pane«.“
„Pane.“
„Když ti vydám rozkaz, řekneš: »Ano, pane,“ a splníš ho.“
„Ano, pane.“
„Dobrý začátek. Teď zvedni tu truhlu a pojď za mnou.“
„Ano, pane.“
Kašpar vyšel z lesíka na silnici. Ošklivý sluha ho následoval s truhličkou položenou na rameni.
Kapitola šestnáct
Sulth

Kašpar pil sám.
Talnoy seděl nehybně v malém pokoji nahoře, v podkroví nad pivnicí. Pokoj se obvykle nepronajímal. Kašpar se vyhýbal krčmám a hospodám, dokud nenašel loď, protože si vzal k srdci Kalkinovo varování, že to stvoření hledají i

jiní.
Tak na talnoye teď myslel - jako na stvoření. V posledních čtyřech dnech strávil hodně času pokusy, kladl mu otázky, zjišťoval, nakolik je schopen nezávislé činnosti, a nakonec se dozvěděl dvě věci: za prvé, že talnoy je schopen nezávisle myslet i rozhodovat se, takže se nedalo říct, že by nebyl živý, a za druhé, že by vojsko takovýchto stvoření nebylo možné porazit.
Také zjistil, jak dlouho může nosit prsten. Rozpoznal varovné signály, protože to pro něj byl cizí pocit: ochromující strach. Do pivnice dorazil s talnoyem necelou hodinu poté, co si nasadil prsten a nechal talnoye zamaskovat se za sluhu. Než se s majitelem dohodl na ceně a odešel do pokoje, začal být nesvůj. Říkal si, co se děje, a na zkoušku si prsten nechal. Seděl na slamníku a čekal. Talnoye nechal stát v rohu. Po půl hodině ho zachvátila panika, byl si jistý, že za dveřmi číhá něco hrozného. Ovládl touhu tasit meč a zaútočit a strhl si prsten z prstu. Vzápětí hrůza a děs ustoupily. Nyní věděl, že prsten může mít nanejvýš půl druhé hodiny a nejméně tak dlouho poté, co si ho sundá, ho nesmí znovupoužít. Pokud by si prsten nasadil dříve, šílenství by se rychle vrátilo. Usoudil, že nasadit si ho jednou, dvakrát denně, je bezpečné, častěji by už bylo nebezpečné.
Přemýšlel o tom, co ještě o talnoyovi ví. Byl starý, ale vypadal... schopně, lepší slovo ho nenapadalo, stejně jako talnoyové, které viděl na Kosridi. Nejevil žádné známky stáří či sníženého výkonu. Podle všeho vypadal jako nový.
Kašpar se nemohl zbavit pocitu, že mu celá věc přerůstá přes hlavu. Předtím se cítil obtížen - vlastně obtěžován - geasou, jež ho s tou věcí hnala za Kalkinem. Také měl seznam otázek, na něž by rád znal odpovědi: Proč vůbec byla geasa seslána? Pokud nebyla míněna jako nátlak, aby se věc dostala k bohům právě proto, aby vykonali, co nyní sám podnikal, tak k čemu byla určena? Kalkin tvrdil, že to není důležité, ale Kašpar mu nevěřil. A proč Kalkinovi dělalo takové starosti, že by na Midkemii mohla proniknout další podobná stvoření? I když byly jeho schopnosti po opuštění Midkemie omezené, nemohli by bohové zareagovat, pokud by sem Dasatové vpadli? Copak se bohové Dasatů bojí?
Popíjel pivo a čekal na Karbaru, loďařského agenta z tohoto ubohého města. Karbara se měl brzy objevit se zprávou, která loď Kašpara dopraví domů. Kašpar proklínal osud, že ho uvrtal do tohohle podniku, protože byl přesvědčený, že nemůže skončit dobře, ale pak si uvědomil, že to je příležitost vrátit se domů, aniž by propadl hrdlem. Nicméně najít loď byl problém.
Sulth byl největší město na západním pobřeží Novindu, což ale nic neznamenalo. Jediné další trochu větší město byl Port Punt dole na jihu. Většina lodní dopravy probíhala jen mezi těmito dvěma městy a loď mířící do některého z jižnějších měst odplouvala pouze jednou za dva až čtyři měsíce. Velké zaoceánské lodi běžné v Olasku a východních královstvích byly v těchto vodách vzácností. A žádná z větších lodí kotvících v přístavu neměla namířeno na sever. Kašpar si bude muset koupit vlastní loď.
Otevřely se dveře a vstoupil Karbara. Byl štíhlý a nervózní, neustále se rozhlížel, jako by se bál, že ho někdo sleduje. Přistoupil ke Kašparovi a oznámil mu, že našel loď.
„Jakou?“ chtěl vědět Kašpar.
„Dvoustěžník s kosatkou, čtvercovou přední plachtou a trojúhelníkovou hlavní, ale na pobřežní plavidlo má dost hluboký ponor. Majitel odchází z moře a chce zůstat doma se ženou a dětmi. Nic lepšího nenajdu, ale je to dobrá koupě.“
„Kolik?“
„Tři sta zlatých nebo stejná hodnota v jiných mincích.“
Kašpar se zamyslel. Podle olaských měřítek byla loď laciná, jenže tady bylo laciné všechno. Pro mistra tesaře v Olasku to byla roční mzda, tady dvakrát tolik, takže si za to kapitán mohl koupit nějaký hezký malý hostinec nebo zřídit jiný podnik. „Kdy si ji můžu prohlédnout?“
„Zítra. Do poledne vyloží náklad, pak zůstane, kde je. Kapitán ji chce co nejdřív prodat, takže by možná byl ochotný slevit.“
„Zítra po východu slunce tam přijdu,“ prohlásil Kašpar a dopil pivo.
„Sejdeme se v přístavu,“ pravil Karbara a otočil se k odchodu. „Budeš mít i mou odměnu?“
„Deset procent toho, co zaplatím za loď, ano.“
„Dobře,“ zabručel muž a odešel.
Kašpar seděl dál. S Karbarou bylo něco v nepořádku. Kvůli tomu prodeji byl příliš nervózní. Pro něj byla provize víc než měsíční mzda, avšak Kašpar tušil, že má i další zdroje příjmů. Kašpar chápal zradu a věděl, že brzy ráno, až bude všude rušno, ale dosud šero, se v nějaké uličce cestou do přístavu může odehrát spousta věcí, které by místní konstábl klidně nějakou dobu přehlížel.
Kašpar se rozhodl, že si půjde lehnout brzy, a ráno si promyslí, co udělá. Kývnutím se rozloučil s hostinským a odešel do pokoje.
Talnoy stál nehybně v rohu místnosti. Kašpar si položil slamník na zem. Pravděpodobně to byla zbytečná opatrnost, protože majiteli hostince očividně nezáleželo na ničem kromě nájmu.
První noc, co Kašpar spal v pokoji, ho talnoy stojící v rohu znervózňoval. Několikrát za noc se probudil a zjistil, že se stvoření nepohnulo. Bylo to zvláštní, když se s ním vláčel z místa na místo, spát v jeho blízkosti mu těžkou hlavu nedělalo. Jenomže teď věděl, že je schopen nezávislého jednání - i když pouze na Kašparův rozkaz - jeho přítomnost ho vyváděla z míry. Byl však unavený a konečně usnul neklidným spánkem.
Celou noc se přehazoval, jak se mu zdály sny o zlotřilé, nenávistné rase žijící v říši tmy.

***

Kašpar pomalu kráčel ranním šerem. Ze Sulhtského zálivu se valila nezvyklá mlha a zvuky přicházely zdánlivě odnikud.

Město už bylo vzhůru, všude se něco dělo. Prodavači tahali káry, obchodníci připravovali krámy na den a ženy spěchaly na trh se zeleninou.
Kašpar netušil, kde by mohlo dojít k útoku, ale měl dost rozumu, aby do přístavu šel oklikou. Pokud by na něj někdo číhal cestou, musel by umět číst myšlenky. Před odchodem si nasadil prsten a přikázal talnoyovi, ať zabije každého, kdo by chtěl ukrást truhlu. Zjistil, kolik je hodin, a slíbil si, že se do hostince vrátí včas.
Majiteli hostince řekl, ať nechodí do jeho pokoje, a jasně mu naznačil, že »sluha« dostal rozkaz použít sílu v případě, že by to někdo udělal. Majitele podniku to pobavilo. Kývl a řekl, že mohl do pokoje poslat svého švagra.
Po cestě, již si vybral, na Kašpara nikdo nečíhal, ale on stejně věděl, že pokud má Karbara aspoň trochu rozumu, počká si na něj blíž k přístavu, protože tam by si rozruchu všimlo méně lidí a nejspíš by to nikdo nevyšetřoval. Do přístavu dorazil od západu, daleko od určeného místa setkání. Obloha začínala světlat, ale šero zůstane, dokud slunce nerozežene mlhu - nejméně další dvě hodiny.
Kašpar dorazil na místo, odkud viděl ukotvenou loď, tmavý obrys v mlze, zvýrazněný lucernami na přídi a na zádi. Z toho mála, co viděl, vypadala loď slušně.
Chvíli si ji prohlížel. Cítil prsten na prstu, třebaže neměl takovou hrůzu, jako když ho měl nasazený hodinu a půl. Už zahlédl Karbaru přecházejícího po nábřeží poblíž lodi. Kašpar se opřel ve vchodu do nějakého domu. Byl odhodlaný čekat do úsvitu, aby viděl, co se bude dít.
Půl hodiny přecházel Karbara sem a tam. K lodi přicházeli dokaři a pokřikovali na námořníky. Chystali se vyložit zbytek nákladu, který zůstal ze včerejšího odpoledne. Objevovali se povozy, nosiči, pouliční obchodníci a zloději.
Konečně Kašpar usoudil, že pokud byla v plánu léčka, museli ji zrušit, protože přístav byl na utajené operace příliš zalidněný. Kromě toho mu zůstala jen chvilka, aby mohl promluvit s kapitánem a vrátit se do hostince.
Zamířil k lodi a pozdravil.
Karbara se obrátil a usmál se. „Myslel jsem, že přijdeš odtamtud," poznamenal a ukázal opačným směrem. Potřásl hlavou a dodal: „To nevadí. Dobré ráno. Pojďme na palubu. „Vyzval Kašpara, ať jde za ním.
Kašpar ho nechal jít jako prvního. Karbara chvíli váhal, ale pak pokrčil rameny a vyšel po lávce. Kašpara napadlo, jestli snad k přepadení nedojde v podpalubí. Ruku držel u nože.
Dorazil na palubu, kde kulatý muž ve středních letech řídil vykládání. Ohlédl se na Karbaru a na Kašpara. „Ty kupuješ?" zeptal se bez okolků.
„Možná. Pověz mi o své lodi, kapitáne...?"
„Berganda," představil se muž stroze. „Není ani deset let stará. Vyměnil jsem ji za dvě starší lodě, protože je rychlejší a unese téměř tolik, co ty druhé dvě dohromady." Rozhlédl se kolem sebe. „Má padesát stop na délku u čáry ponoru - my tomu říkáme bilander. Vidíš, že máme velké ráhno na hlavním stěžni. „Ukázal na velké ráhno, které se téměř dotýkalo zádi. „Dostaneš velkou plochu plachty do větru, a i když je v zadním větru trochu neohrabaná, v ostrém větru můžeš plout rovně. Jinak díky tomu nepotřebuješ vratiplachtu. Na každý pád se moje žena nemůže dočkat, až zůstanu doma, a bratr má povoznictví. Sice nevím nic o koních, ale vyznám se v nákladech. Loď je dobrá, a pokud se v lodích vyznáš, tak víš, že tři sta zlatých je slušná cena." Ukázal na Karbaru. „Ale jeho podíl mu vyplatíš ty."
„Vyplatím," slíbil. „A tobě dám pět set zlatých, ale musíš ještě jednou vyplout."
„Kam?"
„Přes Modré moře k severnímu kontinentu."
„Ať se propadnu, to je dlouhá plavba. Ani nevím, jak se tam dostat. Jenom jsem slyšel, že musíš vyplout z Města na Hadí řece k severovýchodu. Asi bychom mohli plout k severu podél pobřeží a odbočit v místě, kde se kontinent stáčí k jihu... to je skoro rok."
„Ne," opravil ho Kašpar. „Za Koňskou hlavou je to pětačtyřicet dní k severozápadu a dva týdny přímo na západ."
„Plout na opačnou stranu?" zamyslel se kapitán. „Dobře. Vždycky jsem se tam chtěl podívat. Vezmu si tři sta zlatých teď a dvě stě po návratu. Kolik pasažérů?"
„Dva. Já a můj sluha."
„Kdy chceš odplout?"
„Co nejdřív."
„Dobře, pane," pravil kapitán Berganda. „Koupil sis loď. Říkám jí Západní princezna. Chceš ji přejmenovat?"
Kašpar se usmál. „Ne, Princezna je dobré jméno. Jak dlouho potrvá vybavit a sehnat posádku?"
„Posádka není problém. Moji hoši reptali, že po dnešku zůstanou bez práce. Moc rádi se vrátí na další dlouhou plavbu. Zásoby? Dej mi dva dny. Říkal jsi asi padesát devět dní? Vezměme tři měsíce pro případ, že bude špatný vítr. Měli bychom být připravení vyplout s ranním přílivem za tři dny."
Kašpar sáhl za halenu a vytáhl malý váček. „Tady je sto zlatých na potvrzení dohody. Dalších dvě stě ti dodám odpoledne a zbylých dvě stě, až doplujeme do Opardumu."
„Opardum, říkáš?" Kapitán se zakřenil. „To je jméno země, kam plujeme?"
„Města. Stát se jmenuje Olasko."
„Zní to exoticky. Moc rád se tam podívám." Vzal si zlato a oba si potřásli rukama na zpečetění dohody.
Kašpar se obrátil na Karbaru. „Tvoje zlato mám v hostinci. Pojď se mnou." Karbara zaváhal. „Pane, za chvíli mám další schůzku, na kterou se nesmím opozdit. Pro svou odměnu si přijdu později."
Kašpar mu položil ruku na rameno. „Pojď hned, bude to jen chvilka a určitě se nemůžeš dočkat, až dostaneš peníze."
Hubený mužík se snažil vykroutit z jeho sevření, ale neuspěl.
„Co se děje?" zeptal se Kašpar. „Chováš se, jako by ses nechtěl vrátit do hostince se mnou. Něco není v pořádku?"
S výrazem hraničícím s panikou Karbara vyhrkl: „Ne, pane, vážně, nic. Jenom se musím setkat s dalším pánem. Je to velice naléhavé."

„Trvám na tom," prohlásil Kašpar a zaryl mu palec pod klíční kost. Mužíkovi bylo očividně na omdlení. Kývl a vykročil s Kašparem. „Nebojíš se, že bych mohl po návratu do hostince zjistit, že se mi někdo vloupal do pokoje a ukradl mi truhlu s pokladem, vid'?" Kašpar cítil rostoucí neklid a věděl, že bude muset prsten brzy sundat.
V té chvíli se Karbara obrátil, chtěl utéct, ale Kašpar mu podrazil nohy. „Až se vrátím do hostince a zjistím, že se mi něco ztratilo, osobně tě předám místním konstáblům, rozumíš?"
Karbara se rozbrečel, ale Kašpar si jeho slz nevšímal a táhl ho s sebou. Dorazili do hostince a našli majitele stát uprostřed místnosti se ztrhaným výrazem a vykulenýma očima. „Ty!" křikl na Kašpara, jakmile vstoupili. „Měl bys jít nahoru!"
„Proč?"
„Objevili se tu dva muži, drzí jako štěnice, a bez pozdravu šli nahoru. Slyšel jsem nějaký hluk a vyběhl na schody, abych zjistil, co se děje, když jsem uslyšel ječeni..." Zoufale kroutil hlavou. „Byl jsem námořník, bojovník a cestovatel, ale něco takového jsem neslyšel přes čtyřicet let. Nevím, co se stalo s tvým sluhou, ale muselo se přihodit něco hrozného. Měl bys to jít zjistit. Už jsem poslal kluka pro konstábly."
Kašpar cítil stále větší strach a věděl, že musí prsten sundat do několika minut, jinak se ho zmocní šílenství. Vyvlekl Karbaru do schodů ke svému pokoji. Talnoy stál v rohu, kde ho nechal, s truhlou stále u nohou, ale jinak vypadal pokoj jako jatka. Stěny a podlaha byly zastříkané krví, pokrývky jí byly úplně nasáklé. Dva muži, tedy to, co z nich zbylo, leželi na hromadě. Bylo těžké poznat na nich, že to bývali muži, protože zřejmě byli roztrhaní na kusy. Vedle ležely dvě hlavy a tupě zíraly do stropu.
Karbara zafňukal a omdlel.
Kašpar potřásl hlavou. Stáhl si prsten a cítil, jak šílenství mizí. Zhluboka se nadechl. Počká, jak nejdéle to půjde, než si ho zase nasadí. Doufal, že zdejší konstáblové reagují stejně pomalu jako všude jinde, protože potřeboval nejméně hodinu, než si bude moct prsten opět nasadit.
Uběhla hodina a Karbara se zavrtěl. Kašpar se rozhlédl kolem sebe a usoudil, že bude lepší, když ten malý rádobyzloděj zůstane ještě chvíli v bezvědomí, a tak si k němu klekl a praštil ho za ucho. Karbara se znovu sesul na zem.
Kašpar zdola zaslechl hlasy a poznal, že i když konstáblové nebudou nejrychlejší, zpráva o potížích v pokoji pronikla do pivnice a brzy se o tom bude šuškat po celém okolí. Zhluboka se nadechl, znovu si nasadil prsten a okamžitě pocítil neklid. Věděl, že musí odejít na loď a talnoye schovat. Přistoupil k talnoyovi a položil mu ruku na rameno. „Sluho!"
Stvoření okamžitě změnilo vzhled. „Vezmi truhlu a pojď za mnou. Nikomu nic neříkej, pokud ti to nepřikážu."
Stvoření si hodilo malou truhlici na rameno. Nemělo na sobě ani kapku krve a Kašpar si uvědomil, že vzhled sluhy je iluze, ne kostým, který by mohl být zacákaný rudou tekutinou. Pokud nerozkáže něco jiného.
Kašpar se obrátil a vyšel z pokoje. Pod schody se sešlo několik místních a šeptali si. Kašpar vytáhl deset zlaťáků a podal je majiteli hostince. „Můj přítel omdlel. Zhluboka se nadechni, než tam vstoupíš. Tohle je za námahu, než poklidíš a vysvětlíš konstáblům, že jsem odešel jižní bránou, pokud by se ptali, místo západní. Omlouvám se za potíže, ale byli to zloději."
Majitel si mlčky vzal peníze.
Kašpar odvedl talnoye do přístavu a nastoupil na Západní princeznu.
„Myslel jsem, že tě pár dní neuvidím," poznamenal kapitán Berganda.
„Změna plánů. Zůstaneme na palubě, a pokud by se někdo ptal, neviděl jsi nás."
„Rozumím," opáčil hromotluk. „Ty jsi majitel."
„Kde je naše kajuta?"
„No, já se ještě z kapitánské kajuty neodstěhoval..."
„Zůstaň tam. Je tu jiná kajuta?"
„Menší než moje. Kluk ti ji ukáže." Zavolal si plavčíka, a když se hoch objevil, přikázal mu, ať odvede Kašpara s talnoyem do kajuty.
Kašpar chlapci řekl, že večeřet bude v kajutě, a jakmile se dveře zavřely, stáhl si prsten. Byl nějak nesvůj a nevěděl, jestli je to prstenem nebo starostmi kvůli němu či obavami z toho, že ho zatknou dřív, než se dostane do přístavu. Pokud nejsou zdejší konstáblové mnohem vytrvalejší, než takoví úředníci obvykle bývali, budou ho hledat u jižní či západní brány.
Posadil se na spodní palandu. Nad sebou měl další, ale postavil talnoye do rohu k truhle a připravil se na dva dlouhé, nudné dny čekání na odjezd ze Sulthu.

***

Před odjezdem se ke Kašparovi nedostaly žádné zmínky o krveprolití v hostinci. Pokud kapitánovi či posádce dělalo starosti, proč se ukrývá v kajutě, nechali si to pro sebe. Konečně ráno třetího dne vypluli.
Kašpar počkal, dokud nebudou venku z přístavu, teprve pak vyšel na palubu.
„Majitel jsi ty," řekl mu kapitán Berganda, „ale od chvíle, co jsme vytáhli kotvu, jsem já pánem."
„Samozřejmě," přitakal Kašpar.
„Pokud podle tvého kurzu nespadneme přes okraj světa nebo neskončíme v chřtánu nějaké mořské obludy, měli bychom tvůj domov vidět do tří měsíců."
„Bude-li to vůle bohů," podotkl Kašpar ironicky.
„Před vyplutím vždycky bohům obětuju," sdělil mu Berganda. „Nevím, jestli to k něčemu je, nechat kněze modlit se za bezpečnou plavbu, ale nemůže to uškodit."
„Ne," souhlasil Kašpar, „modlitba není k zahození. Kdo ví, třeba občas bohové poslouchají."

„Oni poslouchají pořád," prohlásil námořník. „A na modlitby odpovídají. Akorát že často ta odpověď zní »ne«."
Kašpar kývl, nenašel důvod nesouhlasit.
Zadíval se na pobřeží, jak pluli k jihozápadu Sulthským zálivem. Bude to dlouhá, a jak doufal, nezáživná plavba.

***

Kašpar pozoroval moře, vlny s bílými hřebeny vyhazující kapky k odpolednímu slunci. Novindus se jim ztratil z dohledu před pětačtyřiceti dny. Kašpar nikdy neměl moře rád, ale jako vládce Olaska se na mnoha lodích plavil od města k městu.
Západní princezna byla dobře vedená loď a námořníci znali svou práci. Nevládla tu železná disciplína jako na vojenských plavidlech, spíš to působilo rodinným dojmem. Muži se se svým kapitánem plavili celá léta a někteří z nich celý svůj dospělý život.
Kašpar začal, hlavně z nudy, každý den na palubě cvičit. Tasil meč a prováděl cviky, nejdřív k pobavení posádky, která posléze ocenila jeho schopnosti. Svlékl se do půl těla a hodinku máchal mečem bez ohledu na počasí, pokud nefoukal tak silný vítr, že se neudržel na nohou. Pak se polil vědrem mořské vody, což se v podstatě podobalo koupeli. Nic lepšího nebude, dokud nepřistanou.
Nyní mířili k západu. Kašpar byl zamyšlený a jen sledoval neustále se vzdouvající moře. Zvažoval svůj další krok, protože Kalkin měl se Spearem Sokolem pravdu. Ačkoliv od bitvy u Opardumu uběhl téměř rok, Spear nejspíš tasí meč a bude chtít Kašpara rozsekat na kusy dřív, než ten ze sebe vypraví tři slova. Kašpar měl nápad, co by mohl udělat, ale ještě nepromýšlel detaily.
„Kapitáne!" křikla hlídka.
„Co se děje?" zavolal kapitán.
„Nevím... něco je... na pravoboku."
Kašpar stál u zábradlí na levoboku, takže musel přejít na druhou stranu. V dálce visel ve vzduchu obrovský, mihotavý kruh.
„Co to je, ve jménu bohů?" zamumlal jeden námořník a ostatní dělali ochranná znamení.
Kašparovi se zježily vlasy na hlavě. Nevěděl, jestli je to dobou, jíž strávil na Kosridi, pobytem v talnoyově přítomnosti nebo jen intuicí, ale věděl, že tohle je průrva v prostoru, trhlina, jak to nazýval Kalkin.
Z kruhu najednou začala vytékat voda, kalná a páchnoucí sírou, jak vítr unášel zápach směrem k lodi. „Obrat na levobok!" zařval kapitán. „Nevím, co to je, ale ukážeme tomu záď!"
Námořníci poslechli a Kašpar s němým úžasem koukal, jak se do Modrého moře řine voda z toho temného světa. V místě, kde dopadala do moře, vznikaly vlny a do vzduchu tryskala pára a kouř a pěnou klouzaly malé blesky. Náhle se v kruhu objevila hlava hlubokomořské obludy, jakou na Midkemii nikdy nikdo neviděl, ani ji nevymyslel. Byla černá a jako by byla obalená zbrojí. Od kůže se jí odráželo sluneční světlo. Kašparovi připadala jako obrovský úhoř s jantarovýma očima, které v zapadajícím slunci zářily. Na hlavě čněl hřeben ostrých trnů, jako na ochranu před většími predátory - pokud něco takového bylo aspoň vzdáleně možné. Kašpar nemohl uvěřit, jak je ten tvor velký. Z trhliny se vysunulo už třicet stop a pořád nebyl konec. Navíc se tvor stále rozšiřoval, takže venku nemohla být ještě ani polovina těla. Dokázal by loď spolknout na čtyři kousnutí!
„Bohové nás chraňte!" vyjekla hlídka.
Objevily se ploutve a Kašpar odhadoval, že celý tvor má na délku sto stop! Muži volali bohy a prosili o smilování, protože obluda teď hleděla směrem k nim a snažila se vytahovat z trhliny rychleji.
Najednou trhlina zmizela a prudký závan větru doprovázelo hromobití. Tvor přeseknutý vejpůl visel ve vzduchu a oči se mu potahovaly mázdrou. Při pádu se půlka těla zmítala a na všechny strany z něj stříkala černorudá krev. Konečně dopadla do moře a zmizela v pěně.
Najednou to vypadalo, jako by si to všichni jen představovali. Po příšeře nebylo nikde ani stopy, zmizela ve vlnách a na obloze nebylo po trhlině ani památky.
Kašpar se ohlédl. Popelaví námořníci mumlali modlitby a drželi se zábradlí a lanoví, až je kapitán poslal za prací.
Kašpar se podíval na kapitána Bergandu. Jejich zraky se setkaly přes mezeru mezi nimi. Kapitán jako by Kašpara obviňoval, jako by vycítil, že to strašlivé zjevení nějak souvisí s Kašparovou přítomností na palubě. Nakonec se obrátil a začal se zase věnovat lodi.
Kašpar věděl, že než dorazí do Olaska, námořníci se budou dohadovat o tom, co právě viděli, a mezi námořnické legendy vstoupí další.
Sám Kašpar však věděl, že to nebyla žádná vidina. A věděl také, co to ohlašuje. V hlavě slyšel hlas. Nevěděl, jestli je to jen jeho vnitřní hlas nebo ho šeptem varuje Kalkin, ale ten hlas říkal: „Čas se krátí."
Kapitola sedmnáct
Domov

Hlídka vykřikla.
„Země!" zařval námořník. Kašpar s kapitánem Bergandou stáli na zadní palubě.
„Právě tam, kde jsi říkal, že bude, a taky právě v ten den," pochválil si kapitán.
„Radu jsem dostal z hodně vysokých míst," opáčil Kašpar, jak se snažil najít něco veselého, kde to jen šlo. Od chvíle, kdy spatřil cizozemskou mořskou obludu, věděl, že Kalkinovo varování je oprávněné. Talnoy je magnetem pro trhliny a ti z druhé strany by si jeho svět podrobili velmi rychle. Ať už se mezi nimi odehrálo cokoliv, musí varovat lidi, kteří jsou

v postavení, že by s tím mohli něco udělat. Musí najít konkláve stínů, i kdyby to znamenalo jeho smrt.
Kašpar nebyl od přírody obětavý, ale uvědomoval si, že pokud ti tvorové napadnou Midkemii, nepřežije nikdo, byť by byl sebeurozenější, ať by se ukryl kdekoliv či měl sebelepší zbraně. Nakonec by byli všichni lidé pobiti ve válce nebo pro zábavu těch bezcitných tvorů. Takže jeho přežití bylo vedlejší vzhledem k životům lidí, na nichž mu záleželo, třebaže jich byla jen hrstka. Přišlo mu zvláštní, že jich je tak málo: jeho sestra Natalia, Jojanna s malým Jorgenem a kupodivu rodiny mužů, kteří zemřeli na oné nešťastné výpravě, jíž tohle všechno začalo. Ale i bez nich by prostě nemohl jenom stát stranou a dívat se, jak je jeho rodný svět ničen.
„Co vidíš?“ zavolal Kašpar na vojáka na hlídce.
„Ostrovy! Vypadá to na stovky ostrovů!“
„Uhni k severoseverozápadu, kapitáne, tak se dostaneme domů,“ požádal Kašpar.
Pluli celý den a noc a za úsvitu příštího dne spatřili pobřežní plachetnici držící se u pevniny. Kašpar už vymyslel, jak se dostat na břeh a najít Speara Sokola. V Opardumu se sice nezdržoval ve společnosti kriminálních živlů, ale dost jich pověsil, vyslechl si dost jejich přiznání na mučidlech a přečetl dost hlášení městské hlídky, aby měl několik nápadů, jak se spojit s mužem, o němž si myslel, že se stal novým pánem Olaska.
V poledne na útesech za citadelou zahlédli Opardum. „Působivé,“ poznamenal kapitán Berganda. „Pověz mi, Kašpare, kolik lodí odsud odplouvá do mého města?“
„Žádná,“ odpověděl mu Kašpar s úsměvem.
Berganda si Kašpara pozorně prohlížel. „Než mládencům sdělím, že tady uvázli, a oni tě hodí přes palubu, majitel nemajitel, předpokládám, že máš plán, jak se vrátíme domů.“
„Ano,“ ujistil ho Kašpar, uchvácený rychle se blížícím městem. „Loď si nechej. Až se vrátíš do Sulthu, znovu ji prodej. Já se jen potřeboval dostat domů a za ty peníze mi to stálo.“
„Dobře,“ zasmál se Berganda, „jsi nejlepší muž, jakého jsem kdy potkal, a já jsem hrdý na to, že jsem pro tebe pracoval.“ Potřásl Kašparovi rukou. „Asi si vezmu to zlato, co jsi mi dal, a naložím vzácné zboží, které pak doma prodám. Kdo ví? Jestli na tom dost vydělám, možná přesvědčím švagra, aby prodal svůj podíl v karavanách, a bude pracovat on pro mě!“
To zase rozesmálo Kašpara. „Dám ti radu, najdi si někoho, kdo mluví quegsky, a nauč se trochu místní jazyk, jinak tě kupci od nás pošlou domů s prázdnýma rukama.“
„Děkuju za radu.“
Kašpar se netrpělivě díval, jak vplouvají do přístavu. Nemohl uvěřit, co cítí, protože do této chvíle netušil, jak moc se mu stýská po domově a jak moc ho miloval.
Přesto věděl, že se vrací jako vyhnanec a psanec. Pokud ho někdo pozná, popravě se nevyhne. Kašpar kapitánovi povyprávěl, co věděl o přistávacích procedurách, ale upozornil ho, že se věci mohly změnit. Opomněl se Bergandovi zmínit o tom, jaký byl důvod jeho nepřítomnosti, i o tom, že o přistávacích procedurách ví málo, protože kdykoliv vplul do přístavu jako vévoda Olaský, všichni ostatní mu šli z cesty.
Než se dostali do přístavu, slunce už pomalu zapadalo. Pomocný navigátor v celním člunu Západní princezně ukázal, u kterého mola má zakotvit. Pak zavolal: „Mluví někdo z vás olasky?“
Kašpar poprvé riskoval, že ho poznají, ale musel promluvit, protože jinak by kapitán chtěl vědět, proč není ochotný tlumočit. Proto křikl: „Já.“
„Zůstaňte do rána tady. Za úsvitu přijde celní úředník. Jestli někdo vystoupí na břeh, budete pověšeni jako pašeráci!“
„Rozumíme!“ odpověděl Kašpar a přeložil to Bergandovi.
Ten se zasmál. „Myslí to vážně?“
„Je to poctivý mladý úředník sloužící vévodství, takže to pochopitelně vážně myslí. Hrozba ale vážně míněna není. Pašování probíhá na ostrovech, kolem kterých jsme pluli. Každý, kdo by byl tak drzý, že by se pokoušel propašovat něco do hlavního přístavu, by si nejspíš zasloužil, aby mu to prošlo. Ne, jenom se snaží zajistit, že nikdo nevystoupí, neopije se a nezačne se rvát, aby neskončil v šatlavě dřív, než budeš mít možnost prodat náklad, aby po tobě mohli chtít poplatky.“
„Když to říkáš, Kašpare,“ zabručel kapitán. „Ale myslím, že jakmile vystoupíš, nechám tady chlapce zavřené do rána.“
„A co uděláš, až ten námořník, co mluví olasky, zmizí?“
Kapitán se uchechtl. „Nic. Přijdeme na způsob, jak se domluvit, a jestli tady někdo mluví quegsky, jak jsi říkal, že je to jazyk blízký tomu našemu, jsme za vodou. Ten poctivý mladý celní úředník se musel splést ohledně toho, která loď, co tu dnes večer zakotvila, měla na palubě někoho, kdo mluví vaším jazykem. Každý den sem přece musí připlout spousta cizích lodí.“
„Hrajte hlupáky a oni to spolknou,“ zasmál se Kašpar. „Jakmile se setmí, nechej spustit člun, a já mládencům povím, kam mě mají dovézt.“ Sáhl za halenu. „Tady je těch dalších dvě stě a ještě stovka. Jen aby bylo jisté, že pokud se tvůj švagr stane námořníkem, budeš mít dost zlata, aby se vaše ženy trochu uklidnily.“
„Děkuju.“ Kapitán Berganda vydal rozkaz, aby námořníci po setmění spustili na straně odvrácené od mola člun.
Kašpar se vrátil do kajuty a čekal.

***

Hostinec byl zastrčený a tichý. Na podobná místa Kašpar za celou dobu, již prožil ve městě, nestrčil nos. Chodili sem dokaři, nosiči, vozkové, portýři a další drsní muži. Tady se bude každý dívat jinam.
Kašpar s talnoyem sem přišli předevčírem a pronajali si pokoj vzadu v přízemí. Kašpar se držel při zemi, pátral a snažil se spojit s někým z opardumského podsvětí. Původně chtěl poslat zprávu do paláce své sestře, ale dopoledne zjistil něco,

co ho úplně ochromilo. Právě dojídal oběd, když do hostince přišli dva konstáblové.
Prošli šenkem, porozhlédli se a zase odešli. Kašpara cosi zarazilo, a tak si přivolal šenkýřku.
„Ano, pane?“
„Nějakou dobu jsem v Opardumu nebyl. Co to měli konstáblové za erb na ramenou? Nepoznal jsem ho.“
„To je nový erb, pane. Máme nového vévodu.“
Kašpara zamrazilo, ale hrál hloupého. „Opravdu? Byl jsem na moři. Co se stalo?“
Děvče se zasmálo. „To jste musel být na druhém konci světa.“
„Jako bych byl,“ zabručel.
„Měli jsme válku a starého vévodu Kašpara vyhnali. Slyšel jsem, že ho poslali na nějaké příšerné místo, ale víte, jak to chodí s klepy. Pravděpodobně hnije ve svém vlastním žaláři. Teď to tu vede vévoda Varen.“
„Vévoda Varen?“ Kašparovi se obrátil žaludek. Podařilo se Leso Varenovi nakonec nějak obrátit věci ve svůj prospěch?
„Ano, moc milý kluk, přišel sem z Roldemu. Vzal si sestru starého vévody a teď jsou v očekávání.“
„Vévoda Varlan Rodoski?“
„Ano, ten. Na šlechtice je docela fajn.“
Když odešla, Kašpar se málem rozesmál. Zpola úlevou, protože i když Rodoskimu kdysi usiloval o život, věděl, že je to dobrý muž. Svou nebožku ženu miloval a byl také oddaný otec. Podle Kašpara to byl zatraceně dobrý státní sňatek. Zemi přinese stabilitu a supové nebudou moct obírat kosti Olaska.
Avšak o několik hodin později ho ztráta vévodství pořád ještě žrala. Zarazil se. Nebylo to jeho vévodství. Byl to jeho domov, pravda, ale už tady nevládl a trůn zpátky taky nechtěl. Začalo to jako plán na pomstu, ale už dávno se to změnilo v zoufalý závod s nesmiřitelnou hrozbou, která by zničila město, stát, jeho sestru i její nenarozené dítě. Ne, Kašpar musí zapomenout na staré pocity. Pomsta už nebyla uskutečnitelná... ani žádoucí. Popravdě řečeno kdyby byly jejich role se Spearem Sokolem obrácené, on by Spearovi nikdy neodpustil. Zabil by ho.
Kašpar vstal, že se vrátí do pokoje, a v rohu zahlédl jakéhosi muže, který ho pozoroval. Všiml si ho, už když přišel do šenku, a bylo mu na něm cosi povědomé, jenomže muž schovával tvář pod velkým kloboukem a v rohu bylo šero. Několikrát se po něm Kašpar podíval a muž se pokaždé tvářil, jako by byl zabrán do vlastních myšlenek nad pivem. Tentokrát se mu ale nakratičko podíval do očí, avšak hned uhnul pohledem a nahrbil se.
Kašpar šel jako by k sobě do pokoje, ale na poslední chvíli se otočil a dvěma kroky přistoupil k muži v rohu. Ten byl rychlý, což Kašpar věděl; na někoho, kdo musí nejdřív vstát a tasit zbraň, byl velice rychlý.
Kašpar první výpad dýkou stěží odrazil, ale pak využil své větší síly a muže zatlačil dozadu. Ten přepadl přes židli a praštil se hlavou o zeď.
Lidé jim ustupovali stranou, protože rvačky byly v tomto hostinci běžné, a nikdo se do nich nechtěl zaplést, dokud nebude vědět, kdo bojuje s kým, zvlášť když ve hře byly zbraně. Než se objevil barman s palicí v mohutné pěsti, Kašpar muže přitiskl ke zdi, šlápl na jeho dýku a svou mu tiskl k hrdlu.
„Zdravím, Amafi,“ procedil Kašpar. „Jak bys to chtěl zařídit, abychom ti ani já, ani Spear Sokol nepodřízli krk?“
Bývalý quegský nájemný vrah a déle než rok sluha Speara Sokola, než ho zradil a stal se uprchlíkem, řekl: „Blahorodí! Skoro jsem tě nepoznal.“
Kašpar s úsměvem šeptal, aby ho nikdo jiný v místnosti neslyšel. „Ale poznal jsi mě, a co jsi chtěl udělat? Vyměnit mou hlavu za svou svobodu?“
„Ne, můj pane, nic takového bych nikdy neudělal,“ šeptal honem Amafi. „Stejně jako na tebe, i na mě dolehly těžké časy. Skoro rok žiju z ruky do huby, musím dokonce pracovat, abych přežil. Bál jsem se, že poznáš ty mě. Jen jsem čekal, až odejdeš, abych mohl nepozorovaně vyklouznout.“
Kašpar se narovnal a barman poznal, že rvačka skončila, a vrátil se za pult. Kašpar pomohl staršímu muži vstát. „Jsi lhář a zrádce a já ti nevěřím, že jakmile bych odešel do pokoje, ty bys neběžel do citadely, abys vyhandloval můj život za svou svobodu. Ale náhodou pro tebe mám práci, která nám prospěje oběma. Pojď, tohle není vhodné místo, kde bychom si měli povídat.“
„Souhlasím.“
Kašpar zašel k baru a koupil láhev vína a dva pohárky. Ukázal vrahovi, ať jde před ním. „Odpusť, ale ještě chvíli potrvá, než se k tobě dobrovolně otočím zády.“
„Jsi moudrý muž, blahorodí.“
Když došli do pokoje, Amafi otevřel dveře, udělal krok a zkoprněl.
„To je v pořádku,“ uklidnil ho Kašpar. „Je to můj... sluha.“
Amafi vstoupil do pokoje. „On se... vůbec nehýbá.“
„Umí velmi dobře tiše stát,“ opáčil Kašpar. „Sedni si na postel.“ Sám se usadil na okenním parapetu. V místnosti byl jinak pouze malý stolek, hodně špinavé umyvadlo a džbán s odstátou vodou. Kašpar nalil víno Amafimu a pak sobě.
„Můj příběh je hodně dlouhý, Amafi, ale nejdřív si poslechnu ten tvůj.“
„Není v tom žádná záhada. Když jsem byl ve službách Speara Sokola, z každého místa, kde jsme byli, jsem si našel rychlou cestu pryč. Je to starý zvyk, a i když jsem neznal žádné podrobnosti, bylo mi jasné, že se můj pán zapletl do něčeho, čemu jsem nerozuměl, což nakonec vždycky vede k potížím. A zatímco můj pán prozkoumával citadelu a hledal způsob, jak tě porazit po tom, co jsi ho zradil...“
„To jsem udělal, že?“
„Pane, ale on to nejspíš čekal. Podle mě on by dané slovo porušit nedokázal, takže když k tobě vstupoval do služby, spoléhal na to, že ty dřív zradíš jeho.“
Kašpar se zasmál. „Takže kdybych ho neposlal zabít Rodoskiho, mohl být stále v mých službách a já bych byl pořád

vévoda Olaský?“
„Možná, blahorodí. Kdo jsem já, abych věděl takové věci? V každém případě, když mi bylo jasné, že citadela padne, prostě jsem si počkal a z mrtvého keshanského vojáka svlíkl uniformu. Z citadely jsem odešel s vítěznými oddíly a mluvím docela slušně keshansky, takže si toho nikdo nevšiml. Byl jsem jenom další pěšák s krví na uniformě. Cestou do přístavu bylo dost kořisti a chlastu, a tak bylo snadné zmizet v prázdném domě, pár dní se schovávat a pak vylézt. Od chvíle, co jsi zmizel, se snažím odejít z Opardumu, jenomže mi bohužel scházejí prostředky.“
„Chytrému chlapíkovi jako tobě? Myslel bych si, že si cestu najdeš snadno.“
Amafi si povzdechl. „Blahorodí, je mi přes padesát a povoláním jsem úkladný vrah. Když jsem byl mladý, ani by ses nedostal živý k mému stolu, natož abys mě porazil. Ale teď jsem donucený takhle živořit, a jediné další zaměstnání, jaké bych mohl vykonávat, je osobní sluha nějakého šlechtice, jenže jak bych mohl takové místo získat, když mi reference může dát jedině muž, který by mě nejspíš s radostí zabil?“
„Mám návrh,“ prohlásil Kašpar se smíchem. „Jak jsem říkal v šenku, možná znám způsob, jak Sokolovi zabránit, aby nám podřízl krk, a navíc jak tě odsud dostat někam na odpočinek.“
„Mám v Saladoru našetřeno trochu peněz. Kdybych mohl tam...?“ Pokrčil rameny.
„Pomoz mi promluvit se Spearem Sokolem a já tě dostanu do Saladoru. A dostaneš víc než ty svoje ubohé úspory. Nadosmrti tě zaopatřím.“
Amafi si Kašpara prohlížel zažloutlýma očima. „To by nebylo moc, pokud mi zbývá jen pár dní života. Jsi lump a já bych ti měl krk podříznout čistě ze zásady, ale ačkoliv ti nedůvěřuju, myslím, že jsi hodně sobecký. A i když ke mně možná nechováš zášť kvůli tomu, že jsem tě opustil v hodině nouze - jsi přece jen moudrý a chápavý člověk -“
„Za mých čtyřicet let mě takhle ještě nikdo nenazval,“ podotkl Kašpar.
Amafi pokrčil rameny. „V každém případě mi ty možná to malé uklouznutí odpustíš, ale můj bývalý pán ne. Nakonec jsem ho zradil tobě.“
„A já zničil jeho lid, a přece mi odpustil. Myslím, že až zařídíš naši schůzku, nechá tě odejít z města, místo aby tě oběsil. Bude mít plnou hlavu jiných starostí.“
„V tom případě jsem opět tvůj člověk, blahorodí. Byl to tvrdý rok, a když se tak na tebe koukám, byl tvrdý pro oba. Trvalo mi skoro deset minut, než jsem tě poznal.“
„Opravdu?“
„Copak ty nevíš, jak moc ses změnil? Musíš se vidět v zrcadle, blahorodí. Sám se těžko poznáš.“
„Hodila by se mi koupel a nové šaty,“ připustil Kašpar.
„Tak mi řekni, co musím udělat, a zatímco to budu zařizovat, zajdi si zítra do lázní a ke krejčímu. Jestli najdu svého bývalého pána, měl bys při setkání s ním vypadat co nejlíp.“
„Co tím myslíš, »jestli ho najdu«? Copak on není ve městě, ve vládě?“
„To tedy není. Nechal tvého bývalého kapitána Quentina Havrevulena a hraběte Stolinka a Visniyu, aby vytvořili triumvirát a vládli jménem tvé sestry, než se všechno vyřeší. Což se vyřešilo, když roldemský král jmenoval novým vévodou Olaska vévodu Rodoskiho a oženil ho s tvou sestrou.“
„Roldemský král? A Kesh a Ostrovy to nechaly jen tak?“
„Musely. Sokol udělal z Olaska aranorskou provincii a ta je vazal Roldemu.“
„My jsme teď součástí Roldemu?“ žasl Kašpar.
„Ano, a zřejmě to funguje. Aspoň se nezvedly daně a ulicemi nepochodují žádné cizí armády, takže obyvatelstvo je spokojené.“
„Sokola jsem podcenil v nejedné věci. Kam se ale poděl?“
„Povídá se, že našel dívku ze svého lidu a vrátil se s ní do hor. Zjistit něco přesnějšího bude něco stát.“
„Dostaneš zlato. A doufám, že než vylepším svůj vzhled, utratíš ho moudře. Zjisti, kam se poděl můj nepřítel. Je nesmírně důležité, abych ho našel.“
„Ano, blahorodí, i když mi připadá zvláštní, že tolik chceš najít svého bývalého vazala, a přitom ho nechceš zabít.“
„Já bych ho moc rád zabil,“ zabručel Kašpar. „Názor jsem tolik nezměnil, ale právě teď tu jsou mnohem důležitější věci než pomsta.“
„V tom případě udělám, co půjde.“
„Víc člověk žádat nemůže,“ prohlásil Kašpar. „Vyspíš se na podlaze a nezkoušej žádné chytračení - můj nehybný sluha je schopný utrhat ti ruce, kdyby ses mě pokusil ve spánku zabít.“
Amafi se podíval na talnoye a kývl. „Působí velmi hrozivě, a i když je to možná jen zbroj, kterou máte z nějakého důvodu postavenou v rohu, nic takového by mě ani ve snu nenapadlo, blahorodí. Aspoň pokud by mi z toho nekynul žádný zisk.“
Kašpar se zasmál a lehl si. „Sfoukni svíčku a vyspi se. Zítra nás čeká spousta práce.“

***

Amafi měl pravdu. Jen málokdo by Kašpara poznal. Ten se na sebe díval do zrcadla, pěkného kousku ze skla s postříbřenou zadní stranou. V citadele měl podobné, avšak od té doby pořádné zrcadlo neviděl... Zasmál se.
„Pane?“ ozval se krejčí.
„Jenom mě napadlo, co by řekli mí staří přátelé, kdyby mě teď viděli.“
„Řekli by, že jsi muž neobyčejně dobrého úsudku a vzácného vkusu, pane.“
Kašpar si zašel do lázní a po roce byl konečně čistý. Objednal si holiče, který ostříhal vlasy, takže je měl o něco kratší, než je nosíval před vyhnanstvím. Nenechal si oholit horní ret, vousy měl jen zastřižené a ponechal si knír.

Obavy, že ho někdo pozná, jej pomalu opouštěly. Takhle hubený nebyl od dob svého mládí. Během života bez strádání přibral na váze, třebaže se udržoval ve formě. Teď byl vyloženě hubený. Tváře měl propadlé, a když si svlékl starou košili a nechal si od krejčího obléknout novou, byla mu vidět žebra.
Místo aby čekal několik dní, zaplatil krejčímu, aby mu vhodný oděv ušil do večera, třebaže musel celé odpoledne zkoušet. Nezáleželo na tom: neměl kam jít a neměl ani nic jiného na práci, takže až se ocitne před dnešními vládci Olaska, bude aspoň vypadat slušně.
„To prozatím postačí, pane," podotkl krejčí. Jmenoval se Swan. „Jestli si chceš počkat, měl bych to mít hotové do hodiny."
Kašpar si poslal pro ševce, který mu přeměřil nohy, a nyní se vrátil. „Mám několik párů, které by měly stačit, než došiju ty boty, co sis objednal, pane."
Kašpar se prostě představil jako pán ze Sulthu, což byla pravda. Nemyslel si, že by někdo zdejší Sulth znal, a hlavní bylo, že měl zlato. Pravděpodobně by bylo moudré najít si peněžoměnce a směnit něco ze svých novindských zlaťáků za místní mince.
Zatímco si zkoušel boty a vybíral si vhodný pár, vrátil se Amafi. Kašpar zaplatil ševci a domluvil se s ním, že mu nechá na míru šité boty poslat do hostince, kde přebýval. Poté si odvedl Amafiho do rohu krejčovské dílny. „Co jsi zjistil?"
„Přišel jsem na způsob, jak doručit zprávu tvé sestře, blahorodí. Bude to stát jen málo, protože ta dívka, co pracuje v paláci, je jenom hloupé dítě a dá se snadno oklamat. ale je to nebezpečné, protože pokud někdo zjistí, že přináší vévodkyni zprávu od jejího bratra, bude mluvit jako o závod."
„Takové je nebezpečí," poznamenal Kašpar. Vytáhl zpod haleny kousek složené teletiny. „Tohle večer pošli Talii."
„Děvče bude v krčmě u citadely, protože tam pracuje její rodina. Vypomáhá v citadele v kuchyni a v prádelně, ale nebydlí tam. Než přijde na způsob, jak zprávu podstrčit tvé sestře, může to den, dva trvat, ale slibovala, že to zvládne."
„Něco ti dělá starosti, Amafi?"
Starý vrah si zamnul ruce, jako kdyby mu bylo zima. „Ano," přitakal. Byl velmi rozrušený. „Odpusť, blahorodí, ale poslední dobou se mi dařilo hodně špatně. Pokaždé jsem si vybral stranu, která prohrála. Sloužil jsem Spearovi a ty jsi ho zradil, pak jsem sloužil tobě a ty jsi byl také zrazen. Doufám, že se mi konečně vrátí štěstí."
„To doufáme oba," podotkl Kašpar suše. „Už běž. Večer mě najdeš v Říčním domě." Hodil mu malý váček. „Až skončíš, vrať se a kup si něco pořádného na sebe. Nemůžu dovolit, abys do Říčního domu přišel oblečený jako hadrář."
„Ano, blahorodí," opáčil Amafi s úsměvem. „Budu sloužit."
Kašpar se za ním díval, jak odchází, a povzdechl si. Bylo vysoce pravděpodobné, že ho mazaný starý vrah při první vhodné příležitosti zaprodá konstáblům, pokud si bude myslet, že se tak vyhne následkům vlastních zločinů, ale Kašpar tohle nebezpečí prostě musel podstoupit. Jeho sestra byla jediná vysoce postavená osoba, která mu mohla zaručit, že přežije dost dlouho, aby splnil svůj úkol.
Už cítil, že se blíží závěr. Konečně bude moci vzít tu pekelnou věc do paláce, vysvětlit situaci a snad najít Speara Sokola a přes něj i konkláve stínů.

***

Říční dům byl podle všech jednou z nejlepších jídelen v Olasku. Otevřeli ho asi před půl rokem. Kašpar tu sice nikdy nejedl, ale velice toužil po slušném jídle. Byl labužník a od svého zajetí žádné pořádné jídlo neměl v ústech. Pokud mu už nezbývalo moc času, aspoň si bude posledních pár dní dobře žít. Kromě toho byl přesvědčený, že ho s jeho novým vzezřením nikdo nepozná.
Jídelna patřila nějakým manželům z Království, kuchaři a jeho ženě, a chodili sem jíst bohatí měšťané i nižší šlechtici. V posledních letech patřívala budova jednomu šlechtici, jehož zruinoval Kašparův otec. Dům několikrát změnil majitele a před jídelnou v něm byl hostinec s nevěstincem nahoře. Dnes byl renovovaný a podávalo se zde jídlo v poledne a večer podle módy z Bas-Tyry. Nebyl tu bar ani šenk, takže nefungoval jako hostinec ani krčma. V bastyrštině se to nazývalo restaurant, místo k osvěžení. V provincii Bas-Tyra Ostrovního království bylo takové zařízení nesmírně oblíbené a podobné podniky se začínaly objevovat i ve větších městech sousedních států. Mohli tu jíst lidé, kteří měli příliš malý dům, než aby si tam mohli zvát hosty, nebo neměli dost prostředků, aby si vydržovali kuchaře.
V jídelně bylo narváno. Pokud něco znamenala fronta lidí, toužících, aby mohli vstoupit, museli tu podávat skutečně velmi chutné jídlo. Kašpar musel majitele uplatit, aby dostal stolek v rohu, a i ten získal jen proto, že byl teprve časný večer.
Rohový stůl se Kašparovi zamlouval. V místnosti zahlédl několik známých tváří. Nebyli to lidé, které by znal dobře, jen bohatí měšťané a menší šlechtici ode dvora. Připadalo mu zábavné, že si ho nikdo z nich nevšiml. Začal pomalu chlazeným bílým vínem dovezeným z Království, a k němu si dal mušle a syrové krevety. Jídlo bylo vynikající.
Během jídla Kašpar zahlédl další známé, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Uvědomil si něco o lidské povaze. Lidé nepoznávají jeden druhého mimo okruh rodiny, pokud se s dotyčným neznají opravdu dobře. Nikoho ani na okamžik nenapadlo, že muž v rohu by mohl být hubenější, opálený, zdravější Kašpar Olaský, protože nikdo nečekal, že bývalého vévodu uvidí v rohu jídelny, jak klidně večeří. Přinejhorším by mohl někdo říct: „Dneska večer jsem viděl jednoho chlápka, který se velice podobal starému vévodovi. Co si o tom myslíš?"
Hezká žena, jež ho obsluhovala, se jmenovala Magary. Byla to manželka kuchaře a byla okouzlující, aniž by s ním koketovala - což byla vítaná změna po hrubých služebných, s nimiž se setkával během svého vyhnanství. Doporučila mu několik pokrmů. U druhého chodu byl Kašpar odhodlaný ochutnat cokoliv, co mu doporučí, i kdyby nemohl všechno dojíst, protože pokrmy chutnaly ohromně.
Druhá obsluhující žena byla majestátně vyhlížející plavovláska, která mohla být krásná, nebýt odměřeného chování.

Usmívala se, ale srdce do toho nedávala.
Kašpar zkoušel nové jídlo - čerstvou zeleninu s vinným octem a kompotem zalitým citrónovou šťávou s kořením. Na křupavé složení si musel zvyknout, ale chuť byla skvělá. Magary Kašparovi nalila jiné bílé a podotkla: „Trpkost salátové zálivky se s většinou vín nesnáší, ale myslím, že tohle se k salátu náramně hodí."
Měla pravdu a Kašpar jí složil poklonu za dobrou volbu. Vzápětí se pustil do dalšího chodu, nadívaného holouběte s kořením a omáčkou. Nejradši by tu zůstal napořád. Právě dojídal ptáka, když do jídelny vstoupil Amafi a ukázal na něj. Správce se ohlédl na Kašpara a on si Quegana přivolal ke stolu.
„Musíš ochutnat to holoubě," prohlásil Kašpar, když si Amafi sedal. „Je úžasné."
„Slyšel jsem, blahorodí."
„Vypadáš dobře," podotkl Kašpar a ukázal vidličkou na Amafiho nový oděv.
„Děkuju. Je to dobrý pocit, být zase čistý."
Objevila se Magary, spatřila Amafiho a strnula. Vzápětí se obrátila a zmizela v kuchyni.
Amafi se chvíli nepohnul, pak vyskočil. „Blahorodí, musíme okamžitě jít!"
Kašpar se zarazil. „Proč?"
Amafi ho popadl za ruku. „Hned, pane, okamžitě. Poznali mě tu."
Kašpar se už zvedal, když se dívka vrátila z kuchyně se dvěma muži v bílém kuchařském odění. Než stačili Amafi nebo Kašpar tasit zbraně, jeden z mužů na ně namířil meč.
„Jestli tohle není nečekané překvapení, tak už nevím," poznamenal Spear Sokol.
Kapitola osmnáct
Výměna názorů

Kašpar se na židli nepohnul.
Neunikla mu vážnost chvíle. Našel muže, jehož hledal, ale pokud řekne či udělá cokoliv špatně, bude na místě zabit. Upíraly se na něj světle modré oči plné mrazivé nenávisti. Spear Sokol se nevesele usmíval. Strávníci uviděli jeho obnažený meč a mnozí se začali zvedat ze židlí.
„Jen klidně zůstaňte sedět, dámy a pánové. Jde jen o nedorozumění ohledně ceny za jídlo," zvolal Spear. Ukázal mečem Amafimu a Kašparovi, ať jdou do kuchyně. „Prosím, pánové." A tišeji dodal: „Nezapomeňte, že vás klidně vykuchám dřív, než uděláte pohyb špatným směrem."
Kašpar zamířil ke kuchyni se slovy: „Amafi, prosím, neudělej žádnou hloupost. Už nejsi tak rychlý jako kdysi."
V kuchyni je Spear Sokol poslal k rohovému stolu. „Vytáhněte meče a nože, pomalu, a to včetně těch dvou, co máš v botách, Amafi, i toho za pasem. Všechno položte na stůl."
Oba muži poslechli.
„Viděl jsem spoustu podivuhodných věcí, Kašpare," pokračoval Spear, „ale přiznávám, že když mi Magary přišla říct, že poslední hodinu podávala jídlo Amafimu, a já pak vyjdu ven a zjistím, že večeří s tebou, bylo to ze všeho nejpodivuhodnější. Jak ses vrátil a jak můžeš být tak smělý, že si přijdeš do mého podniku?"
„Pravdou je, že jsem netušil, že se z tebe stal hostinský," opáčil Kašpar.
„Tohle není hostinec, je to restaurant. Lucien a jeho žena u mě sloužili v Saladoru. Když válka skončila, poslal jsem pro ně a s mou ženou jsme založili tenhle podnik." Ukázal na tichou ženu, již Kašpar viděl obsluhovat u stolů. Nyní stála v rohu s dlouhým nožem v ruce. „Ví, kdo jsi, Kašpare, a s potěšením tě rozpáře, jestli ji nechám. Nechtěl bys mi říct nějaký důvod, proč bych neměl?"
„Protože pro tebe mám velmi dlouhý a velmi zvláštní příběh."
„Proč bych tě měl poslouchat? Proč bych neměl prostě zavolat konstábly a nechat je, aby vás oba odvedli do citadely, ať vévoda Rodoski rozhodne, co s vámi... tedy pokud vás tady Čírka nechá odejít živé?"
„Potřebuju ti něco pošeptat," prohlásil Kašpar a dal ruce za záda. „Dávám ti své slovo, že se nepokusím ublížit nikomu v kuchyni, ale až uslyšíš, co ti povím, pochopíš, proč se o tom nesmí dozvědět nikdo jiný."
„Luciene," obrátil se Spear na kuchaře.
„Ano?"
„Popadni jeden z těch mečů a opři hrot tady bývalému vévodovi o hrdlo," přikázal Spear. „Pokud se o cokoliv pokusí, klidně ho zapíchni."
Lucien zvedl zbraň a zazubil se. „Rád, Speare."
Kašpar se předklonil a pošeptal svému nepříteli do ucha: „Potřebuju něco doručit konkláve stínů."
Spear Sokol, kdysi známý jako Spár stříbrného sokola, poslední orosinský muž, se dlouhou dobu nepohnul. Nakonec odložil meč a obrátil se na Amafiho. „Sedni si tady a opovaž se pohnout."
„Ano, blahorodí," odvětil jeho bývalý sluha.
„Všechno ti vysvětlím později," slíbil Spear své ženě.
Netvářila se nadšeně, ale kývla a odložila nůž.
„Vraťte se do práce," přikázal Spear ostatním. „Jestli nám ještě zůstali nějací hosté, budou se chtít najíst." Lucien, Magary a Čírka se vrátili k práci a kuchyně opět kypěla činností.
„Mám vzadu pokoj, kde si můžeme promluvit v soukromí," sdělil Spear Kašparovi.
„Jednu laskavost."
„Ty žádáš o laskavost mě?" Spear na Kašpara užasle zíral.
„Prosím, přerušil jsi mě u jídla. Doufal jsem, že pokud by ti to nevadilo, mohl bych večeři dojíst, zatímco budeme mluvit. Je to prostě to nejlepší, co jsem kdy jedl."

Spear byl ohromen na nejvyšší míru, pak jen zakroutil hlavou a zasmál se. „Nepravděpodobné přichází po nemožném. Dobře.“ Obrátil se na Magary. „Jestli ti to nevadí, dones, prosím, tomuto... pánovi jídlo dozadu. A taky přines dvě sklenice a víno.“
S mečem stále namířeným na Kašpara Spear ukázal na zadní dveře z kuchyně. V místnosti za dveřmi byl stůl s osmi židlemi. „Tady jídá personál,“ vysvětlil.
Kašpar kývl. Odtáhl si židli a posadil se. Spear zůstal stát. Objevila se Magary s vínem a dvěma sklenicemi. Spear pokynul Kašparovi, ať nalije. Kašpar poslechl.
„Speare, hned přinesu hovězí,“ ohlásila Magary.
Spear kývl. „A zavři, prosím, dveře.“
Kašpar se zhluboka napil. „Než začnu, musím ti říct, že nad tvým podnikem jen žasnu, mladý Sokole. Tvoje nadání mě nikdy nepřestalo udivovat. Výběr jídel i vín je nepřekonatelný.“
„Už je to dávno, co jsi pořádně jedl, viď?“
Kašpar se zasmál. „Déle, než si umíš představit. Ale i ve srovnání s kuchyní v citadele je to úžasné. Kdybych to byl věděl, nikdy bych z tebe neudělal agenta. Stal by se z tebe nejlépe placený kuchař ve východních královstvích.“
„Většina chvály patří Lucienovi. Pracujeme spolu, ale skutečný vizionář je on. A teď už laskavě začni.“ I když se Spear posadil, meč neodložil.
„Je to dlouhý příběh, tak bychom měli počkat, než dorazí další chod, aby nás nevyrušovali. Tohle může slyšet jen málokdo.“
„To je z tvé žádosti jasné.“
O chvíli později se objevila Magary s talířem hovězího ve vlastní šťávě a s kořeněnou zeleninou. Když odešla, Kašpar ochutnal. „S každým jídlem se překonáváš, Speare.“
„Jestli budeš žít dost dlouho, Kašpare, připomeň mi, abych ti prozradil, jak mi vaření pomohlo uniknout z té skály.“
„Z Pevnosti zoufalství?“
„Ano. Ten příběh tě určitě pobaví.“
„Kéž bych mohl říct totéž o svém. Vynechám začátky svého vyhnanství, jen ti povím, že byly velmi poučné. Začnu malým městem Simarah, kde jsem potkal tři obchodníky z Port Vykor. Jmenovali se Flynn, Kenner a McGoin.“
Kašpar začal vyprávět.

***

Noc ubíhala pomalu. Když odešli poslední hosté, Čírka zaklepala a přišla se přesvědčit, že její manžel a muž, který zničil jejich lid, jsou dosud zabraní do hovoru. Spear okamžitě vstal a přistoupil k ní. Ke Kašparovi se obrátil zády a meč nechal na stole, z čehož Čírka poznala, že k žádnému krveprolití nedojde.
Spear jí oznámil, že to možná zabere celou noc, a tak zašla za trpělivě čekajícím Amafim. „Můj manžel tě žádá, aby ses vrátil do svého hostince,“ vyřídila mu. „Tvůj pán ti pošle zprávu, kdy se s ním máš opět sejít.“ Když se zvedl, ještě dodala: „Můj manžel i tvůj pán ti vzkazují, že nemáš odjíždět z města.“
Amafi pokrčil rameny. „Snažím se odjet už asi rok. Osud asi chce, abych zůstal.“ Uklonil se jí a odešel.
Čírka se jen dlouho dívala na dveře do kuchyně. Nejradši by se vrátila, ale rozmyslela si to. Pochopila, že muž, jenž zničil celý její svět, a muž, který ji a jejího syna zachránil před otroctvím, spolu budou ještě hodně dlouho. Nakonec si šla lehnout. Když ráno Lucien, Magary a Čírka přišli do kuchyně, Kašpar se Spearem ještě byli v zadním pokoji. Spear uvařil kávu a oba jí vypili několik hrnků.
„Musím vám všem něco říct,“ oznámil jim Spear. Přivolal si svou ženu a položil jí ruku kolem ramen. „Čírko, ty víc než kdo jiný chápeš, že tento muž je strůjcem nepředstavitelných hrůz.“
Kašpar klidně seděl s nehybnou tváří.
„Já mu jeho zločiny odpustil,“ pokračoval Spear, „ale po tobě nežádám totéž, Čírko. Mně se dostalo vzdělání a bylo mi umožněno žít životem mladého šlechtice, kdežto ty jsi velice trpěla. Žádám tě jen o trpělivost a pochopení: ještě nějakou dobu ho musím udržet naživu.“
V té chvíli se Kašpar usmál. „Doufám, že to bude hodně dlouhá doba.“
„To nezáleží na mně. Nyní pomáhám uprchlíkovi, a třebaže se mi to nelíbí, nemám na vybranou. Jestli tě městská hlídka jen okem zahlédne a doslechne se o tom Rodoski, budu muset využít veškerého vděku, který snad ke mně vévoda cítí, abych tě zachránil před šibenicí.“ Po krátké odmlce dodal. „Jen pár z nás zná věci, o nichž jsme mluvili. Musím je uchovat v tajnosti i před milovanou ženou, která tuto urážku snáší s důstojností, na jakou bych se já nejspíš nevzmohl.“
Čírka se pousmála a Kašpar užasl nad její krásou. Bohové, co jsem to byl za člověka, přemítal v duchu, že jsem jí zničil život čistě pro své politické cíle?
Vstal a mladé ženě se uklonil. „Madam,“ začal, „slova nikdy nezhojí rány, které jsem ti způsobil. Nečekám od tebe odpuštění. Jen bych rád, abys věděla, že hluboce lituji toho, co jsem tobě a tvému lidu provedl, a za své činy se nesmírně stydím.“
Oko modrokřídlé čírky tiše promluvila. „Jsem naživu. Mám zdravého syna a manžela, který mě miluje. V posledním roce jsem se měla dobře.“
Kašparovi nad její klidnou vznešeností zvlhly oči. „Připomněla jsi mi ženu, kterou znám a které jsem hodně zavázán. Udělám, co bude v mých silách, abych zajistil, že ona a ostatní jí podobné nebudou trpět.“
Čírka nepatrně kývla.
„No, Kašpare, v příštích dnech mě čeká spousta práce,“ ozval se Spear, „ale nejdřív musíme připravit snídani a

jídelníček k obědu. Luciene, co dneska podáváme?“
Lucien se zakřenil a začal mluvit o tom, jaké přísady je třeba nakoupit na trhu a jaká jídla by podle něj mohla dnes přilákat zákazníky. Kašpar počkal, dokud se v kuchyni nezačalo pracovat jako obvykle, a pak si vzal Speara stranou. „Zřejmě budeš mít prostředky, jak se s těmi lidmi spojit.“
Spearovi nebylo třeba vysvětlovat, koho má na mysli. „Jak už jsem říkal, už nejsem v jejich službách. Mám prostředky, jak jim oznámit, že s někým potřebuju mluvit, ale jak dlouho to potrvá...“ Pokrčil rameny.
Kašpar chvíli mlčel. „Mohl bys poslat Talii zprávu, že jsem pořád ještě naživu?“
Spear kývl. „Ano, i když už se na výsluní moci nepohybuju.“ Ukázal na kuchyni. „Tenhle život je mi mnohem víc po chuti. Děda by asi těžko pochopil, co se mi na tom líbí. Náš lid jedl -“ Zadíval se do dálky.
Kašpar neříkal nic.
Spear se probral ze zasnění. „Určitě tě bude chtít vidět, ale to by mohlo být složitější. Dokud nevymyslíme, jak přesvědčit jejího manžela, aby tě neoběsil, bude lepší, když se budeš držet mimo dohled. To by mělo být snadné, vypadáš jinak. Kdyby Magary nepoznala Amafiho, mohl jsi klidně povečeřet a odejít.
V každém případě nás spojuje stejný cíl, dokud mi ti, se kterými chceš mluvit, neřeknou opak.“ Zamyslel se a dodal: „Na chvíli z nás možná budou spojenci a to klidně přežiju, ale nepleť se, Kašpare. I když jsem ti odpustil, nikdy nezapomenu, co jsi přikázal, a do konce života tebou budu opovrhovat. Stejně jako opovrhuju sebou za věci, které jsem dělal ve tvých službách.“
Kašpar kývl. „Světlana?“
Spear se na něj podíval. „Neuplyne noc, abych nemyslel na její vraždu.“
Kašpar si povzdechl a zlehka Spearovi položil ruku na rameno. „Povídá se, že bohové nám předvádějí svůj černý smysl pro humor tím, že z nás udělají to, co na ostatních nejvíc nenávidíme.“
Spear znovu kývl. „Vrať se do hostince a čekej. Dej pozor, ať tě nikdo nevidí. Jakmile se něco dozvím, dám ti vědět.“
„Vím, jak je to pro tebe těžké,“ poznamenal Kašpar,“ ale věř mi, když říkám, že máme společný cíl, protože to, co jsem viděl, nedokážu ani slovem vyjádřit.“
„Chápu. A taky dohlídni na Amafiho, ať se drží zpátky.“
„Dohlédnu. Dobrý den.“
Spear jen kývl.
Kašpar vyšel z podniku a rychle se vrátil do hostince. Prošel šenkem do pokoje a zpola čekal, že Amafi mezitím zmizel, ale starý vrah prostě spal v jeho posteli. Když za sebou Kašpar zavřel dveře, Amafi se okamžitě probudil. „Blahorodí, budeme žít další den?“
„Budeme žít další den.“ Kašpar se zadíval na nehybného talnoye v rohu a říkal si, kolik dní jim ještě zbývá. Obrátil se na Amafiho a dodal: „Potřebujeme větší pokoj.“

***

Dny ubíhaly a Kašpar trpělivě čekal. Po týdnu mlčení dorazil posel se zprávou od Speara. Přijď na večeři, stálo v ní. Kašpar Amafimu sdělil, že se něco objevilo a že budou opět večeřet v Říčním domě.
Zbytek dne Kašparovi utíkal pomalu, protože se nemohl dočkat, až splní svůj úkol a bude po všem. Talnoy stál v rohu, každodenní připomínka hrůzy ve vedlejší dimenzi, číhající v každém zdejším stínu. Trhlina na moři a strašlivý netvor, který se jí snažil proniknout, mu připomněla Kalkinovo varování - že talnoy je pro druhý svět jako maják a jeho existence každý den desetkrát zvyšuje pravděpodobnost dasatské invaze.
Konečně se setmělo a Kašpar s Amafim se oblékli na večeři. Do Říčního domu šli pěšky, místo aby si najali drožku. Jak Spear říkal, čím méně k sobě budou přitahovat pozornost, tím lépe. Už byli téměř u restaurantu, když Amafi zaváhal. „Blahorodí, někdo nás sleduje.“
„Kolik lidí?“
„Nejméně dva.“
„Vévodovi agenti?“
„Nemyslím. Tihle jsou lovci. Na rohu zahni doprava a drž se umě.“
Jakmile zahnuli za roh, Amafi popadl Kašpara za ruku a vtáhl ho do vchodu. Čekali ve stínu, zatímco dvojice mužů procházela kolem. Oba měli těžké, tmavošedé pláště a měkké klobouky, které jim zakrývaly obličej. Spěchali po ulici, aniž by tušili, že Amafi s Kašparem jsou za rohem.
„Mám je sledovat, blahorodí?“
„Ne,“ odmítl Kašpar. „Neměli bychom na sebe přivolávat potíže. Zvlášť když hledají ony nás.“ Vyšel ze dveří. „Pojď, vrátíme se tudy.“
Vrátili se na ulici, kudy šli původně, a brzy dorazili k Říčnímu domu. Tam je okamžitě odvedli nahoru do zadního pokoje, kde na ně čekal Spear s manželkou a mužem, jehož už Kašpar viděl - vysokým, bělovlasým mágem.
Spear kývl na pozdrav. „Kašpare, určitě si pamatuješ Magnuse.“
„Na toho bych mohl těžko zapomenout.“
Mág nevesele poznamenal: „Vidím, že jsi setkání s kočovníky přežil.“
„I mnoho dalších. Kolik ti toho Spear řekl?“
„Věci, které by neměly být opakovány zde.“ Magnus se obrátil na Speara a slíbil, že se brzy vrátí. Armafimu nařídil, ať zůstane tady. Pak položil ruku Kašparovi na rameno. Kašpara zasvrbělo, před očima se mu udělalo šedo a ocitl se někde jinde, kde bylo odpoledne. Slyšel zpívat ptáky a rozhlížel se kolem sebe. Před sebou měl velkou vilu stojící v mírumilovném údolí. Kolem domu přecházeli lidé a další stvoření, která nepoznal. Avšak s tím, co všechno už zažil, ho

to ani nešokovalo.
„Kde to jsme?“
„Na panství mého otce, na ostrově v Hořkém moři.“
„Tvůj otec je ten malý, poctivý pán, která před rokem přesvědčil Speara, aby mě ušetřil?“
Teď se vysoký mág usmál. „Ano, to byl můj otec. Pojď, čeká, až se vrátím a vysvětlím mu Spearovu záhadnou zprávu. Bude lepší, když mu to povykládáš sám.“
Magnus odvedl Kašpara do vily přes velkou zahradu. Provedl bývalého vévodu Olaského dlouhou chodbou do velké místnosti, v níž byl stůl a velká sbírka knížek, svitků a pergamenů na policích, v proutěných koších i na hromadě v rohu. Za stolem seděl pomenší, vousatý muž v černém rouše a soustředěně se mračil, jak četl cosi ze svitku.
Vzhlédl a zatvářil se překvapeně. „Magnusi, nečekal jsem, že se vrátíš s... Kašparem Olaským, jestli se nemýlím?“
„Nemýlíš, otče,“ ujistil ho Magnus. „Spear Sokol poslal zprávu, že potřebuje mluvit s členem konkláve, a když jsem na jeho žádost přišel, vyprávěl mi podivný, hrozný příběh. Nejlepší bude, když ti ho povypráví tento muž.“
„Jsem Pug a toto je můj domov,“ představil se malý muž. „Nevzpomínám si, že bychom byli správně představeni,“ dodal suše.
Kašpar se zasmál. „Myslím, že jsme byli oba poněkud rozrušení.“
„Jaký hrozný příběh přiměl mého syna, aby porušil protokol a pozval tě sem bez mého svolení?“ Po synovi vrhl tázavý pohled.
„Jestli je to, co říkal, pravda, tak je to velice důležité, otče.“
„Dobře, tedy,“ zabručel Pug. „Hmm... už ti asi nemůžu říkat »Milosti«, že?“
„Kašpar bude stačit.“ Kašpar se posadil ke stolu.
Pug ukázal na pergamen, který studoval. „Je to taková menší shoda náhod, že ses tu objevil právě dnes. Snažil jsem se pochopit něco, co ve tvé citadele nechal tvůj přítel Leso Varen.“
Kašpar se zasmál. „Za poslední rok jsem získal jasný dojem, že přítel rozhodně není správný výraz. Manipulující parazit ho podle mě vystihuje mnohem přesněji.“
Pug si povzdechl. „Skoro si přeju, aby byl naživu, protože bych mu moc rád položil pár otázek.“
„On je naživu.“
Pug se narovnal. „Víš to jistě?“
Kašpar se zatvářil zmateně. „Neviděl jsem jeho tělo, ale mám z dobrého zdroje, že někde pořád ještě žije. Osoba, která mi to pověděla, mi vysvětlila, že je jako šváb - můžeš po něm dupat celý den, ale on prostě nechcípne.“
Pug se zasmál. „Osobně jsem se s ním střetl při mnoha příležitostech, přímo i nepřímo, a tohle je nejlepší popis, jaký jsem kdy slyšel. Ale mám jisté pochybnosti. Kdo ti řekl, že je ještě naživu?“
„Myslím, že se jmenuje Arch-Indar.“
Pug se zatvářil ohromeně. „Ona je bůh.“
„A navíc mrtvý bůh,“ dodal Magnus.
„Vlastně jsem se dozvěděl, že je jenom vzpomínka na boha.“
„Od koho?“
„Od strážce, který žije v horách pod Hvězdnými pilíři, pod Příbytek bohů. Řekl mi to, než mě poslal do Příbytku, abych si mohl promluvit s Kalkinem.“
„Ty jsi mluvil s Kalkinem?“ užasl Pug.
„Banathem, ano,“ prohlásil Kašpar. „Arch-Indar mě poslala za strážci a ti mě zase poslali za Kalkinem. On mi poradil, kde vás najdu.“
Pug se obrátil na Magnuse. „Pověz to matce a pošli pro Nakora. Myslím, že si taky budou chtít poslechnout tenhle příběh.“
Když syn odešel, Pug dodal: „Pokusíme se být civilizovaní a přívětiví, Kašpare, ale rád bych ti zdůraznil jednu věc.“
„A to?“
„Jestli tvůj příběh nebude tak důležitý, jak si myslel můj syn, přijdou následky.“
Kašpar mlčel.
„Rád bych věřil, že už nejsi pěšcem Leso Varena,“ pokračoval Pug, „ale nemůžu kvůli svému přání ohrozit svoje lidi. Jestli mě nepřesvědčíš, že jsi s ním skončil, neopustíš tento ostrov živý. Je to jasné?“
„Je.“ Po chvilce Kašpar dodal: „Jestli to není příliš velký problém, chystal jsem se právě k večeři, když jsem... se vydal na cestu sem.“
Pug se usmál. „Nějaké jídlo ti určitě dokážeme opatřit.“
Kašpar se opřel. Na jídlo se těšil, ale litoval, že pokud má být jeho poslední, nebude z Říčního domu.

Kapitola devatenáct
Porada

Kašpar čekal.
Skončil s vyprávěním, a stejně jako v případě strážců, i Pug a ostatní mu kladli spoustu otázek. Teď všichni mlčeli a členové konkláve přemýšleli o tom, co právě slyšeli.
Žena se jmenovala Miranda. Ačkoliv byla Pugovou ženou a Magnusovou matkou, vypadala stejně stará jako její syn. Měla tmavé vlasy a pronikavý pohled a její chování naznačovalo, že ji tu všichni berou jako sobě rovnou. Její jednoduché modré šaty nezakrývaly, že je v dobré kondici a stále mladá i přes svůj věk. Malého mužíka, Nakora, si Kašpar pamatoval z jejich krátkého setkání po pádu citadely. Měl žluté roucho, u kolen kostrbatě zastřižené, a opíral se

o dřevěnou hůl. Z ramene mu visel velký cestovní pytel. Když vstoupil do místnosti, usmíval se, ale jak Kašpar pokračoval s vyprávěním, úsměv se vytrácel a nyní se tvářil vážně a zamyšleně. Magnus se tvářil vážně celou dobu.
„Tak dobře," promluvil po několika minutách Pug. „Co tomu říkáte?"
Miranda zkřížila ruce na prsou. „Myslím, že bychom měli toho talnoye okamžitě prohlédnout."
„Mně dělá starosti, že je Leso Varen pořád naživu," zavrčel Magnus. „Ještě jsme nezjistili, kde se nachází ta ohavná trhlina, na které pracoval v Opardumu."
Nakor zavrtěl hlavou. „A mně dělá starosti to, že pokud je pořád ještě naživu, může Varen pátrat po talnoyovi. Ti dva muži, kteří Kašpara dnes v Opardumu sledovali, mohli být agenti Roldemského království nebo vévody Olaského, ale klidně mohli být i Varenovi."
„Promiňte, ale dělá mi problém slyšet »vévoda Olaský« ve vztahu k někomu jinému," ozval se Kašpar. „A vůbec, má Varen agenty?"
„Jeho organizace je pro nás stejně neproniknutelná, jako je ta naše pro něj," vysvětloval Pug. „My máme mnoho spojenců a tvoříme radu, kdežto Varen zřejmě považuje všechny ostatní za nižší tvory a svým pohůnkům vládne tvrdou pěstí."
„Ale taky se můžeš mýlit," upozornil Nakor.
„Pořád se snažím vstřebat, co Kašpar viděl na tom druhém světě," podotkl Magnus. „Nakolik je jeho popis přesný?"
„Tohle jsem viděl," bránil se Kašpar.
„Tohle ti ukázal Kalkin," opravil ho Nakor a s úsměvem dodal: „A Banathovi se neříká Kejklíř pro nic za nic. Kdo ví, co má za lubem?"
„Určitě nechce vidět Midkemii zničenou."
„Ne," připustila Miranda, „nicméně tu může jít o něco víc než jen o nebezpečí pro lidstvo a ostatní zdejší inteligentní rasy. Nakor má pravdu. Banath ti ukázal jenom část pravdy. Už jen tvůj popis těch..."
„Dasatů," doplnil Kašpar.
„...Dasatů," pokračovala Miranda, „ve mně vzbuzuje pochybnosti. Krutost znám. Viděli jsme jí dost přímo tady, na Midkemii." Upřela na Kašpara hrozivý pohled, ale nic dalšího k tomu nedodala. „Víme... nebo spíš Kašpar ví pouze to, co mu bylo umožněno vidět. Logika říká, že v té společnosti musí být i něco víc než jen prostá krutost a sobeckost. Dosáhnout takové úrovně moci a organizace vyžaduje jistou ochotu spolupracovat a konat oběti."
„Jiná pravidla a zákony, říkal Kalkin." Kašpar se usmál. „Když jsem to viděl, napadlo mě něco podobného. Ale vím dost o občanských pravomocích a vládě nad obyvatelstvem, abych věděl, že nějakou dobu můžete vládnout čistě s pomocí síly a hrůzy, ale nevybudujete tak žádnou dlouhodobou kulturu."
„Začínáme se dostávat k abstraktním věcem," upozornil Magnus. „Třeba dosáhli svého společenského vrcholu a pak se změnili. Ale ať je to jakkoliv, starosti nám musí dělat to, čím jsou teď a jaké jsou jejich záměry."
„Pokud je to, co jsem viděl, přesné," prohlásil Kašpar, „zatím žádné záměry nemají, avšak jakmile se o nás dozvědí, určitě si nás budou chtít nejdřív podrobit a otázky klást až později. Kalkin se zmiňoval, že dasatská říše sahá přes několik světů."
„Předpoklady?" zeptal se Pug.
„Musíme rychle něco udělat," řekl Magnus.
Miranda kývla. „Myslím, že musíme ihned přesunout toho talnoye sem a začít se zkoumáním."
„Asi zajdu do Banathova chrámu ve městě Keshi a poptám se, jestli někdo z mých starých přátel tam nemá tušení, co k tomu může Banath - nebo Kalkin," Nakor kývl na Kašpara, „dodat. Nepřekvapilo by mě, kdyby věděli hodně nebo vůbec nic, ale neuškodí se zeptat. Vrátím se za dva dny." Vyšel z místnosti.
„Dobrá," pravil Pug. „Shodujeme se v tom, že čas je důležitý. Magnusi, ty vezmi Kašpara zpátky do Opardumu, vyzvedni talnoye a přenes ho sem." Obrátil se na svou ženu. „My dva bychom se měli dohodnout, kdo s námi bude spolupracovat."
Miranda kývla a Kašpar vstal a ohlédl se na Magnuse. „Kam teď?"
Magnus mu položil ruku na rameno a náhle byli zpátky v pokoji za kuchyní v Říčním domě. „Sem," sdělil mu Magnus.
Kašparovi se chvilku podlamovala kolena. Konečně se sebral. „Na tohle si nikdy nezvyknu."
Magnus se usmál. „Počkej tady, promluvím si se Spearem."
Ve chvilce se vrátil i se Spearem. „My tři bychom měli vyzvednout tu věc," prohlásil Magnus.
„Proč my tři?" chtěl vědět Kašpar.
„Protože se nám může hodit meč navíc a není tu příliš mnoho lidí, kterým bych měl čas všechno vysvětlovat," zabručel Magnus netrpělivě. „Pojď s námi, ať to máme za sebou." Všichni tři vyšli z Říčního domu a spěchali ke Kašparovu hostinci. Bylo už pozdě a Spear před jejich příchodem vyprovodil i poslední hosty. V ulicích se rozléhaly jejich kroky, jak ostražitě procházeli temnými ulicemi Opardumu.
Když se přiblížili k hostinci, Kašpar zvedl ruku a zašeptal: „Něco není v pořádku."
„A co?" zeptal se Magnus.
„Vidím je," ozval se Spear. „Dva muži ve stínu, jeden naproti hostinci, číhá ve dveřích, a další na rohu uličky na téhle straně domu."
„Já nic nevidím," namítl Magnus.
Kašpar couvl do stínu a mávl na ostatní, ať udělají totéž. „Jestli to jsou stejní muži, kteří předtím sledovali mě s Amafim..." Vzhlédl k tmavé obloze. „Je pořád ještě stejná noc, že ano?"
Magnus kývl.
„Jestli to jsou ti samí, pak měl Amafi pravdu a někdo nás opravdu sleduje." Rozhlédl se kolem sebe. „Vrátím se a oběhnu to támhle tou uličkou. Měl bych se dostat k tomu muži na rohu, abych si ho mohl prohlédnout."

„Tohle spíš zvládnu já, Kašpare," podotkl Spear.
„Ano," připustil bývalý vévoda, „ale ty nevíš, jak vypadali."
„Měkké klobouky, velké pláště?"
„Ano."
„Viděl jsi jim do obličeje?"
„Ne."
„V tom případě taky nevíš, jak vypadali. Počkejte tady."
Kašpar s Magnusem čekali. „Museli sledovat Amafiho až sem a teď čekají, jestli se objevím."
„Možná šli další dovnitř a tvého muže sebrali."
Kašpar se zasmál. „To těžko. Talnoy by tomu zabránil, dal jsem mu takový rozkaz. Vyřídí každého kromě Amafiho a mě, kdo vstoupí do místnosti."
Pět minut po Spearově odchodu vypukl v uličce zmatek. Kašpar s Magnusem viděli, jak muž naproti utíká k uličce s taseným mečem v ruce.
Kašpar také vytáhl zbraň. „Dobře, jdeme na to!" Vrazil do uličky právě včas, aby spatřil Speara, jak stojí nad jedním padlým mužem a brání se zuřivému útoku druhého. Kašpar mu opřel hrot meče o bedra a zařval: „To stačí!"
Muž strnul a pustil meč. Spear k němu přistoupil a shodil mu klobouk a Kašpar si ho otočil k sobě. V životě ho neviděl.
„Tak tebe si spíš nikdo nevšimne?" utrousil ke Spearovi.
Spear pokrčil rameny. „Vyšel jsem ze cviku."
Objevil se Magnus a zeptal se cizince, kdo ho sem poslal.
Muž se podíval na padlého druha a pak na Magnuse a Speara. Magnus pokračoval: „Nepokoušej se nás oklamat, člověče. Máme prostředky, jak tě přinutit k řeči!"
Muž v tmavém skočil, jako by chtěl zaútočit na Magnuse, a Kašpar ho udeřil jílcem meče do tváře. Muž se složil na dláždění. Pak se pokusil zvednout. Příliš pozdě Magnus zavolal: „Držte ho!"
Než se k němu Spear s Kašparem dostali, už se zmítal v křečích. „Vzal si jed," prohlásil Magnus.
Spear si prohlédl muže, kterého srazil. „Ten je taky mrtvý."
Magnus si k němu klekl, odhrnul mrtvému košili a vytáhl medailon. Zaklel. „Ne zase!"
„Co je to?" chtěl vědět Spear.
Magnus medailon zvedl. Byl z nějakého obyčejného kovu, asi začerněného cínu. Byl na něm basreliéf s dravým ptákem. „Co to znamená?" podivil se Kašpar.
„Noční dravci," zavrčel Magnus.
„Kdo?" užasl Kašpar.
Spear pokrčil rameny.
„Cech smrti. Už je to přes čtyřicet let, co jsme se s nimi srazili. Požádám otce, aby vám o tom jednou povyprávěl, ale teď si musíme pospíšit." Pokynul Kašparovi, ať do hostince vstoupí první.
Vešli do šenku, který byl prázdný. To se v tak pozdní hodinu dalo čekat. Kašpar došel ke dveřím do svého pokoje a zaklepal. Otevřel mu Amafi se slovy: „Blahorodí! Jsi v pořádku!" Podíval se za Kašpara a dodal: „A ne sám." Kašpar kývl na ostatní, ať počkají venku, a došel k talnoyovi. Nasadil si prsten a přikázal mu, že nemá na nikoho útočit. Znovu si prsten sundal a mávl na Magnuse se Spearem. „Sledovali tě?" zeptal se Amafiho.
„Ano, ti sami, co nás sledovali zvečera. Poslal jsem chlapce se zprávou do Říčního domu."
„Nedostal se tam," podotkl Spear. „Museli ho zastavit."
„V tom případě je chlapec určitě mrtvý," poznamenal Magnus a zadíval se na nehybného talnoye stojícího v rohu. Chvíli před ním postál. „Vím, co ten mnich myslel, Kašpare," prohlásil nakonec. „Je v něm něco špatného, co... nedokážu vysvětlit. Prostě nepatří do našeho světa."
„V tom případě radím, vzít ho ke tvému otci. Měl by zjistit, jak ho odsud dostat," pravil Kašpar.
Magnus zavrtěl hlavou.
„Proč ne?" podivil se Kašpar. „Myslel jsem, že kvůli tomu jsme přišli."
„Speare? Cítíš to?"
Spear Sokol zíral na černé hledí, položil ruku na zbroj a zabručel: „Něco..."
„Spear má něco, co má bez magických schopností jen málokdo, dokáže vycítit, když někdo používá magii. Ať už tu duši ve zbroji lapila jakákoliv ohavná kouzla, jsou stále silná a... nebezpečná." Magnus se podíval Kašparovi do očí. „Možná jsi v bezpečí, protože ti prsten poskytuje nad tím tvorem jistou vládu, ale já ne. Vrátím se k otci a poradím se s ním."
Vzápětí byl Magnus pryč.
Spear se posadil na postel. „Nesnáším, když to dělá."
Kašpar se posadil na druhý konec postele. „Já vím."
Čekali.

***

Uběhla hodina, než se Magnus zase znenadání objevil. „Otec mi přikázal, abych tě s talnoyem přivedl na konkrétní místo na ostrově, kde s matkou začali rozmísťovat ochranná kouzla a taky kouzla, která ho skryjí před všemi zvědavými zraky."
„Skryjí?" podivil se Kašpar. „Jsme v Opardumu a v okamžení budeme tisíce mil daleko. Proč by nás někdo hledal na vašem ostrově?"

„Existují mnohem užitečnější metody pátrání, než se jenom dívat pod kameny," podotkl Magnus. „To stvoření v sobě má cizí magii, a Varen ho se svými agenty ještě nenašel jen proto, že nevědí, kde přesně ho mají hledat. Když jsem ho teď viděl a dotkl jsem se ho, dokázal bych tento... artefakt najít kdekoliv na tomto světě."
Kašpar se Spearem vstali, Amafi dál seděl v rohu.
„Ať se postaví doprostřed místnosti," požádal Magnus Kašpara a Spearovi řekl: „Pošlu zprávu, kdybychom potřebovali pomoc. Děkuju, že ses přidal."
„Hlavně mi dejte vědět, Magnusi," požádal Spear. „V případě potřeby jsem ochotný sloužit."
Kašpar si nasadil prsten a přikázal talnoyovi, ať popojde blíž.
„Přistupte," požádal ostatní Magnus.
„Blahorodí?" zarazil se Amafi.
„Měl bys jít s námi," vysvětlil mu Kašpar.
Amafimu se očividně ulevilo. „Pane."
Postavili se co nejblíž k sobě a Magnus položil oběma mužům ruce na ramena. Najednou stála celá skupinka na palouku za vilou. Amafi zíral s otevřenou pusou. Tady už se blížila půlnoc, a přece se všude pohybovali lidé. Mnozí měli cize vypadající oděv a několik osob očividně nebyli lidé.
„Chvíli asi trvá, než si na to člověk zvykne," poznamenal Kašpar.
„Souhlasím, blahorodí."
Opodál stáli Pug s Mirandou a Kašpar si všiml, že se objevili v kruhu tvořeném pěti jantarovými koraly, v nichž zářilo světlo. „Vystupte z kruhu, rychle," přikázal jim Pug.
Poslechli a Pug dodal: „Držte se stranou." Mávl rukama a Miranda s Magnusem ho napodobili. Jantar vzplál, pak světlo pohaslo do měkké záře.
„Aby to někdo našel, bude muset být pořádně silný mág," prohlásil Pug.
„Velmi silný," zopakovala Miranda.
„Vezmu si ten prsten, prosím," prohlásil Pug.
Kašpar vyndal prsten z váčku a podal mu ho. Mág si ho položil na dlaň a pozorně si ho prohlížel. „Tohle nevyrobila lidská ruka."
„Prsten i artefakt rozhodně vyzařují magii, otče," podotkl Magnus.
„Jakmile byla porušena ochranná kouzla, která ho uzavírala v jeskyni..." začal Pug. „Asi se nikdy nedozvíme, jak k tomu došlo, ale něco tuším."
Pozorně si prohlížel talnoye. Kašpar, Amafi, Magnus a Miranda zatím trpělivě čekali vně kouzelného kruhu. Shromáždili se tu i ostatní členové komunity a Amafi zašeptal: „Blahorodí, co je to tu za místo?" Zíral na tvora s uhlově černou pletí a jasně rudýma očima, jež černý tvor upíral na Puga.
„Škola, pokud tomu dokážeš uvěřit," sdělil mu Kašpar a ohlédl se na Puga. „A taky o hodně víc."
Prohlídka zabrala hodinu, ale nikdo se nezačal nudit a neodešel. Všichni trpělivě stáli a dívali se, zatímco Pug zkoumal talnoye. Ticho noci jen občas porušil šepot.
Konečně Pug prohlásil, že půjdou do jeho pracovny. Kašpar s Amafim se vydali za Magnusem, Mirandou a Pugem. Ostatní obyvatelé z ostrova se rozešli, vrátili se buď k práci, nebo do postele. Amafi se cestou po vile, zahradě i chodbách vedoucích k Pugově soukromé pracovně rozhlížel kolem sebe.
V pracovně Pug promluvil: „Přinesl jsi nám velmi zlou věc, Kašpare."
„To mě nepřekvapuje, mágu."
„Obávám se, že je všechno, co jsi říkal, a ještě něco mnohem horšího," pokračoval Pug, posadil se ke stolu a kývl na ostatní, ať se k němu připojí. Miranda se postavila za manžela a položila mu ruce na ramena. Magnus zůstal stát v rohu. Kašpar s Amafim se posadili naproti Pugovi. „Měli bychom počkat, než se vrátí Nakor, pak se rozhodnu," prohlásil Pug. „Souhlasím však s tím, jak jsi říkal, že to opravdu ohrožuje celý svět. I jediného takového tvora je těžké zničit, a celá armáda jemu podobných..." Nedořekl. „Ale měli bychom být schopni to zničit." Znovu se odmlčel. „Magnusi, máš ještě něco?"
Magnus položil na stůl medailon Nočních dravců. „Dva muži se snažili Kašpara sledovat. Podle mě chtěli najít talnoye."
Pug se zatvářil znechuceně. „Cech smrti, po všech těch letech?"
„Cech smrti?" pobídl ho Kašpar.
Pug si ho chvíli prohlížel. „Ve skutečnosti to byly dva cechy. Původně to bylo bratrstvo, něco jako větší rodina. Jeho členové patřili k nejnebezpečnějším úkladným vrahům v historii Království i Keshe. Základny měli v Krondoru, městě Kesh a Saladoru. Vydrželo jim to skoro šedesát let. Během té doby mezi ně pronikli špehové, nebo možná někteří členové přešli na druhou stranu, ale když se s nimi začali setkávat lidé, jež jsem znal, bratrstvo... získaly na svou stranu temné síly. Původně to byla jen malá skupinka, asi padesát členů, kteří zabíjeli na smlouvu a většinou z politických důvodů. Když se s nimi střetli mí přátelé, už byli pod vlivem těch, kdo chtěli uvrhnout Království do chaosu.
Můj drahý přítel a žák, vévoda James z Krondoru, když s mým prvorozeným synem Williamem sloužil u starého prince Aruthy jako panoš, objevil jejich pevnost, starou vojenskou tvrz v poušti Jal-Pur. Našel tam čtyři stovky bláznů, kteří se do naší říše pokoušeli přivolat démona." Pug si povzdechl. „Princ Arutha jich se svým vojskem stovky pozabíjel. Později jsem potkal muže..." Podíval se na Kašpara. „Znal jsi ho jako Leso Varena. Když jsem se s ním setkal, říkal si Sidi. Měl i jiná jména. A jiná těla, ale to můžu jen hádat. Víš, pro koho pracuje?"
„To mi vysvětlili," odtušil Kašpar a obrátil se na Amafiho. „A ty to nepotřebuješ vědět."
„Blahorodí," uklonil se mu Amafi, „těším se ze své nevědomosti."
„Tento muž, řekněme tedy Varen, je... vůdcem - lepší výraz mi schází - těch, kdo se snaží otevřít dveře chaosu a zkáze

uvrhnout tento svět do takového šílenství, jaké jsi, Kašpare, viděl.“
„Chápu,“ zabručel Kašpar, „takže podstatné je, že Varen byl vůdcem Nočních dravců.“
„Jistým způsobem ano. Měl i jiné agenty. V každém případě, pokud tě sledovali Noční dravci, znamená to jediné. Varen se o tebe zajímá, a nikoliv proto, že jsi ho několik let hostil. Možná ani neví, co to tady máš.“ Ukázal na talnoye. „Ale ví, že se k tobě dostalo něco důležitého. Nejspíš má po celém světě agenty, kteří tě hledají. Většina pak bude v Olasku pro případ, že by ses vrátil.“
„Nebo prostě hledali magické znamení talnoye a nedošlo jim, kdo jsem,“ podotkl Kašpar.
„Možná,“ připustila Miranda. „Snažit se uhádnout, co udělá nepřítel teď, je užitečné. Snažit se uhádnout, co si myslí, je bezúčelné.“
Pug kývl na souhlas. „V každém případě si myslím, že tuhle záležitost můžeš s klidem nechat v našich rukou.“ Zadíval se na Kašpara. „Pořád musíš vyrovnat účty. Podle mě jsi byl pod Varenovým vlivem, nicméně máš na rukou hodně krve. V každém případě, pokud bys chtěl, požádám Speara Sokola, ať se za tebe u vévody přimluví.“
Kašpar se zasmál. „Děkuju, mágu, ale pochybuju, že vy tři máte dost magie, abyste Rodoskiho dokázali přesvědčit, že mě má nechat v Olasku. Vím, že já na jeho místě bych to neudělal. I kdybych se choval vzorně, jsou tu lidé, kteří by využili mé přítomnosti jako důvod k tomu, aby mu podrazili nohy. Navíc je teď Olasko součástí Roldemu a král Carol by měl nejspíš v Opardumu radši armádu talnoyů než mě. Ne, odstěhuju se.“
„Máš něco v plánu?“
„Něco ano, ale ještě jsem to pořádně nepromýšlel. Rád bych ale požádal o jednu laskavost, mágu. Dokázal bys zařídit, abych se mohl setkat se sestrou, než znovu odejdu z Olaska?“
„Zajisté,“ řekl Pug a obrátil se na Magnuse. „Najdi našim hostům pokoje. Já zatím dám zprávu Spearu Sokolovi. Pár dní zůstanete tady,“ sdělil Kašparovi, „a až to půjde, vrátíme tě do Olaska. Jestli tě hledají Varenovi Noční dravci, neměl by ses v Opardumu zdržovat.“
„Souhlasím.“
Magnus oba hosty vyzval, ať jdou za ním, a odvedl je do jiného křídla. Doprovodil je do pohodlného pokoje se dvěma lůžky. „Počkejte tady,“ přikázal jim.
O chvíli později se vrátil s mladým mužem s modrýma očima a pískově hnědými vlasy. „Tohle je Malikai,“ představil ho. „Požádal jsem ho, aby se o vás postaral, zatímco budete u nás.“
Kašpar se usmál. „A taky aby na nás dohlédl?“
„To nebude nutné,“ odtušil Magnus. „Jsme na ostrově, takže se daleko nedostanete. ale je tu pár míst, kam byste se neměli zatoulat kvůli vlastnímu bezpečí. Nevím, jak dlouho se zdržíte, takže vám opatříme i šaty a jídlo.“
Když Magnus odešel, Malikai se zeptal: „Pánové? Potřebujete něco teď hned?“
„Jenom se potřebujeme pořádně vyspat,“ odpověděl Kašpar, posadil se a stahoval si holínky. „Pocházíme z místa o kus dál na východ. Nejsem si jistý, kolik hodin je tady...“
„Je po půlnoci, pane.“
„V tom případě se ještě můžeme vyspat, blahorodí,“ podotkl Amafi a posadil se na druhou postel.
„Do rána budu vedle v místnosti, pánové,“ oznámil jim Malikai. „Ráno mám výuku, ale pokud byste něco potřebovali, řekněte některému z žáků, ať pro mě zajde. Budou vědět, kde jsem. Je nás tu jen pár.“
„Dobře, asi budeme mít spoustu otázek,“ usoudil Kašpar, „ale jelikož máš rušné dopoledne, schováme si je na později.“
Chlapec odešel a Kašpar si lehl a přikryl se. Amafi udělal totéž a sfoukl svíčku. „Co teď, blahorodí?“ zeptal se.
„Vyspíme se, Amafi.“
„Myslím, až odsud odejdeme.“
Kašpar chvíli mlčel. „Mám pár nápadů, ale zatím se mi o nich nechce mluvit. Dobrou noc, Amafi.“
„Dobrou noc, blahorodí.“ Kašpar si uvědomil, že je to dobrá otázka. Úplně se ztratil v tom, jak dostat talnoye a Kalkinovo varování ke konkláve stínů a ještě jednou navštívit sestru. Netušil, co bude dělat pak.
Jak byl unavený, nemohl dlouho usnout.

***

Tři dny je Pug hostil ve vile. Kašpar zjistil, že jsou na téměř legendárním Čarodějově ostrově, jemuž se lodě vyhýbaly kvůli povídačkám o magii. Vyprávělo se o hrůzách, jaké se přihodí těm, kdo se na ostrově zastaví, a magie iluzí měnila jinak klidný ostrov v místo mnohem méně pohostinné.
Na ostrově bylo krásně a nyní bylo na severu pozdní jaro a všude bylo plno květů. Po tom, co zažili v Opardumu, Amafi s Kašparem hodně odpočívali. Pro starého vraha to byl po roce první klidný odpočinek a pro Kašpara místo, kde se mohl zbavit strašlivé zodpovědnosti, jež ho tížila od setkání s Flynnem a ostatními. Oběma se to náramně líbilo.
Ráno čtvrtého dne našel Malikai Kašpara sedět na kraji velkého trávníku za vilou, kde poslouchal přednášku učitelky s naoranžovělou pletí. Jinak byla pozoruhodně přitažlivá. Kašpar stěží chápal, co vysvětluje, ale stejně jako na univerzitě v Novindu, i tady ho fascinovala prostá skutečnost, že se všichni ti dychtiví mladí lidé chtějí vzdělávat.
„Dobrý den, Kašpare,“ ozval se za ním ženský hlas.
Kašpar se ohlédl a spatřil nečekanou osobu. „Roweno!“ vyhrkl a vstal. „Proč...?“
Usmála se. „Tady jsem Alysandra. Tak se jmenuju doopravdy.“
Kašpar se zasmál. „Takže jsi jedna z Pugových agentů?“
„Ano, stejně jako Spear.“
Alysandra ho vybídla, ať jde s ní. „V rukou toho šílence jsem skoro zemřela, víš.“

„Nakonec... se to vymklo kontrole," připustil Kašpar. „Ani jsem pořádně nechápal, s čím to vlastně souhlasím."
„Ty za to přece nejsi zodpovědný," namítla vesele, se stejně vstřícným úsměvem jako dřív. „Nakonec jsem já dostala příkaz dostat se k Varenovi a zjistit, jestli má nějaké slabiny. Ale nepřipadala jsem mu zajímavá tak jako ostatním mužům. Jeho těšilo rozřezávat mě na kousky." To říkala zcela věcně. „Odvedli při mé léčbě skvělou práci. Nezůstala mi jediná jizva."
Kašpar byl na rozpacích. Když ji znal jako lady Rowenu z Talsinu, třetí dceru nižšího šlechtice v nějakém zapadlém baronství v Miskalonu, byla to nejsvůdnější žena, jakou kdy potkal. Tady byla jiná. Z jejího chování bylo jasné, že to, co se jí přihodilo, je jí vzdálené, jako by se to stalo někomu jinému.
„I když ses řídila něčími rozkazy, stalo se ti to, když jsi byla pod mou ochranou. Cítím se za to zodpovědný."
„To je v pořádku, vážně. Nakonec jsem tam byla, abych tě zabila, pokud by se mi k tomu naskytla příležitost."
Kašpar strnul, ale hned ji dohonil. „Opravdu?"
„Jenom pokud bych zjistila, co provádí Varen."
„A zjistila jsi to?"
„Ne, ale oni ještě pořád zkoumají, co našli v citadele. Je to něco... velmi zvláštního, aspoň podle těch, kdo se v takových věcech vyznají."
„A co ty?" zeptal se jí Kašpar. „Když jsi zdravá, vrátíš se k rodině?"
Zasmála se - stejně zvonivým smíchem, na jaký si Kašpar vzpomínal, když si v Opardumu leželi v náručí. „K rodině? Nemám žádnou rodinu, ani žádnou nikdy mít nebudu. Něco se mnou není v pořádku, Kašpare, tedy aspoň ostatní si to zřejmě myslí. Nejde o to, že bych ráda ubližovala lidem, prostě mi nezáleží na tom, jestli jim někdo ublíží. Chápeš?"
Najednou to Kašpar pochopil. „Jsi dokonalý úkladný vrah."
„Nevím, jestli dokonalý, ale rozhodně netrpím výčitkami svědomí. Byla s tebou zábava a jako milenec jsi byl pozorný a silný, ale kdybys teď zemřel, bylo by mi to jedno. Proto si Pug myslí, že bude nejlepší, když budu dál pracovat pro něj."
„S tím souhlasím," podotkl Kašpar tiše. Alysandra se usmála a vzala ho za ruku. „Už musím jít, ale jestli uvidíš Speara, vyřiď mu ode mě pozdrav."
„Vyřídím," slíbil, Kašpar, a když odcházela, cítil nesmírnou lítost.

***

Později dopoledne ho vyhledal Malikai se slovy: „Pane, chtěl by s vámi mluvit Magnus."
Kašpar šel s ním a těšil se z vůně květin i teplého slunce. Magnus čekal u nějakých květin, jež Kašpar neznal, a řekl: „Zařídili jsme ti návštěvu u sestry."
„Kdy?"
„Hned," odvětil Magnus a položil Kašparovi ruku na rameno.
Znenadání byli v zadním pokoji v Říčním domě. „Vzadu je soukromá jídelna. Tam na tebe čeká."
Kašpar si našel cestu přes jídelnu, která již byla plná, třebaže v Opardumu bylo teprve odpoledne. Vešel do místnosti, kde u stolu seděla Natalia.
Zvedla se. „Ach, Kašpare," vyhrkla a běžela k němu. Byla viditelně těhotná. Políbila ho a řekla: „Myslela jsem, že tě už nikdy neuvidím."
„Já zase nedoufal, že uvidím tebe."
Poodstoupila. „Vypadáš jinak. Zhubl jsi!"
Kašpar se zasmál. „Kdežto ty ne."
Začervenala se. „S Varlanem čekám za dva měsíce syna, aspoň mi to tvrdí porodní báby."
Kašpar si to spočítal. „Nemarnil čas, co?"
Natalia si zase sedla a zazvonila. Objevila se Magary.
„Už můžeš podávat jídlo," sdělila jí Natalia.
„Ano, Milosti."
Když Magary odcházela, Kašpar se smál. „Milosti! No ovšem, teď je z tebe vévodkyně."
Natalia se předklonila. „Kašpare, vím, že to bylo... těžké."
Poplácal ji po ruce. „To věc ani zdaleka nevystihuje, ale opravdu jsem v pořádku."
„Varlan je dobrý člověk. My dva se nikdy... tedy, vážím si ho a on je něžný. Taky je skvělý otec a dobrý vladař. Tvůj stát je v dobrých rukou."
Kašpar si povzdechl. „Stát? Těžko."
„Jestli tě to utěší, příští vévoda Olaský bude mít v žilách tvou krev."
Kašpar se zasmál nahlas a plácl do stolu. „Ani neumím vyjádřit, jak žasnu, že mě právě tohle opravdu těší."
„To jsem ráda."
Vešla Magary s polévkou a Kašpar už z vůně poznal, že mu bude chutnat. Když odešla, chopil se lžíce a řekl: „A dvakrát tolik mě těší, že se setkáváme tady, moje milá sestřičko, protože jestli je tohle jídlo stejné, jako jsem tu měl před týdnem, budeš nadšená."
Celou večeři až hluboko do noci si povídali. Kašpar popíjel silné víno a Natalia si po večeři dala horký čaj. Nakonec jim došly náměty. Oba věděli proč.
Vstoupil Spear. „Milosti, kočár čeká," oznámil.
Natalia vstala a políbila ho na tvář. „Děkuju za mého bratra."
„Není zač. Počkám venku, než se rozloučíte."

Když osaměli, zeptal se Kašpar sestry, zda ji má doprovodit.
Odmítla. „Někdo by tě mohl poznat i v takhle pozdní hodinu. Raději už půjdu.“ Chvíli se jen mlčky drželi za ruce.
„Já vím,“ řekl Kašpar nakonec. „Možná se už nikdy neuvidíme.“
„Co budeš dělat?“
„Ještě nevím. Ale za minulý rok jsem zjistil, že tenhle svět je velké místo plné příležitostí pro někoho, kdo chce začít znovu od začátku. Až znovu začnu, dám ti vědět.“
„Kéž tě bohové chrání, milý bratře.“ Políbila ho a rychle odešla, jako by utíkala před slzami.
Vzápětí se objevil Spear.
„Jak říkala, děkuju,“ pravil Kašpar.
Spear pokrčil rameny. „Oba ji svým způsobem milujeme.“
Kašpar se rozesmál. „Ironie ti nesedí, ale chápeš ji, viď?“
„Že jsem mohl milovat tvou sestru a zároveň si přát tvou smrt?“ Kývl. „Nikdy jsem ji nemiloval, jako by měl manžel milovat svou ženu.“
„Ale našel jsi dívku, která ti byla předurčena.“
Spear se zatvářil lítostivě a zároveň odevzdaně. „Čírka není taková, jakou jsem ji znal. Ona... se změnila. Myslím, že nikdy nebude doopravdy šťastná. Znásilnili ji tolikrát, že ani neví, kdo je otec jejího syna. Beru ho jako vlastního, jenže... pro ni to nikdy nebude stejné. Ale mívá dobré dny, někdy i týdny.“ Zatvářil se nepřítomně. „Nikdy nepláče, Kašpare. Nikdy. Byl bych rád, kdyby to udělala.“
„Naložil sis těžké břemeno.“
„Kdo jiný jí mohl vrátit aspoň kousek toho, co jsi jí sebral?“
Kašpar mlčel. Na svou obranu nemohl nic říct. Nakonec jen poznamenal: „Pozdravuje tě Alysandra. Je v pořádku.“
Spear se zasmál, ale byla v tom stopa hořkosti. „Když jsem ji poznal, byl jsem velmi mladý, myslel jsem, že je moje životní láska. Byla to tvrdá lekce.“
„To je další člověk, který nikdy nepláče,“ podotkl Kašpar.
Po dlouhém mlčení Spear poznamenal: „Jestli budeš mít to štěstí a potkáš ženu, kterou dokážeš milovat bez výhrad, udělej to. Protože pak poznáš, že ti bohové skutečně odpustili.“
Kašpar kývl. „Už bych se měl vrátit. Jak je to zařízeno?“
Spear mu podal kouli z nějakého zlatého kovu, ale mnohem lehčí než zlato. „Zmáčkni tady ten knoflík a budeš zpátky ve vile.“
„V tom případě se loučím, mladý Speare Sokole, i když už nejsi tak mladý, jako když jsme se poznali. Uvidíme se ještě?“
Spear se lítostivě usmál. „Když se to týká konkláve, není nic jistého. Nakolik to dokážu, přeju ti, Kašpare Olaský, hodně štěstí.“
„I já tobě, Speare.“
Nepodali si ruce, ale chvíli se dívali jeden druhému do očí a něco mezi nimi přeskočilo. Kašpar stiskl knoflík na kouli a najednou byl v Pugově pracovně.
Pug vzhlédl. „Byla návštěva příjemná?“
„Velice. Děkuju za pomoc. Spear všechno zařídil. Jen jsem mu poslal zprávu. Vypadáš unaveně.“
„Občas mám dojem, že jsem se unavený už narodil.“ zabručel Pug a usmál se. „Vzpomínám si, když jsem byl mladý muž na hradě v Crydee, bylo mi jen asi sto let, ale mně to připadalo jako celá věčnost.“
Kašpar se zasmál. „Máte tam nádherné pláže, jak jsem slyšel. Měl by sis tam zajet, zaplavat si a válet se celý den na slunci.“
„To bych rád, kdyby to šlo. Ale oba máme spoustu práce.“
„My oba?“
„Ano. Odpočiň si, protože zítra spolu vykonáme dlouhou cestu za někým, kdo by mohl vědět něco o talnoyovi.“
„Kdo to je a kde je?“ chtěl vědět Kašpar.
„Je to můj přítel, který toho ví o Dračích vládcích víc než kdokoliv jiný.“
„A kde přebývá?“
„V Elvandaru. Navštívíme dvůr elfské královny.“
„Spear měl pravdu,“ poznamenal Kašpar. „Nikdy nevíš, co se stane vzápětí.“
Kapitola dvacet
Elvandar

Kašpar zamrkal.
Jednu chvíli byli na Čarodějově ostrově a vzápětí stáli uprostřed hlubokého lesa na břehu řeky.
„To je řeka Crydee,“ vysvětlil Pug a obrátil se, aby se ujistil, že talnoy je pořád s nimi.
„Co teď?“ zeptal se Kašpar.
„Počkáme,“ prohlásil Pug. „Nemusíme čekat dlouho. Elfové si své hranice hlídají.“
„Proč čekáme, až za námi přijdou?“
„Do Elvandaru ani do okolních lesů nesmí nikdo vstoupit bez pozvání, jinak na sebe přivolá neštěstí.“
Bylo chladno, ale ne příliš velká zima. Vyrazili po snídani, ale Elvandar byl dál na západ než Čarodějův ostrov, takže tady bylo dosud ráno.
Čekali asi hodinu. Kašpar se posadil na zem, Pug a talnoy stáli. Kašpar toho moc nenamluvil. Bylo zřejmé, že Pug je vůdcem konkláve, třebaže to nikdo nevyslovil nahlas. Nevypadal na muže, který jalově žvaní, a Kašpar zatím neviděl

nic, co by tomuto názoru protiřečilo.
„Už jsou tady," ozval se konečně Pug.
Kašpar se zadíval za řeku, ale nic neviděl. Pug však zavolal: „Haló! Tady je Pug z Crydee!"
Z druhého břehu zazněl smích a kdosi zavolal: „Vítej v Elvandaru, Pugu z Crydee. Ty i tví průvodci smíte vstoupit."
Pug mávl na Kašpara a ten talnoyovi přikázal, ať za nimi jde přes brod. Kašpar se ohlédl, aby se ujistil, že poslechl, a napadlo ho, že v lesním šeru vypadá talnoy dvakrát hrozivěji. S povděkem předal prsten Pugovi, který ho zřejmě mohl nosit delší dobu, aniž by mu to činilo nějaké potíže.
Za řekou mezi stromy čekali elfové. Kašpar si všiml, že jeden z nich se od ostatních liší. Byl širší v ramenou a měl méně špičaté uši.
„Hej, Calisi!" zavolal Pug a na nezvykle vyhlížejícího elfa se usmál.
„Vítej, Pugu." Mladý muž vypadal na pětadvacet. „Ty jsi vždycky vítán. Už jsem poslal běžce, aby matku s otcem zpravil o tvém příchodu."
„Obávám se, že se musím co nejrychleji dostat ke dvoru."
„Mrzí mě, že tam nebudu s tebou," zabručel Calis.
„Jak se vede rodině?"
„Ellia a dvojčata jsou v pořádku." Podíval se na talnoye. „Předpokládám, že to chceš přivést ke dvoru."
„Ano. Musím si o tom promluvit s tvým otcem."
Calis si talnoye pozorně prohlížel. „Má to zlý aspekt, ale je v tom něco -" zaškaredil se. „Páchne smrtí, Pugu."
„Bojím se, že máš pravdu," připustil Pug.
„V tom případě tě nesmíme zdržovat. Rád jsem tě zase viděl, Pugu."
„Já tebe taky."
Pug si Kašpara přivolal k sobě a najednou se ocitli v jiné části lesa.
Kašpar otevřel ústa. Před sebou měl něco skutečně úžasného, les jako z jiného světa. Stáli na obrovské mýtině. Před nimi, uprostřed mýtiny, se k nebi zvedaly majestátní duby. Byly třikrát vyšší než stromy v olaských lesích, a ty barvy! Některé měly tmavozelené listí, jak se patřilo na roční dobu, ale jiné byly rudé, zlaté a oranžové. Jeden byl dokonce modrý několik jich mělo listí bílé jako sníh. Mezi kmeny, pod rozlehlou korunou, byly ve větvích zbudované chodníky. Schody jako kdyby byly vytesané do živých kmenů a ztrácely se ve výšce a mezi listím se objevovaly plošiny. Všude chodili elfové.
Byli vznešení, ale to, co o nich Kašpar četl, jim nedělalo čest ani zdaleka.
Někteří byli v kůžích jako lovci, stejně jako elfí hlídka u řeky, ale jiní měli královská roucha bohatých barev, prošívaná stříbrnou, bílou, zlatou a žlutou nití. Pohybovali se s půvabem a úsporně, až se zdálo, že se vznášejí.
„Úžasné," vydechl Kašpar.
„Byl jsem tu už mockrát a pořád jenom zírám," přiznal Pug. „Pojď za mnou."
Odvedl Kašpara k velkému schodišti obtáčejícímu kmen jednoho z obřích stromů. Kolem něj si hrály elfské děti a dohlíželo na ně několik žen, které u toho šily.
Pug se s mnoha z nich zdravil. Kašpar měl pocit, že nedokáže divy kolem sebe vnímat dost rychle. „Je to úchvatné místo, Pugu," podotkl.
„To je pravda."
„Je v tom víc než jen krása... taky je tu náramný klid."
„Žel, nebylo tomu tak vždy. Na místě, kam jsme dorazili, došlo během Trhlinové války k bitvě mezi elfy a Tsurany. Já byl zajatcem na světě Tsuranů, ale slyšel jsem ten smutný příběh mnohokrát vyprávět. Tyhle krásné lesy příliš často zalévala krev dlouhověkých."
Kašpar pochopil, co tím myslí, poněvadž o elfech se povídalo, že se dožívají několika staletí.
Dorazili na chodník položený přes několik velkých větví, vedoucí k obřímu nádvoří uprostřed. Na velkém dřevěném pódiu spočívaly dva trůny a na nich seděli dva lidé stejně vznešení jako jejich okolí.
Ženin trůn byl o něco vyšší než mužův. Žena měla prostý bílý šat, muž hnědou halenu a kalhoty, ale ani prostý oděv nemohl zakrýt jejich majestát. Žena měla uši jako ostatní elfové, zdvižené, špičaté a bez lalůčků, a nádherné zlatorudé vlasy měla sepjaté prostým zlatým kroužkem, z něhož jí volně spadaly na ramena. Oči mandlového tvaru měla modré se zelenými skvrnkami.
Muž neměl žádné ozdoby, avšak vyzařovala z něj síla. Kašpar žasl nad jeho mocí. Pug mu připadal jako muž, jenž svou sílu spíše skrývá, ale tento muž byl jako zosobněná síla. Musel měřit nejméně šest stop a šest palců a měl široká ramena, ale něco na něm prozrazovalo, že nejde jen o velikost, že síla vychází z jeho nitra.
„Vítej, Pugu!" zvolal muž a zvedl se, aby je uvítal. „Nedal jsi nám vědět, že přicházíš."
Pug ho objal. „Bojím se, že jsme dorazili dřív než posel, kterého vyslal tvůj syn od řeky. Nemáme času nazbyt." Obrátil se k ženě a uklonil se. „Veličenstvo."
Žena se usmála a Kašpar opět užasl. Nebyla člověk, ale přesto byla nesmírně krásná. Půvabně kývla. „Jsi tu vítán, Pugu, jako vždy. Kdo jsou ti dva s tebou?"
„Královno Aglaranno," začal Pug," dovol, abych ti představil Kašpara, bývalého vévodu Olaského a nyní... mého společníka. Tvor za ním je důvodem našeho příchodu."
Královna sklonila hlavu. „Vítej, Kašpare."
„Jsem velice překvapen a potěšen, že jsem tady, Veličenstvo."
Pug se obrátil na Kašpara a ukázal na vysokého muže. „Toto je Tomas, královský choť a můj přítel z dětství."
Tomas ukázal na kruh elfů sedících kolem trůnů. „Královnini rádcové." Kývl na jednoho postaršího elfa. „Tathar je první mezi tkalci kouzel." Starší elf byl širokoplecí a vousatý. Jinak i přes bílé vlasy vypadal stejně jako jeho společníci.

Na sobě měl hrubou látku a kůži a seděl po královnině pravici. Na druhé straně, po Tomasově levici, seděl další elf.
„Acaila, první mezi Eldary.“
Tathar působil poněkud drsně, kdežto Acaila byl klidný a vyrovnaný jako klerik. Byl hubený a kůži měl stářím téměř průsvitnou jako pergamen.
Kašpar všem kývl na přivítanou.
„Co vás sem přivádí?“ zeptal se Tomas. „Ta věc není živá, nebo ano?“
„Jistým způsobem je,“ začal Pug. „Doufal jsem, že nám pomůžete osvětlit, o co se jedná.“
Tomas na talnoye upřel nejsvětlejší modré oči, jaké kdy Kašpar viděl, a vzápětí je vykulil: „Talnoy!“ vydechl. „Už si vzpomínám.“
„Vzpomínáš?“ podivil se Kašpar.
„Všechno ti vysvětlíme,“ slíbil Pug a obrátil se na Tomase. „Na co si vzpomínáš?“
Tomas měl náhle hlas jako led, jako by skrze něj mluvila jiná osoba, a pohled měl nepřítomný. „Bojovali jsme s rasou nazývanou Teld-Katha, bylo to na světě Riska. Pokusili se nás vyhnat z oblohy nějakým narychlo sestaveným, nicméně mocným kouzlem. Neuspěli, místo toho vytvořili trhlinu.
Zničili jsme je, ale jejich svět jsme nevyloupili, protože jsme pro změnu byli přepadeni my z té trhliny. Byli to -“
Najednou přimhouřil oči a řekl Pugovi: „Musíme to nějak zničit, a rychle!“
„Naše původní prohlídka mě vede k názoru, že to nejspíš nedokážeme.“
Tomas se obrátil na dva nejstarší elfy. „Tathare, Acailo, použijte, prosím, svou moudrost a zjistěte o tom výtvoru, co jen dokážete.“
Oba elfové se uklonili a přišli blíž. Tathar prohlásil: „Nepotřebuju kouzla, abych viděl, že je to ohavnost. I v klidu z toho vychází zlá síla.“
„Poradím se s archivy,“ přislíbil Acaila.
„Nejdřív si najdeme nějaké klidnější místo,“ navrhl Tomas. „Pak vám povím, co vím.“ Své ženě řekl: „Prosím královnu o dovolení odejít na uzavřenější místo.“
„Běž, večer se k vám připojím, manželi.“
Tomas se uklonil a odvedl Puga ode dvora do velké místnosti v kmeni stromu. „Pugu, talnoy je to nejnebezpečnější stvoření na celém tomto světě. Jak jsi k němu přišel?“
Pug nechal vyprávět Kašpara svůj příběh ještě jednou.
„Tohle si pamatuju o válce s Dasaty -“ začal Tomas, ale Kašpar ho ještě přerušil:
„Odpusť, ale jak si můžeš pamatovat něco, co se odehrálo ještě předtím, než ses narodil?“
Tomas se podíval na Puga, jenž zabručel: „Zapomněl jsem mu to říct.“
„Jakkoliv to možná zní zvláštně,“ prohlásil Tomas, „mám vzpomínky jednoho Valheru, jednoho z Dračích vládců. Jako kdybych prožil dva životy, ale čas nám žel neumožňuje delší vysvětlování.“
Podíval se na čtveřici mužů a pokračoval: „K této válce došlo před Válkami Chaosu, když Valheru vládli na nebesích. Měli jsme moc létat mezi světy a nikdo se nám nevyrovnal.“ Oči se mu zamlžily vzpomínkami. „Zničili jsme Teld-Katha, jejichž poslední zoufalý čin přivodil vznik trhliny. Tou průrvou přišly bytosti, které nás bez váhání napadly. Nakonec jsme se jich zbavili a obrátili pozornost na trhlinu, cítili jsme z ní velkou sílu - dokonce snad větší než cokoliv, s čím jsme se kdy setkali. A tak jsme se přestali věnovat Risce a vletěli do trhliny.“ Tomas odvrátil zrak, jako by ho vzpomínky přemáhaly. Tiše pokračoval: „Tehdy Ashen-Shugar jedinkrát v životě zakusil strach.“
Ukázal na talnoye. „Můžu vzít svůj zlatý meč, Pugu, a když do něj udeřím vší silou, mohl bych ho poškodit. Několika ranami bych ho možná i vyřídil. Ale používají ohavnou magii, a i když už se svíjejí na zemi, zase se uzdraví. Během několika hodin bude zase celý a bojeschopný.
Dasatové jsou jako mor. Jsou jich miliony a talnoyů mají desítky tisíc - možná stovky tisíc. I bez talnoyů měli Valheru víc problémů se zabíjením Dasatů než s kterýmikoliv jinými smrtelníky. Pouze v boji s bohy jsme se ocitli ve větším nebezpečí. Dokonce ani démoni pátého kruhu, děsiví pánové, jsou snazší kořistí, protože i když jsou jako jednotlivci mocnější, je jich málo. Ashen-Shugar, vládce orlích výšin, jich se svým velkým zlatým drakem Shurugou mnoho pobili, ale místo každého padlého se objevili dva další. Po mnoha dnech bojů padl první mezi Valheru - Kind-Raber, pán hadů. Dasatové ho strhli z jeho draka a roztrhali na kousky. Servali mu maso z kostí, Pugu. I jeho velkého draka roztrhali. Jsou jako vojsko mravenců na pochodu. Všechno živé, co se jim postaví do cesty, nakonec padne. Při útěku padlo mnoho dalších Valheru, a tolik jsme se Dasatů báli, že jsme uzavřeli trhlinu tím, že jsme zničili Risku.“
„Vy jste zničili celý svět?“ užasl Kašpar.
„Měli jsme takovou moc. Použili jsme svou sílu a roztrhali plášť planety. Způsobili jsme posuvy zemské kůry a zemětřesení. Použili jsme svůj vztek proti tomu světu, abychom zničili trhlinu, a ta se doslova rozpadla na kusy.“
„Jak se to sem dostalo?“ zeptal se Pug, ukazuje na talnoye.
„Nevím,“ přiznal Tomas. „Možná se ho zmocnil některý z mých bratří a vzal si ho jako kořist... i když tomu moc nevěřím. Museli jsme uprchnout, abychom zachránili holý život.“
„Ne,“ usoudil Pug. „Byl to někdo jiný.“
„Ale jak? A co je důležitější, kdo?“ tázal se Tomas. „Jen Macros Černý věděl o trhlinové magii dost, aby to dokázal, a ať byly jeho plány sebešílenější, neumím si představit, že by udělal něco tak nebezpečného.“
Pug se usmál. „Já ano. Macrosův ostrov jsem zdědil už dávno a musím přiznat, že kvůli Hadí válce byla katalogizace jeho rozsáhlé knihovny hrubě zanedbávána.“ Povzdechl si. „Možná jsem začal být marnivý a uvěřil, že se z jeho prací nelze dozvědět nic nového. V každém případě nechám své nejchytřejší žáky okamžitě pátrat po nějaké zmínce o té věci.“
„Macros se nejvíc ze všeho bál návratu dračího houfce. Mohl si ho nechat právě jako pojistku, kdyby k tomu došlo.“

Tomas se zatvářil polekaně. „Jeden talnoy by dračí houfec jen rozčílil, ale armáda talnoyů -“
„Myslíš, že jich je víc?“ zeptal se Pug. „Jak by to bylo možné a proč je ještě nikdo neobjevil?“
„Když mí přátelé našli talnoye, byl pohřbený v pevné skále,“ vysvětloval Kašpar. „Komora se objevila teprve po zemětřesení. A taky kolem ní bylo rozmístěno množství kouzel.“
„To vypadá na Macrose,“ zabručel Pug. „Víš, kde ho našli?“ optal se Kašpara.
„Mám hrubou představu. Flynn mi pověděl, kde našli své poklady, i jméno města ležícího poblíž toho místa. Podle toho, co říkal, by nám to místo měli místní za trochu zlata ukázat.“
„Dobře. Musíme to co nejdřív najít,“ prohlásil Pug.
„Promiňte, ale podle mě přehlížíte hlavní nebezpečí,“ podotkl Kašpar. „Talnoy v současné době nebezpečí nepředstavuje. Mezi naším světem a říší Dasatů se budou otevírat trhliny. Měli byste vidět tu potvoru z dasatského oceánu, na kterou jsem narazil během plavby domů, jak se sem pokouší dostat trhlinou. A trhliny se budou otevírat stále častěji a zůstanou otevřené déle, pokud s tím něco neuděláte!“
„Stvoření z druhého kruhu se tu již při vzácných příležitostech několikrát objevila,“ upozornil Acaila. „Eldarové byli prvními služebníky Valheru a stále uchováváme jejich pověsti. I nejmenší tvor z té říše je potenciálně nebezpečný a je těžké ho zabít. Houf takových bytostí by znamenal příliš velkou hrozbu.“
„Mám si opět obléknout zbroj?“ otázal se Tomas.
„Není ohrožen jen Elvandar,“ poznamenal starý Tathar, „nýbrž celý svět, na němž přebýváme.“
„Promiňte, že se ptám,“ ozval se Kašpar,“ protože o magii toho vám jen málo, a abych byl upřímný, i to málo je víc, než se mi líbí.“
Pug kývl. Uvědomil si, že Kašpar má na mysli nekromancii Leso Varena.
„Ale přenesl jsi nás přes půlku světa. Nemůžeš tu věc prostě jen poslat pryč stejným způsobem?“
„Potřebuju přesné místo určení.“
„A co slunce?“ navrhl Kašpar. „Nemůžeš talnoye poslat tam?“
Pug se zasmál. „Možná, ale můžu to poslat jenom na místo, které znám, nebo které mi někdo podrobně popíše. Nejlépe to funguje, když vidím cíl. Mohl bych se chvíli dívat na slunce a pokusit se tam dostat, ale raději to nebudu riskovat. I když jsem asi přišel na krátkodobé řešení. Vezmu talnoye pryč z Midkemie.“
„Kam?“ chtěl vědět Tomas.
„Ke Shromáždění na Kelewanu. Tamní mágové by mohli něco vědět a je jich víc než mých žáků na Čarodějově ostrově. Rozhodně by mohli seslat mocná kouzla a znovu ho ukrýt.“
„A co Hvězdno?“ navrhl Kašpar. „Mí přátelé ho chtěli prodat tamním mágům.“
Pug se usmál. „Akademii ve Hvězdně jsem založil já. Věř mi, když říkám, že nejschopnější mágové Midkemie jsou na mém ostrově, ale všichni, jak mágové z Hvězdna, tak mí žáci, postrádají zkušenosti a schopnosti shromáždění. Když talnoye vezmu na Kelewan, odstraním ho z Midkemie a snížím pravděpodobnost, že se vytvoří nové trhliny. Časem to znovu začne, ale jak jsem říkal, velcí mágové by mohli být schopní znovu vytvořit kouzla a poskytnout nám trochu času ke studiu.“
„Než odejdeš, prozkoumáme tu věc,“ prohlásil Tathar. „Snad na něco přijdeme.“
„Dnes večer budete našimi hosty,“ slíbil Tomas a odvedl Kašpara s Pugem do pokoje. „Odpočiňte si tu. Pugu, můžeš na chvilku, prosím?“
Pug kývl. „Za chvíli přijdu.“ Obrátil se na Kašpara, jenž se posadil na tlustou matraci na posteli. „Musíme si s přítelem promluvit. Budeš tu v pořádku?“
„Z toho, co jsem všechno slyšel a viděl, Pugu, se mi točí hlava. Rád si chvíli odpočinu.“
Pug odešel a Kašpar si lehl do postele a přestal se soustředit. Hlavou mu táhly obrazy z minulých měsíců. Jojanna a Jorgen, Flynn a ostatní, šachy s generálem a plavba po moři. Náhle ho cosi napadlo.
Vyskočil z postele a vyšel z místnosti. Zamířil zpátky ke královninu dvoru, přešel přes most a zahlédl Puga s Tomasem zabrané do tichého hovoru na plošině pod sebou. „Pugu!“ zavolal.
Pug i Tomas vzhlédli. „Co se děje?“
„Právě mě něco napadlo.“ Kašpar se rozhlédl kolem sebe. „Jak se k vám dostanu?“
Pug mu ukázal schody. Kašpar seběhl dolů.
„O co jde?“ zeptal se Pug.
„Zjistěte, kdo přivolal geasu na talnoye, a budete vědět, kdo ho pod tou skálou tenkrát pochoval.“
„Geasu?“ zopakoval Tomas.
Kašpar jim to vysvětlil. „Když jsem se seznámil s Flynnem a ostatními, byli jediní, kdo přežili obchodní výpravu do Novindu. Byli pod vlivem geasy. Všechno ostatní bylo podružné, museli jen dopravit talnoye do Příbytku bohů - dokonce se kvůli tomu vzdali hotového bohatství. Někdo k němu velice chtěl přivolat pozornost bohů.“
„To mi připadá logické,“ podotkl Pug.
„Doteď jsem si to neuvědomil, ale od odchodu z Příbytku mě už nic nikam nežene. Geasa zřejmě zmizela.“
„Byla naplněna,“ usoudil Tomas.
„Nebo ji Kalkin sňal! Dá se zjistit, kdo ji seslal?“
„Možná,“ podotkl Pug. „Magie je stejně tak umění jako logika a mágové často zanechávají... podpis, lepší slovo mě nenapadá.“ Podíval se na Kašpara. „Kdyby to byl tvůj přítel Leso Varen, ve chvilce bych ho vyčenichal. Ale nebyl to on.“
„A co jeho věci v citadele?“ zeptal se Kašpar. „Našli jste něco, co by ho mohlo s tímhle spojovat?“
„Ne,“ odpověděl Pug. „Varen se pokoušel vytvořit nový typ trhliny -“
„Nový typ?“ zvolal Tomas. „Jak to myslíš?“

Pug si povzdechl. „Je to velice složité, takže pokud to na vás bude příliš zamotané, řekněte mi, ať vám to vysvětlím. Trhliny jsou díry v matérii vesmíru. Jejich vytvoření vyžaduje zvláštní znalosti a obrovské množství energie. S energií, kterou používal Varen, jsem se dosud nikdy nesetkal. Něco mi připomínala, ale nemohl jsem si vzpomenout, co přesně."
„V čem je jiná?" chtěl vědět Kašpar.
„Varen používal životní energii, kterou vysával ze svých obětí během příšerného mučení a vraždění - asi jako Murmandamus shromažďoval životní energii, když se snažil odemknout Kámen života."
Kašparovi ty odvolávky nic neříkaly, ale Tomas se optal: „Pantathiané?"
Pug kývl. „Možná. Mysleli jsme si sice, že jsme je vyřídili, a po hadích kněžích jsem od konce Hadí války neviděl ani stopu, ale je to možné. Musím prozkoumat talnoye."
Pug náhle zmizel a Kašpar se zadíval na Tomase. „Odpusť mi mou nevědomost, ale mluvíte o věcech, které neznám."
Tomas se zazubil a na chvíli vypadal jako kluk. „Můj přítel Pug umí být strohý, když přijde na takové věci. Pojď se mnou, já ti doplním mezery v informacích nad korbelem dobrého trpasličího piva."
„Rád se připojím," prohlásil Kašpar.
Kašpar se za Tomasem vydal do zřejmě rodinných komnat. Na vladaře byly podle Kašpara dost jednoduché. Přesto v chování těchto lidí bylo něco vznešeného, a on usoudil, že se nepotřebují obklopovat drahými cetkami, aby ostatním připomněli svou důležitost.
Tomas nalil dva korbely studeného piva a jeden podal Kašparovi. Kývl na bývalého vévodu, ať se posadí, a začal: „Můj příběh je dlouhý, ale měl by ti zodpovědět mnoho otázek, které máš. Jestli chceš vědět, kdo byli hadí kněží a jakou roli sehráli v Trhlinové válce a Velkém povstání, začíná to tím, když jsme s Pugem jako kluci pracovali pro mého otce v kuchyních crydeeského hradu..."

***

Než Tomas dokončil svůj příběh, vypili několik korbelů piva a vedle Kašparova křesla byla zapálena svíčka. Do místnosti vstoupila elfská královna a Kašpar vstal.
„Tady jste," pravila s úsměvem.
Kašpar se uklonil. „Veličenstvo."
„Máš se dobře, lorde Kašpare?"
„Už nejsem lord, Veličenstvo, ale je mi tu příjemně. Váš domov je velice hezký. Jsem tu nesmírně spokojený."
Tomas se usmál. „To je jedna z výhod soužití s elfy."
„Tvůj manžel mi právě vyprávěl úžasný příběh ze svého dětství, o Trhlinové válce a Kameni života."
„Kámen života byl jedním z nejlépe strážených tajemství našich časů. Až teď, když už neexistuje, o něm můžeme mluvit."
„Když mi Tomas vyprávěl o vašem synovi a jak byl jeho cizí původ - spojení člověka, Dračího vládce a elfa - klíčem k odemčení Kamene života... dostal jsem nápad. Měl bych si o tom promluvit s Pugem."
Aglaranna prohodila: „Jsou v pokoji vedle knihovny, Kašpare."
„Pojď, dovedu tě tam," slíbil Tomas.
Kašpar se rozloučil s elfskou královnou a vydal se za jejím manželem mezi stromy a větve Elvandaru. Nakonec dorazili ke stromu ohromných rozměrů. Měl ten nejsilnější kmen, jaký kdy Kašpar viděl. V průměru mohl mít sedmdesát pět či osmdesát stop a uprostřed byly otevřené dveře.
Tomas vedl Kašpara ke stromu. Uvnitř kmene bylo jedno podlaží za druhým s centrální šachtou, skrze niž vedl žebřík.
„To je naše knihovna," pochlubil se Tomas. „Od lidských knihoven se liší v tom, že tu uchováváme mnohem víc knih a svazků. Máme tu také uložené artefakty a další zajímavé předměty."
„Zajímavé," podotkl Kašpar. Obešli šachtu a vyšli dveřmi naproti těm, jimiž vstoupili. Kašpar ve větvích uviděl velký volný prostor. Za ním byla další místnost a v ní našel Kašpar Puga a dva starší elfy. Zkoumali talnoye.
„Kašpara něco napadlo, Pugu," oznámil Tomas.
Pug vzhlédl. „Nápad by se nám hodil."
„Jestli jsem dobře pochopil, co mi právě Tomas řekl, Kámen života vytvořili Dračí vládci, aby ho mohli použít proti bohům, správně?"
„Ano," potvrdil Tomas. „To byl jeho účel, vysát veškerou životní energii na světě, aby mohl být použit jako zbraň proti bohům."
„Jak?" zeptal se Kašpar.
„Jak to myslíš?"
„Po tom, co Tomasův syn Kámen života odemkl, uvolnil z něj veškerou zachycenou životní energii, dokázala tvoje žena znovu počít, je to správně?"
„Ano," potvrdil Pug. „I když nechápu, jak to spolu souvisí."
„Vydrž, prosím," požádal Kašpar. „Totiž, umožnit lidem, aby se narodili, mi nepřipadá jako zrovna užitečná činnost u zbraně. Ani léčení ran nebo ty další věci, které se zřejmě udály každému, kdo byl Kameni po nějakou dobu vystaven."
Pug kývl.
„Chci říct, jak chtěl... Murmandamus?" Podíval se na Tomase.
„Ano, tak se jmenoval."
„Jak chtěl Murmandamus využít všechny ty životy, které sebral, aby Kámen života ovládl, a jak ho chtěli Dračí vládci použít proti bohům?"

Pug se podíval na Tomase a ten řekl: „Kdyby byl kámen aktivován, pohltil by veškerou životní sílu na světě. Všechno od největšího draka po nejmenší stéblo trávy by zchřadlo. Bohové by zároveň přišli o své vyznavače i o svou totožnost. Valheru byli přesvědčení, že dokážou dobýt jiné planety a znovu Midkemii osídlit.“
„Šílenství,“ zabručel Kašpar. „Strážce Samas mě trochu poučil o povaze zla a došel k závěru, že zlo je čisté šílenství.“
„Souhlasíme,“ pravil Tomas. „Viděli jsme vliv zla nakonec i tady mezi elfy.“
„Takže Pantathiané chtěli zničit všechen život na tomto světě včetně svého vlastního?“
„Byli pokřivená rasa,“ připustil Tomas, “vytvořená jednou z Valheru, která chtěla, aby ji uctívali. Jmenovala se Alma-Lodaka a oni ji považovali za bohyni. Ve své bezduché víře si mysleli, že je po svém návratu pozvedne k sobě mezi polobohy. Byla to smutná, pokřivená zvrácenost, a ještě horší zneužití samé podstaty Valheru.“
„O tom právě mluvím. Proč se snažíte hledat logické odpovědi na to, co tu talnoy dělá, když šílené dávají mnohem větší smysl?“
Pug se podíval na Tomase a po chvíli se oba zasmáli. „Kašpare,“ zvolal Pug, „máš na mysli něco konkrétního?“
„Říkal jsi, že ses už s Leso Varenem střetl, ale že žil mnoho let v mé citadele. Já s ním jídal. Stál jsem stranou a díval se, jak dělá lidem věci... šílenství je jediný výraz, který to vystihuje. Sice to, co dělal, možná mělo nějakou šílenou logiku, ale jak víme, že to bylo logické i z hlediska kohokoliv jiného?“
„Pokračuj,“ vybídl jej Tomas.
„Kde žili Pantathiané?“
„Na úpatí Ratn'garských hor, jižně od Nekropole,“ odpověděl Tomas.
„Není tedy možné, že geasa nebyla součástí chytrého plánu, aby někdo našel talnoye a dopravil ho k bohům, nýbrž že ji seslali Pantathiané, aby toho tvora dostali tam, kde žili?“
„Proč?“ chtěl vědět Pug.
„Proč?“ zopakoval Kašpar. „Protože jsou šílení! Jeden z těch tvorů se nějak dostal na náš svět. Možná prošel trhlinou spolu s Dračími vládci. Možná ho některý z nich sebral jako kořist a někde ho nechal. Ale v jisté chvíli ho zakopali a Pantathiané kolem něj seslali ochranná kouzla, aby ho ukryli. Před kým, to netuším. Ale možná tu nechali pojistku, že kdyby ho někdo náhodou objevil, pokusí se vrátit domů.“
„Proč ho zakopali tam?“ chtěl vědět Tathar.
„Nevím. Možná nechtěli, aby ho kdokoliv našel, a schovat ho bylo lepší než vláčet se s ním přes celý kontinent,“ usoudil Kašpar. „Možná jim to nařídila jejich bohyně, ale ať byl důvod jakýkoliv, možná byla čistá náhoda, že na něj Flynn s přáteli narazili a spustili nějakou starodávnou past.“
„Pokud ano, tak nám pantathské šílenství posloužilo,“ poznamenal Acaila. „Pokud by totiž nezačala geasa působit, ten tvor by zůstal v komoře, a až by se začaly objevovat trhliny, nikdo by netušil, proč se to děje.“
„Dokud by se na nás nevrhla armáda talnoyů,“ dodal Kašpar.
„Požádám Magnuse, aby talnoye přenesl na Kelewan,“ prohlásil Pug. „Já se asi pokusím zjistit, odkud se talnoy v Novindu vzal.“ Obrátil se na Kašpara. „Pomůžeš mi najít tu jeskyni, kde byl schovaný?“
Kašpar pokrčil rameny. „Udělám, co půjde.“
„Teď máme další problém,“ řekl Pug.
„Noční dravci,“ pravil Tomas. „Ano, to mi dělá starosti.“
„Mohl by se Leso Varen tak rychle vrátit k moci?“ zeptal se Kašpar. „Spear Sokol mu zlomil vaz.“
„Čelil jsem mu několikrát,“ prohlásil Pug, „a během let jsem získal i další svědectví o jeho práci. Například v minulých letech zemřel baron z Konce světa, když se snažil vyvolat nějakou hrůzu při nešťastném pokusu zachránit svou umírající ženu, a syn jednoho šlechtice v Aranoru se o svatební noci pokusil vyvraždit celou rodinu. Také jistý keshanský lord klidně vyzradil státní tajemství Roldemskému království předtím, než si vzal život.
Ano, pokud má takovou moc, jakou si myslím, mohl se do roka po své »smrti« vrátit a poslat své pohůnky za dalšími temnými úkoly.“ Zadíval se na Kašpara. „Existuje zvlášť nebezpečné a odpudivé kouzlo, při němž může mág lapit svou duši do nádoby nebo láhve. Dokud je nádoba nedotčená, nezáleží na tom, co se stane s jeho tělem. Pokud se v blízkosti nádoby vyskytuje jiné tělo v době smrti předešlého těla, mágova duše se ho zmocní. Varen teď může vypadat jakkoliv. Mohl by to být chlapec nebo krásná žena. Dokázal by svou totožnost ukrýt před každým kromě mě - čelil jsem mu tolikrát, že ho ve chvilce poznám.“
„Musíš najít tu nádobu,“ uhádl Kašpar.
„Jednou to udělám,“ zapřísahal se Pug.
„Povečeřme, přátelé,“ navrhl Tomas, „a zítra můžete jít plnit ty nepříjemné úkoly, ale do té doby buďte klidní.“
Kašpar a Pug si vyměnili pohledy. Oba věděli, že i když noc bude příjemná, ani jeden se nedokáže uvolnit.

Kapitola dvacet jedna
Požár

Kašpar trpělivě čekal.
S Pugem už chtěli odejít z Elvandaru a jen čekali na královnu a Tomase při ranní audienci. Talnoy stál nehybně za Kašparem.
Když dorazil královský pár, všichni povstali a uklonili se. Královna usedla na trůn. „Děkujeme ti za varování před tímto nebezpečným zvratem událostí, Pugu. Děkujeme i tobě, Kašpare Olaský.“
Kašpar se poklonil královně. „Veličenstvo, tvému milosrdenství se vyrovná jen tvá krása. Zahanbuješ hrdého muže svou velkorysostí a milostí.“
Aglaranna se usmála. „Vím, že máš temnou minulost, lorde Kašpare, ale cítím, že se snažíš najít lepší cestu. Přejeme ti

při tomto podniku úspěch.“
„Tvá laskavost mě zahanbuje, Veličenstvo,“ opáčil Kašpar.
„Už je čas?“ zeptala se královna Puga.
„S dovolením Tvého Veličenstva musíme odejít na Čarodějův ostrov,“ odvětil Pug.
Královna Aglaranna se usmála a kývla. „Jdi s naší láskou a přáním bezpečné cesty, příteli Pugu. U našeho dvora jsi vždy vítán.“
Tomas potřásl rukou Kašparovi. „Doufám, že se znovu setkáme za příjemnějších okolností. Jak říkala moje žena, přeji ti, abys našel lepší cestu, než byla ta, po níž jsi dosud kráčel.“
„Doufám, že se sem jednou znovu podívám, Tomasi.“
Pugovi Tomas řekl: „Víš, že jsem přísahal, že Elvandar neopustím, leda by šlo o jeho obranu, ale Tathar mě přesvědčil, že tato hrozba je mnohem vážnější než tsuranská invaze. Pokud bys mě někdy potřeboval, stačí jen zavolat.“
„Modlím se, abych to nikdy nepotřeboval,“ pravil Pug, „ale pokud tě zavolám, věz, že to nebude z lehkovážnosti.“
„Já vím.“
Pug si nasadil prsten a přikázal talnoyovi, ať přistoupí. Stvoření poslechlo.
Pug si prsten sundal a vrátil ho Kašparovi, jenž si ho strčil do váčku u pasu. Pug položil Kašparovi ruku na rameno a řekl: „Elvandar chrání kouzla, jakým se nic na světě nevyrovná. Budu potřebovat pomoc tkalců kouzel, abych mohl odejít rovnou domů. Jinak bych nás musel vzít k řece a opět bychom museli přes brod.“ Pokynul Tatharovi.
Starý tkadlec kouzel sklonil hlavu a začal odříkávat. Ostatní se k němu rychle přidali. „Za chvíli můžeme -“
Najednou se něco strašlivě zvrtlo. Ozvalo se hlasité bzučení, až Kašparovi zapraskaly bubínky. Přitiskl si ruce na uši a zavrávoral. Oči se mu zalily slzami. Mrkal, aby zahnal bolest. Padl na kolena a všiml si, že není sám. Královna seděla na trůně, oči pevně zavřené, tvář zkřivenou mukami. Tomas vstal, očividně to pro něj nebylo jednoduché, ale snášel bolest lépe než ostatní.
Kašparovi se obracel žaludek vlnami nevolnosti. Obrátil se k Pugovi. Mág se pokoušel soustředit. Mračil se, ale v očích měl bystrý výraz. Zvedl ruku nad hlavu a vykřikl nějaké drsné zaklínadlo. Strašlivý zvuk utichl. Chvíli se nikdo nehýbal. Všechny ten nečekaný vývoj událostí překvapil. Pak obloha nad nimi vybuchla v plamenech.
Kašpar měl pocit, jako by se přes něj převalila vlna horka jako z otevřené pece. Málem mu sežehla plíce a popálila kůži. Ale Pug měl další kouzlo a mávnutím ruky ohnivou korunu sestupující z nebes zahnal. Oheň se přehnal přes neviditelnou energetickou kupoli, avšak Kašpar stejně cítil nesnesitelný žár.
Tkalci kouzel se stále potáceli. Útok shora si zřejmě vybral svou daň na všech, kteří byli zodpovědní za ochranu Elvandaru, stejně jako na stromech obklopujících dvůr.
Všude, kam se Kašpar podíval, koruny stromů hořely. Starým dubům se dařilo lépe než lesům kolem jádra Elvandaru. Mezi větvemi a stromy byl na všech stranách vidět oheň. A také tu byl slyšet křik a pláč.
„Tathare!“ zařval Pug. „Už jsou to roky, co jsem dělal magii s počasím. Dokážete seslat déšť?“
Starý elf kroutil hlavou. „Ten průnik ochrannou bariérou nás omráčil, ale zkusíme to.“
Elfové poklekli a začali probírat, co mají dělat. „Rychle!“ pobízel je Pug a chránil aspoň dvůr.
Kašpar se rozhlížel kolem a říkal si, co se asi děje s lidmi v Elvandaru, obývajícími místa nechráněná kouzly černě oděného mága. Ti na zemi nebo na nižších plošinách by měli být v bezpečí, protože tady hořely jen nejsvrchnější větve, avšak ti, jejich domovy byly na horních plošinách, byli jistě odsouzeni k záhubě.
Kašpar jednou viděl lesní požár v Olasku, ještě jako malý. Jeho otec ho jednou v létě vzal na lov. Rok byl zvlášť suchý a blesk zažehl oheň vysoko v horách. Chlapec se díval, jak plameny přeskakují ze stromu na strom a ženou se stejně rychle jako zvířata prchající před požárem. Byla to hrůza.
Najednou se Kašpara zmocnil strašlivý pocit, mráz mu běhal po zádech a stahoval se mu žaludek. Bez přemýšlení tasil meč a všichni elfové se otáčeli. Objevilo se něco, co tam ještě před chvílí nebylo.
Pak Kašpar zahlédl stín - prchavý obraz muže, viděný koutkem oka. „Tam!“ zařval a ukázal na nejasný stín.
Cosi se dělo. Kašpar se užasle díval, jak elfští tkalci kouzel padají jako mouchy. Jen starý Tathar stál jako odolný dub a mával rukama, jak se snažil chránit královnu. Tomas byl vmžiku vedle své ženy a popadl ji do náručí. Odnesl ji, jako by byla dítě, do poměrného bezpečí jejich soukromých komnat opodál. Kašpar se obrátil, snažil se znovu zahlédnout tu prchavou postavu, ale nic neviděl.
Pug zdviženou rukou zaháněl hrozící plameny a druhou vyvolával další kouzlo. Z rukou mu vyletělo oslepující modré světlo a jeho zář vysála z celého dvora barvy, zůstalo jen jasné světlo a černé stíny. Uprostřed dvora stál muž, jako by něco hledal, a v ruce třímal meč. Pak tam byli dva. A tři.
„Tanečníci smrti!“ vykřikl Pug.
Kašpar se v tom snažil vyznat. Tanečníci vypadali jako lidé, ale neměli rysy ani hloubku, vypadali jako ztělesněné siluety, jako vystřižení z látky tak černé, že neodrážela žádné světlo. Kašpar věděl, že bez Pugových kouzel by ti tvorové byli neviditelní.
Elfové se vrhli do útoku. Po celém Elvandaru Kašpar slyšel křik a jek a řinčení oceli. Pak se před ním objevil jeden tanečník smrti a bývalý vévoda musel bojovat o holý život. Kašpar ještě nikdy nestál proti tak rychlému a soustředěnému protivníkovi. Odrážel výpady a mohl se jen bránit. Neměl čas pomyslet ani na ripostu či útok. Jenom se snažil zůstat naživu.
Když se Tomas vrátil, držel zlatý meč. Mocným úderem sekl tvora bojujícího s Kašparem do ramene. Tanečník zoufale vykřikl a obrátil se proti Tomasovi. Kašpar mu vrazil čepel do zad. Tvor znovu vykřikl, ale rána ho jen trochu zpomalila. Cosi se prodralo kolem Kašpara a on periferním viděním spatřil, jak dva další tanečníci smrti popadli talnoye a odnášejí ho pryč.
Kašpar si nasadil prsten. Okamžitě se dostavil zvláštní pocit, jaký doprovázel nošení prstenu. Kašpar skočil za

prchajícími tanečníky smrti, dotkl se talnoye a vykřikl: „Zabij tanečníky smrti.“
Když talnoy ožil, Kašpar se zastavil. Talnoy zvedl nohy s ohnutými koleny a vykopl, až měl nohy vodorovně s plošinou. Pohybem, při němž by si člověk vykloubil rameno, se vymanil ze sevření dvou tanečníků smrti a vyskočil vysoko do vzduchu. Otočil se, a když dopadl, ocitl se čelem k nepříteli a v rukou svíral černý meč.
Talnoy skočil a nadlidsky rychle ťal oba tanečníky smrti přes pás. Oba se změnili v dým a s výkřikem zmizeli. Pak se talnoy obrátil proti dalšímu tanečníkovi, který právě zabil dva elfské bojovníky. Černý, beztvarý válečník se otočil, jako by vycítil talnoyův útok, a pozvedl čepel. Talnoy neuvěřitelně silně ťal mečem a tanečník smrti couvl. Vzápětí ho talnoy zasáhl ještě jednou, a tanečník smrti jako by se srazil do sebe. Třetí rána černou čepelí prosekla stínový meč a zasáhla zjevení do krku. Tanečník ztratil soudržnost a před Kašparovýma očima se změnil v kouř a odvál ho vítr.
Než Kašpar pochopil, co vidí, talnoy byl u čtvrtého tanečníka smrti. Tomas zatím srazil dalšího svým zlatým mečem. Tanečník smrti se zhroutil a vypařil se. Tomas se rozhlížel kolem sebe. Zatímco se elfové a lidé vzpamatovávali, talnoy se rozběhl. Pohyboval se rychle a bez námahy jako elfové mezi stromy.
Tathar tleskl a nad nimi zahřmělo. Začalo pršet.
Kašpar chvíli váhal. Když se Tomas s Pugem vrhli na další zjevení z jiného světa, vyrazil za nimi. A zmocňoval se ho hněv. Ty zrůdy, ti tanečníci smrti, říkal si, jak se opovažují napadnout nejkrásnější a nejklidnější místo, jaké jsem kdy viděl! Malou částí mysli si uvědomoval, že to je počátek šílenství přicházejícího s prstenem, jejž si bude muset do hodiny sundat. Prozatím však Elvandaru hrozilo příliš velké nebezpečí.
Kašpar supěl do schodů. Dorazil nahoru - oči a plíce ho pálily od kouře - právě včas, aby uviděl, jak Pug mizí z dohledu. Déšť hasil ohně v korunách stromů, ale z horka všude stoupala pára.
Kašpar popadl dech. Tomas se na další plošině přehoupl přes zábradlí a zmizel dole. Kašpar přiběhl k zábradlí a podíval se dolů. Tomas právě zlehka přistál o čtyřicet stop níž na další obrovské plošině, kde leželo několik elfu v kalužích krve. Tomas se ztratil mezi listím a kouřem, ale Kašpar z dálky slyšel zvuky boje. Otočil se, uviděl další schody a spěchal dolů.
Než dorazil na nižší plošinu, boj už se znovu přesunul jinam. Kašpar se pokoušel bojující dostihnout, ale ti mu stále unikali. Boj byl zuřivý, šílenější, než kdy Kašpar zakusil. Na další plošině se musel zastavit, aby popadl dech. Stěží se držel na nohou, natož aby mohl bojovat. Plíce měl plné páry a kouře. Předklonil se, ruce opřel o stehna, kašlal a plival. Z dálky slyšel hluk, náhle se rozhostilo ticho.
Kašpar stál trochu předkloněný, ztěžka dýchal a slyšel jen kapky deště. Zhluboka se nadechl a spěchal na místo, odkud slyšel zvuky boje naposledy. Když tam dorazil, našel Tomase, Puga a talnoye mezi čtyřmi mrtvými elfy ležícími v groteskních polohách a další asi desítkou raněných, se škrábanci i ránami možná smrtelnými.
Na pomoc raněným spěchali elfové ze všech částí osady. „Co se právě stalo?“ zeptal se Kašpar.
Pug se obrátil a naznačil mu, ať mlčí. Když se k němu Tomas otočil, Kašpar pochopil. Ještě nikdy neviděl nikoho tak rozhořčeného.
„Kdo se opovážil?“ vybuchl Tomas hlasem vzteky tlumeným. Díval se na těla kolem sebe a zesílil hlas. „Kdo se opovážil udělat tohle mým lidem?“
„Někdo, kdo chce tohle.“ Pug ukázal na talnoye. „Možná nevědí přesně, co to je, ale vědí, že je to důležité. Vycítili v zemi silnou magii a chtěli se jí zmocnit.“
„Jak to víš?“ zeptal se Kašpar a konečně si sundal prsten.
„Žádný jiný důvod není,“ vysvětlil mu Pug. „Navíc si jsem jistý, protože vím, kdo ty tanečníky smrti poslal.“
„Kdo?“
Pug se podíval na Kašpara. Jeho tvář byla maskou ovládaného vzteku, o nic méně děsivého než Tomasův, a vlastně možná ještě děsivějšího právě proto, že se mág lépe ovládal.
„Tvůj starý přítel Leso Varen,“ prohlásil Pug a ukázal rukou kolem sebe. „To dokazuje, že je zpátky, protože on je jediný mág natolik silný, aby stvořil tolik tanečníků smrti.“
„Proč tady?“ vyhrkl Kašpar.
Pug ukázal na talnoye. „Musel vycítit jeho přítomnost, když Tathar a tkalci kouzel prorazili elvandarské bariéry, aby mi dovolili odejít.“ Pug se podíval na Tomase. „Cítím se za to zodpovědný, protože kdybych nás jen přesunul k řece, on by vaše útočiště nikdy nenapadl.“
Tomas zavrtěl hlavou. „Ne, starý příteli. Není to tvoje chyba. Pamatuj, zatímco jsi byl vězněn na tsuranském světě, musel přijít Macros Černý, aby odrazil tsuranské Ctihodné, když zaútočili. Jestli dokázali naší obranou prorazit oni, proč ne Varen?“
Pug kývl. „Asi máš pravdu. Pošlu sem Mirandu, aby se poradila s Tatharem a ostatními, jak posílit naši obranu.“
Rozhlížel se kouřem a naslouchal křiku zoufalství a bolesti. „Tohle se už nesmí opakovat.“
Kašpar mohl jen mlčky kývnout na souhlas.

***

U královnina dvora se konala velmi vážná porada. Všichni zjišťovali rozsah škod. Šestnáct elfů obětovalo na obranu domova svůj život. Dalších asi dvanáct zabil oheň, tři z nich byly děti.
Pug si vzal Kašpara stranou a Aglaranna s Tomasem poslouchali další vyprávění o obraně. „Musíš pochopit, že oni mají jedno dítě za sto let i víc. Tohle jsou největší ztráty, jaké utrpěli od Trhlinové války. Budou truchlit celá léta.“
„To jsem poznal,“ opáčil tiše Kašpar. „Je to tragédie.“
Acaila promluvil ke královně. „Naše ochranná kouzla byla smetena, Veličenstvo. Jako by je někdo dlouhou dobu nenápadně, potichu a pasivně studoval. Ve chvíli, kdy odpadla, udeřila další dvě kouzla. Plameny, to bylo jen obyčejné

ohnivé kouzlo, ale ve velkém měřítku.“ Obrátil se k Pugovi. „A nebylo to kvůli tvému odchodu, příteli. Kdyby byly ochrany v plné síle, určitě by to nedopadlo takhle.“
Vystoupil Tathar a v očích, zastíněných hustým bílým obočím, mu plál hněv. „Je to, jak říká Acaila, Pugu. Tohle nebyl náhodný útok.“ Podíval se na nehybného talnoye. „Když tvůj starý nepřítel vycítil, že je tady, mohl využít příležitosti, ale rozsah útoku a důkladné přípravy nezbytné k proražení našich ochranných kouzel, zapálení stromů a přenos tolika tanečníků smrti do středu našeho lesa hovoří o podrobném, trpělivém plánování. Ne, o útoku na Elvandar bylo rozhodnuto už dávno. Snad jen načasování bylo ponecháno na poslední chvíli.“
Pug se starému elfovi uklonil. „Varen musel připravovat útok na Elvandar jako eventualitu, protože nemohl tušit, že sem talnoye přivedeme. A byl to dobrý plán, jednoduchý, nicméně vyžadující velkou moc. Jakmile padla ochranná kouzla, bylo sesláno dezorientující kouzlo a náhlý přesun tanečníků smrti nebyl nic jednoduchého. Je jasné, že útok sám sloužil jen k odvrácení pozornosti - kruté, krvavé odvrácení pozornosti - aby mohli sebrat talnoye.“
Pug si povzdechl. „Přesto mám pořád pocit, že kdybych sem ten artefakt nepřenesl, mohli byste být toho všeho ušetřeni.“
„Uklidni se, Pugu,“ pravil Tomas a podíval se na talnoye. „Ironií je, že kdyby ho Kašpar neovládal, utrpěli bychom mnohem víc ztrát. Já bych nakonec tanečníky smrti vyřídil, ale mnoho našich lidí by zahynulo. Když jsem teď viděl, co talnoy dokáže, vím, že tu záležitost musíte vyřešit rychle, protože vojsko takových tvorů stojící proti nám by nás všechny zlikvidovalo.“ Popošel blíž k příteli. „Vzpomínky Ashen-Shugara jsou jedna věc, ale Tomasovy zkušenosti jsou něco jiného. Pugu, veškerá moc Království i Keshe a všichni mágové z Hvězdna a Čarodějova ostrova dohromady by útok deseti tisíc talnoyů neustáli. Pospěchejte.“
„Musíme rychle pryč,“ souhlasil Pug. „Je jasné, že Varen opět ovládá síly, které se vyrovnají konkláve, a jedná směle, dokonce zbrkle. Prorazit ochrany strážící Elvandar není jednoduché, a poslat sem dva tucty tanečníků smrti -“ zadíval se na svého přítele z dětství a královnu „- je stejně obludné jako vytvoření talnoye, protože každý tanečník smrti vznikne, když člověk dobrovolně odevzdá duši mágovi, k čemuž může svolit pouze fanatik.“
Kašpar si všiml, že Tomas se vrátil k Aglaranně a naklání se k ní k tiché rozmluvě. Královna zvedla ruku a zřejmě byla ustaraná. Nakonec odevzdaně sklopila zrak a Tomas ji políbil a vrátil se k Pugovi s Kašparem.
„Počkejte tady, prosím,“ požádal je a zašel do královských komnat.
Brzy se vrátil, a Kašpara opět ohromil jeho záhadný vzhled. Nyní měl přes zlatou zbroj bílý tabard a nesl si bílý štít. Na tabardu i na štítě byl vyobrazený zlatý drak. Na hlavě se Tomasovi třpytila zlatá přilba s dračí hlavou na klenotu a zlatými křídly po stranách.
„Tohle se nejvíc blíží Dračímu vládci, co v životě uvidíš,“ poznamenal Pug.
Tomas zašel za ženou, krátce se s ní poradil a obrátil se ke shromážděným elfům. „Přátelé, pošlu zprávu princům Calinovi a Calisovi, aby se okamžitě vrátili a sloužili zde místo mě. Přísahal jsem, že Elvandar opustím jedině v případě nouze nejvyšší. Napadli nás bezdůvodně a pobili naše milované bratry a sestry. Přišla k nám válka, a válka to je, v tom nemůže být mýlka. Do svého návratu předávám svou hodnost vojevůdce Elvandaru princi Calinovi.“
„Kam chce -“ začal Kašpar.
„S námi,“ skočil mu do řeči Pug.
Tomas se zastavil vedle mága. „Doprovodím vás, starý příteli. Nevrátím se do Elvandaru, dokud tato záležitost nebude vyřízena.“
„To může chvíli trvat.“
„Zůstanu až do konce,“ prohlásil Tomas s trpkým úsměvem. „Až do konce, Pugu.“
Pug kývl a položil mu ruku na rameno. „Až do konce.“
Pak Pug, Tomas, Kašpar a talnoy zmizeli.

Kapitola dvacet dva
Útok

Kašpar zamrkal.
Jednu chvíli stáli v Elvandaru a vzápětí byli zpátky na Čarodějově ostrově. A Kašpar okamžitě poznal, že i tady je něco v nepořádku. Cítil ve vzduchu kouř - ne slabý kouř z ohňů v kuchyni či v krbech, ale hustá oblaka převalující se nad zemí, pálící a oslepující jako ta v Elvandaru. Obrátil se a snažil se potlačit slzy.
Ve vile zuřil požár.
Po zahradě se válela těla žáků a válečníků v černé zbroji. Pug zaklel, podíval se na jednoho padlého válečníka a málem si uplivl. „Černí vrahové!“
Tomas najednou zmizel a Kašpar zaslechl zvuky boje. Nasadil si prsten, zlehka se dotkl talnoye a křikl: „Za mnou!“
„Mirando!“ zaječel Pug a zmizel.
Kašpar dohonil Tomase, jenž se srazil se skupinou Černých vrahů, které si zaříkáváním udržovalo od těla půl tuctu zoufalých žáků. Žáci rychle vrhali ochranná a útočná kouzla, jež vzápětí ztrácela na účinnosti. Kašpar jednoho vraha udeřil zezadu, jak nejsilněji uměl, mezi krk a rameno. Černě oděná postava se zhroutila a Kašparovi se ulevilo, že můžou zemřít.
Vrátil se k talnoyovi a přikázal mu, ať Černé vrahy pobije.
Talnoy skočil vedle bílozlatě oděného válečníka a společně vrahy ve chvilce vyřídili. Tomas se ohlédl a křikl: „Jsou tu ještě další?“ Jedna žačka, s tváří špinavou od slz, hlíny a krve, vyhrkla: „Jsou všude.“
Kašpar s Tomasem se obrátili a Kašpar na talnoye zavolal, ať jde s ním.
Ve trojici probíhali domem a až v knihovně našli další vrahy, kteří řádili a házeli všechno do plamenů. Tomas zařval

vzteky a zaútočil. Kašpar už chtěl talnoye poslat do boje, ale než stačil vydat rozkaz, Tomas jednomu vrahovi srazil hlavu, dalšího rozťal od podpaždí po třísla a už sekal do třetího. Čtvrtý a pátý vrah zemřeli dřív, než se Kašpar rozhodl, co dělat.
Tomas se rozběhl za zvuky dalšího boje. Kašpar talnoyovi rozkázal, ať jde za Tomasem a zabije každého Černého vraha, kterého uvidí. Talnoy se obrátil a vyrazil za Tomasem. Kašpar se s nimi snažil držet krok, ale v několika vteřinách se mu oba ztratili z očí.
Pak se rozpršelo.

***

Kašpar si uvědomil, že někdo vyvolal déšť stejně jako tkalci kouzel v Elvandaru. Zastavil se a snažil se v kouři a zmatku zorientovat. V knihovně nic neviděl, a tak se vrátil na dvůr.
Plíce ho ještě bolely ze všeho toho kouře, jehož se nadýchal v Elvandaru, a tak jen stál a pokoušel se vzpamatovat. Kouř mu nedělal dobře a z kašle se mu do krku dostala žluč. Jestli to přežiju, říkal si, doufám, že mají léčitele, kteří mě zachrání před zápalem plic.
Zakašlal, odplivl si a rozběhl se.
Za vilou se táhla dlouhá louka a za ní rostl les. Kašpar zahlédl několik žáků prchajících ke stromům v naději, že tam najdou úkryt. Ze dveří deset stop od Kašpara se vynořil Černý vrah a utíkajících žáků si všiml. Naštěstí se nepodíval Kašparovým směrem. Bývalý vévoda tasil meč a vší silou ho hodil, protože věděl, že černě oděného válečníka sám nikdy nepřemůže.
Vraha Kašparův meč zasáhl do zad a srazil ho na zem. Kašpar se vrhl za ležícího válečníka a popadl svůj meč dřív, než se vrah stačil vzpamatovat. S přesností mistra kuchaře krájejícího pečínku vrazil Kašpar meč válečníkovi do podpaždí a otočil čepelí. Muž ve zbroji velmi lidsky vykřikl a Kašpar pochopil, že tihle válečníci nejsou nadpřirozená stvoření, jen fanatičtí lidé v černé zbroji. To mu zvedlo náladu. Přinejmenším stál proti něčemu, co mohl zabít.
Přepadl ho další záchvat kašle a chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval. Zaposlouchal se a nedaleko zaslechl řinčení oceli. Vběhl do místnosti v jedné z budov za kuchyní a našel dva mrtvé vrahy téměř rozseknuté na dva kusy. Netušil, jestli je zabili Tomas s talnoyem, ale považoval to za řečnickou otázku.
Vykřikla nějaká žena a Kašpar se vydal po zvuku dlouhou chodbou spojující budovu s vilou. Za rohem mu zmizela nějaká modře oděná postava a vzápětí na podlaze zahlédl tělo ženy. Přiběhl k ní a poklekl. Poznal ji ve chvíli, kdy ji uviděl. Byla to Alysandra, ležela v kaluži vlastní krve. Kašparovi se stáhl žaludek. Napadlo ho, proč je vlastně tak rozčilený. Sice byli milenci, ale šlo jen o vzájemnou přitažlivost, nikoliv o lásku. Byla Pugovou agentkou a bez váhání a výčitek by ho na rozkaz zabila. Přesto při pohledu na její mrtvolu pocítil záchvěv lítosti. Mrtvá měla na tváři výraz překvapení a zmatku. Jemně jí zatlačil oči a vstal.
Vydal se za roh za mužem v modrém.

***

Kašpar byl zalitý potem, k čemuž došlo následkem střetu se dvěma Černými vrahy, kteří zjevně prchali před Tomasem nebo talnoyem. Oba byli vážně ranění, což Kašparovi umožnilo rychle je vyřídit, třebaže s nimi měl i tak plno práce. Kouř mu spálil plíce, málem nemohl dýchat. Věděl, že muži v bitvě mohou umřít, pokud se nadýchají kouře, a říkal si, zda tak skončí i on.
Vykašlal krev a zadíval se na dva mrtvé u svých nohou. Vrahové vypadali působivě a byli dobří bojovníci, nicméně Kašpar už viděl lepší. Nebezpeční byli hlavně kvůli tomu, jak dychtili zemřít ve službě svému pánovi. Pochopitelně skutečnost, že před protivníkem prchali, dokazovala, že zdravý rozum nepostrádají docela.
Objevil se talnoy a Kašpar křikl: „Pojď sem!“ Tvor zareagoval na jeho hlas, třebaže se ho Kašpar nedotýkal. Kašpar si opožděně uvědomil, že stačilo na něj sáhnout jen jednou - když si nasadil prsten - aby ho pak talnoy poslouchal. To dávalo smysl. Velitel přece nemohl pobíhat po bojišti a pokládat ruce na všechny talnoye pod svým velením.
„Pojď za mnou,“ řekl Kašpar a šel hledat další útočníky.

***

Kašpar se snažil najít cestu do chodby. Kouř snižoval viditelnost na pár kroků a on téměř nic neviděl. Vzal rozum do hrsti a obrátil se na talnoye: „Jestli padnu, zvedni mě a odnes do bezpečí.“
V kouři před sebou Kašpar zahlédl dveře a spěchal k nim. Venku zjistil, že vůbec neví, kde je. Myslel si, že vyjde před vilou na svahu nad loukou, ale místo toho se ocitl v zahradě.
Dvůr byl v ostrém protikladu k ohořelým budovám okolo. Plameny se zeleně a jezírek kupodivu nedotkly, avšak i tady byl hustý kouř.
Kašpar chvíli jen stál a přemýšlel, kudy se nejlépe dostat z hořící budovy. Na chvíli se osvobodil od vedra, jež na něj útočilo vevnitř. Napadlo ho, že prostě zůstane na zahradě, namočí se do nádržky a počká, až oheň dohoří, ale pak se ho zmocnila panika a on si uvědomil, že ho začíná ovlivňovat prsten. Už si ho chtěl sundat, když se změnil vítr a přinesl k němu závan dýmu. Přemýšlel, kudy se dát, když z oblaku kdosi klidně vystoupil.
Kašpar si chvíli myslel, že to je Tomas, poněvadž muž byl hodně vysoký, ale když se přiblížil, poznal, že to není Pugův širokoplecí přítel. Tento muž měl plavé vlasy volně padající na ramena. Oči mu zeleně zářily a leskly se mu od slz vyvolaným kouřem. Měl hranatou bradu a vypadal nejvýš na pětadvacet. Na sobě měl světle modré šaty. Kašpar si

uvědomil, že to je muž, jehož viděl mizet za rohem těsně předtím, než našel Alysandřino těla.
Když muž zahlédl Kašpara, poznal ho a usmál se. „Kašpare! Jaké nečekané překvapení.“
Kašpar se zarazil, protože muže až na tu chvilku za rohem nikdy neviděl.
Vzápětí muži padl pohled na talnoye. „Nádhera!“ vyhrkl. „Všude jsem to hledal.“ Popošel blíž. „Teď tě toho břemene zbavím.“
V té chvíli to Kašparovi došlo. „Varen!“
Mág se zakřenil. „Líbí se ti mé nové já? Ta cuchta, co se mě pokoušela zabít - lady Rowena - mi připomněla radosti, jaké jsem nezažil celá léta.“ Usmál se ještě víc. „Myslel jsem, že mladší tělo mě dostane do lepší nálady. Umírání bývá tak traumatické!“ Ukázal za sebe. „Ale je to zvláštní, před chvílí jsem na ni narazil a musím říct, že vypadala mnohem lépe, než když jsem ji viděl naposledy viset u mě na stěně - tedy vlastně to byla tvoje stěna ve tvé citadele. Tvářila se hodně zmateně, nějak nevěděla, proč ji zabíjím. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli bude větší legrace nechat ji zemřít v nevědomosti, nebo jí to povědět. Žel, než jsem se rozhodl, už byla mrtvá.“
„Proč?“
„Protože mě těšilo dívat se, jak umírá,“ odvětil mág. „Ale to je se smrtí ta potíž. Jak jednou zemřou, veškerá legrace končí! Mučit mrtvolu není žádná zábava. Existují kouzla, jak přivést lidi zpátky, já vím, ale... no, oživená mrtvola není vůči bolesti tak vnímavá jako živá osoba. Můžeš je přimět udělat spoustu zábavných věcí, ale trpět nějak nedokážou.“ Podíval se na Kašparův meč a dodal: „Zřejmě jsi změnil spojence.“
„To je dlouhý příběh,“ odtušil Kašpar.
„Moc rád bych si s tebou sedl a popovídal si, protože je to určitě velice zajímavé, ale mám málo času a v okolí je pár lidí, kteří by mi moc rádi ublížili, takže musím zmizet. Musím se však přiznat, že jsem měl jen matné tušení, co vlastně hledám - aura je hodně cizí - ale jakmile jsem ji zachytil, věděl jsem, že to bude něco velmi zvláštního. Něco zábavného, co určitě vyvolá chaos a naštve to mé nepřátele. Nicméně jsem poněkud zklamaný. Nevypadá... dost velký.“
Kašpar sklonil meč. „Ovládnout ho nemusí být tak snadné. Možná budeš potřebovat mou pomoc,“ podotkl Kašpar.
„Navrhuješ dohodu?“ Varen se zazubil. „Je hezké, že oceňuješ, v jak prekérní situaci ses ocitl. Neboj se, podaří se mi ho ovládnout. Nakonec když jsi na to přišel ty, mně by to nemělo trvat dlouho. Nyní, můj starý hostiteli, přišel čas se rozloučit.“
Kašpar si náhle uvědomil, že ho chce Varen zabít.
Mág napřáhl ruku a kolem ní se mu začalo tvořit zvláštní světlo. „Promiň, Kašpare, ale jestli jsi přešel na druhou stranu, nemůžu tě tu nechat, abys jim pomáhal.“ Vykulil oči a Kašpar pochopil, že ať vypadá jakkoliv, je Varen stejně šílený jako předtím. „Tohle bude bolet, a hodně,“ dodal s úsměvem.
Varen máchl rukou a Kašpar odskočil na druhou stranu. Mág ho minul jen o pár palců.
„Zabij ho!“ zařval Kašpar.
Varen vytřeštil oči a podíval se dolů. Z břicha mu trčel černý meč. Z nosu a úst mu crčela krev. Podíval se na Kašpara a zasípěl: „Mělo mě to napadnout.“ A zhroutil se.
Kašpar couvl od Varenovy mrtvoly. Vzpomněl si, co mu Hildy vyprávěla o švábech. Leso Varen vypadal mrtvý, ale pokud Kašpar věděl, nejspíš se právě někde probouzel do nového těla.
Kašparovi se točila hlava. Hrozící šílenství prstenu nebylo jediným problémem, jemuž čelil. Nejspíš zemře z otravy kouřem, pokud rychle nenajde cestu ven.
„Najdi odsud nejbezpečnější cestu,“ rozkázal talnoyovi a tvor se okamžitě otočil a zamířil ke dveřím plným kouře. Možná to byla nejbezpečnější cesta, ale to neznamenalo, že je zcela prosta nebezpečí. Vydal se za talnoyem přes zakouřenou chodbu k dalším dveřím a s úlevou viděl, že vedou z domu ven. Vykročil, ale přemohl ho záchvat kašle. Najednou nemohl dýchat. Vzápětí byl na kolenou a talnoy mu zmizel z dohledu. Kašpar se kousek plazil a po chvíli padl tváří do vlhké hlíny, ne na kamennou dlažbu. Snažil se zvednout, ale zhroutil se a zaplavila ho temnota.

***

Kašpar se probudil a rozkašlal se. Na plicích ho trochu bolelo, ale kupodivu méně, než by mělo, vzhledem k tomu, jak hrozně se cítil během požáru. V rohu seděl Amafi. „Blahorodí! Jsi vzhůru!“
„Děkuju, žes mi to oznámil.“
„Jenom jsem překvapený, to je všechno. Ten legrační mužík ti včera večer dal něco vypít a řekl, že budeš v pořádku, ale když tě sem přinesli, byl jsi na pokraji smrti.“
Kašpar se posadil a rozhlížel se kolem sebe. „Kde to jsme?“
„V jedné z budov, které neshořely,“ sdělil mu Amafi. „Zabili mnoho žáků, blahorodí, a mnoho jich je raněných. Většina domů je silně poškozená, nicméně tihle lidé jsou úžasní. Jak se dalo čekat, několik mágů to tu opravuje. Do měsíce by to tu mělo být jako nové, povídali.“
„Kde mám šaty“ chtěl vědět Kašpar.
Amafi sáhl do truhly v nohou Kašparovy postele a vytáhl měkký ranec. „Jsou vyčištěné a připravené, blahorodí.“
Kašpar se postavil a jen se mu trochu zatočila hlava. „Jak dlouho jsem spal?“
„Tři dny, blahorodí. Talnoy tě odnesl do bezpečí, jinak by na tebe spadl ten dům, vedle kterého jsi ležel. A mrňous Nakor ti připravil odvar, po kterém jsi hned začal líp dýchat.“
„Jak se ti podařilo přežít všechno to zabíjení?“ otázal se Kašpar a posadil se, aby si mohl natáhnout boty.
„Schoval jsem se, když to šlo, bojoval, když jsem musel, a taky jsem měl štěstí, blahorodí.“
„Ach, stručnost. Dobře, Amafi.“ Kašpar vstal. „Jak se daří Pugovi a jeho rodině?“
„Docela dobře,“ sdělil mu Amafi a smutně potřásl hlavou. „Ale jsou zdrcení. Mezi mrtvými je hodně mladých. Ti

útočníci v černém si nevybírali. Měli za úkol vraždit.“
„Viděl jsi toho plavovlasého mága, který je vedl?“ otázal se Kašpar cestou ke dveřím.
„Ano.“
„To byl náš starý přítel Leso Varen.“
Amafi kývl. „To říkal i Pug, blahorodí. Prý vycítil, kdo to je, i když vypadal jinak. Vlastně Varen vypadal velmi dobře, než ho talnoy rozpáral.“
Vyšli z pokoje a Kašpar se zeptal, kde najde Puga.
„Ukážu ti, blahorodí.“
Vyšli ven. Kašpar konečně uviděl rozsah škod. Jen jedna část chodby zůstala nedotčená, avšak zahrada byla jako zázrakem ušetřena. Dělníci už opravovali dům, a Kašpar je chvíli obdivoval.
U hromady řeziva stála nanejvýš čtrnáctiletá dívka. Natahovala ruku a myšlenkami přesouvala trám na dva ohořelé, ale stále pevné nosníky. Když byl trám na místě, dva mladí muži do dřeva zatloukli železné hřeby a zavolali na ni, ať jim pošle další. Jinde se pracovalo přízemněji a všude zněla kladiva a pily.
„Mrtví?“ otázal se Kašpar.
„Obřad proběhl včera v noci, blahorodí. Mezi mrtvými byl i ten chlapec Malikai.“
Kašpar mlčel, cítil hlubokou lítost.
Vstoupili do budovy původně zřejmě používané ke skladování zemědělského nářadí, protože tu byl pluh, postroje a další věci.
Pug seděl na prosté stoličce uprostřed místnosti. Zčernalý kuchyňský stůl mu sloužil jako psací a před sebou měl hromádku papírů. Vzhlédl. „Kašpare, zřejmě jsi přežil.“
„Pugu,“ pravil bývalý vévoda. „Za to musím poděkovat tobě.“
„Vlastně Nakorovi,“ opravil ho Pug a vstal. „V tom svém bezedném vaku našel elixír, který ti vyléčil plíce. První noc ho použil mnohokrát.“
Pug se opřel o stůl. „Našli jsme tě u talnoyvých nohou a v zahradě zabitého modře oděného mága.“
„Talnoy ho zabil a mě odnesl do bezpečí.“
„Varen?“ zeptal se Pug.
„To byl Varen a už je zase mrtvý... pokud to něco znamená.“ Vzhlédl k Pugovi. „Měl jsi pravdu. Šel po talnoyovi a ten ho zabil.“
Objevila se Miranda a bylo zřejmé, že poslední slova zaslechla. Bez úvodu řekla: „To stvoření musí odsud pryč. V době útoku nevěděli přesně, kde je, ale věděli, že musí být tady, nebo v Elvandaru.“
„Jinak by nerozdělil své síly,“ ozval se zvenčí hlas.
Kašpar se obrátil a ve dveřích uviděl Tomase.
„A když na nás zároveň vrhl tanečníky smrti a Černé vrahy, úplně nás zmátl.“
Pug kývl. „Varen se vrátí. Dokud nenajdeme nádobu, v níž přebývá jeho duše, bude se vracet pořád dokola.“
„A to musíme udělat,“ prohlásil Kašpar.
Pug se usmál. „My?“
Kašpar pokrčil rameny. „Když jsme spolu naposledy mluvili, získal jsem dojem, že mám poněkud omezené možnosti.“
Pug kývl. „To máš. Pojď, projdeme se spolu.“
Když Miranda s Tomasem ustoupili, aby je nechali projít, Pug jim sdělil, že se brzy vrátí. U Mirandy se ještě zastavil.
„Ať se Magnus připraví odnést talnoye na Kelewan. Ať se nad tím problémem zamyslí Shromáždění,“ řekl jí.
Kývla. „Po tom, co se tady stalo, budeme potřebovat pomoc.“
Pug se usmál a pohladil ji po ruce. „A pošli pro Caleba. Chci, aby s Kašparem Varena vystopovali.“
„Postarám se o to,“ slíbila Miranda.
„Co kdyby ses zatím vrátil k rodině?“ navrhl Pug Tomasovi. „Varen během těch dvou útoků podle mě vyčerpal své síly.“
„Souhlasím, ale až přijde čas tu zrůdu vyřídit, budu tam.“
„Ano,“ souhlasil Pug. „Nakor tě doprovodí do Elvandaru. Leda by sis chtěl zavolat draka.“
Tomas se zazubil. „To bych mohl, ale bývají vzteklí, když se nejedná o žádné nebezpečí. Najdu Nakora.“ Obrátil se na Kašpara. „Hodně štěstí, Kašpare. Určitě se ještě setkáme.“
Potřásli si rukama. „Bylo mi ctí, Tomasi,“ pravil Kašpar. Pug Kašparovi pokynul, ať jde s ním, a když byli sami, poznamenal, jak je dobře, že se Kašpar rozhodl zůstat s nimi.
Bývalý vévoda se zasmál. „Stejně jsem neměl moc na vybranou!“
„Vždycky máš na vybranou, ale v tomto případě nebyla druhá možnost nijak přitažlivá. Jsi záludný, mazaný a vnímavý a je v tobě bezohlednost, jakou budeme určitě potřebovat, než tohle všechno skončí. Vím, že zdaleka není po všem. Nový zápas právě začal. Dostali jsme tvrdou lekci. Začali jsme být při obraně domova samolibí. Tu chybu už znovu neuděláme.“
„Kdy začneme?“ otázal se Kašpar.
„Hned. Začneme plánovat,“ odpověděl Pug.
Bývalý vévoda, nyní agent konkláve stínů, a bývalý kuchtík, nyní nejmocnější mág v Midkemii, sešli na louku a začali kout plány.
Doslov
Poslání

Magnus se uklonil.
Skupina pěti mágů v černém odění jeho pozdrav opětovala. Jeden z nich popošel blíž. „Vítej, synu Milambera. Jsi potěšením pro mé staré oči," pravil.
Magnus se usmál. „Jsi velkorysý, Joshanu." Podíval se na ostatní čtyři Ctihodné členy Shromáždění mágů. „Rád vás všechny vidím."
Sestoupil z plošiny, na níž spočíval trhlinový stroj, stejný jako ten ve Hvězdně v Midkemii. Místnost byla velká, ale kromě trhlinového stroje a pěti mužů čekajících u něj, tu nebylo nic. Na Magnusův příchod je upozornil signální systém vytvořený před lety. Místnost byla celá z kamene a na této horké planetě tady byla zima, ale byla dobře osvětlená olejovými lampami rozvěšenými po stěnách.
„Co je ta věc za tebou?" zeptal se jeden z mágů.
Magnus dokonalou tsuranštinou odpověděl: „To je důvod mé návštěvy. Je to vytvořené lidmi, ale obsahuje živého ducha. Patří do druhého kruhu," dodal s použitím tsuranské terminologie pro druhou hladinu reality.
To vyvolalo zájem. „Vážně?" otázal se vysoký, hubený mág.
„Ano, Shumako," ujistil ho Magnus. „Věděl jsem, že tebe to bude zvlášť zajímat." Ke všem ostatním dodal: „Otec prosí Shromáždění o moudrost. Chtěl bych vás požádat, abyste svolali co nejvíc bratří, rád bych je oslovil všechny."
Malý, podsaditý mág se usmál. „Dám všem vědět. Až se zpráva o té věci roznese, objeví se tu každý člen. Pojď, najdeme ti pokoj a necháme tě odpočinout. Jak rychle si přeješ promluvit?"
Magnus si nasadil prsten na prst a okamžitě pocítil svrbění cizí magie. „Pojď za mnou," rozkázal talnoyovi a položil na něj ruku.
Jednu věc mágové pověření přesunem talnoye na Kelewan zjistili - totiž že reaguje na libovolný jazyk. Magnus proto usoudil, že dokáže číst myšlenky toho, kdo má prsten, a vyslovit příkaz nahlas je důležité jen kvůli jasnosti.
Vedli Magnuse s talnoyem městem mágů. Rozlehlá budova zabírala celý ostrov, stejně jako Hvězdno vévodilo ostrovu, na němž stálo. Tohle město však bylo mnohem větší než jeho kopie a bylo skutečně starobylé, kdežto Hvězdno bylo postaveno teprve před necelým stoletím.
O trhlinové magii nikdo nevěděl víc než Pug a Magnus měl od svého otce několik zpráv pro různé členy Shromáždění, v nichž líčil, co ví, co předpokládá, co tuší a čeho se bojí. Magnus zprávy přečetl. Neměly nikoho uklidnit.
Přesto byl talnoy daleko od domova a Varena, pokud ho přímo nezastavili, aspoň výrazně zpomalili. Před odchodem mu však otec ještě řekl něco, co Magnusovi dělalo vážné starosti.
Pug syna objal a pošeptal mu do ucha: „Bojím se, že doby rafinovaných střetů jsou za námi a nyní nás čeká otevřená válka."
Magnus doufal, že se otec mýlí, ale tušil, že má pravdu.

***

Nakor se praštil hlavou o strop jeskyně a zaklel. Trvalo mu skoro týden, než ji díky informacím od Kašpara našel. Sklonil se pod nízkým převisem. V jedné ruce držel pochodeň a v druhé hůl. Použil jednu z Pugových tsuranských koulí a přenesl se k místu, kde byl podle Kašpara talnoy nalezen: Šingáziho přístaviště. Čarodějův ostrov opustil odpoledne a v Novindu přistál uprostřed noci.
Vyšel ze svých pokojů v Šingáziho přístavišti a šel, dokud neztratil město z dohledu. Pak použil další Pugův trik a přenesl se s pomocí koule, kam až dohlédl. Ve srovnání se skoky z jednoho známého místa na jiné to bylo pomalé, ale bylo nebezpečné pokoušet se takto cestovat na neznámá místa, protože koule mohla uživatele klidně hodit doprostřed skály.
Nakor našel vesnici, kterou kupci z Království používali jako operační základnu v severní části Východních plání. Utratil něco zlata a položil pár správných otázek a našel jeskyni.
Nakor se díval na zkázu, jakou po sobě zanechali vykradači hrobů. Zaklínil pochodeň mezi kameny. Porcelánové nádoby s nečitelnými nápisy byly rozbité na maličké střepy a hliněné tabulky byly taky roztřískané. Nakor si povzdechl. „Taková spoušť."
Pugův příchod vycítil dřív, než ho uslyšel. „Tady!" zavolal a v chodbě se po chvíli objevilo světlo.
Pug se zastavil vedle přítele. „Co jsi našel?"
„Tohle," sdělil mu Nakor, poklekl a zvedl hliněný střep. „Když to vezmeme s sebou, mohli by je žáci poskládat, a my se něco dozvíme."
„Tohle má všechny známky pantathianské pohřební komory," usoudil Pug. „Podívej." Ukázal na nějakou zbroj. „Ta je určitě pantathianská."
„Co je tam vzadu?"
Pug zvedl ruku a vyskočilo mu z ní světlo, jež zalilo zadní část jeskyně. „Vypadá to jako kámen."
„Ty ze všech lidí by ses měl umět podívat pod povrch, Pugu." Nakor přistoupil ke stěně a jal se ji zkoumat. Pak do ní začal mlátit holí.
Pug si klekl a zkoumal cosi v rohu. „Viděl jsi ty ochranné známky?"
„Ano. Dal je tam Macros." Pug vstal. „Takže Macros Černý narazil na pantathianskou pohřební komoru, v níž spočíval talnoy, a místo aby svět zbavil toho stvoření, postavil kolem něj ochranná kouzla a nechal nám ho tu, abychom ho našli."
„Jestli ho nedokážeš zničit ty," poznamenal Nakor," proč myslíš, že by to dokázal Macros?" Všiml si, že se Pug trpce usmívá. „Pořád ho považuješ za mocnějšího, ale tak už to nějakou dobu není." Nakor se znovu pustil do zkoumání stěny. „Kromě toho měl celá léta plno práce."

„Tak by se to dalo říct," připustil Pug. „Ale nikdy se o tomhle nezmínil ani mně, ani dceři."
„S tvou ženou moc času netrávil, Pugu."
„Tohle ale je velice důležité. Je to nebezpečnější než cokoliv, co jsem viděl."
Stěna se pohnula a Nakor spokojeně zabručel. „Našel jsem to!"
Pug spěchal k němu. „Co tě napadlo?"
„Říkám si, že když byl talnoy tam venku, to, co se ukrývá tady, musí být opravdu důležité."
„A možná i nebezpečné," upozornil ho Pug.
Nakor si vzal pochodeň a společně se vydali chodbou. Ušli asi míli, pak se chodba srovnala.
„Před námi je jeskyně," poznamenal Nakor. „Ale v tomhle světle toho moc nevidím."
Pug zvedl ruku a z dlaně mu vytrysklo jasné světlo.
„Bohové," šeptl Nakor. „Máme problém, Pugu."
Stěny jeskyně se zvedaly do výšky nejméně sta stop, ale dno bylo jen deset stop pod nimi. Jeskyně byla zhruba kruhová a na ní, seřazení, jako by čekali, stáli v řadách talnoyové.
„Musí jich být stovky," vydechl Pug.
„Tisíce. Máme problém," zopakoval Nakor.